

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

[zivḥe šelemim] sefer zivḥe šelemim

Qordovero, Mose

yerušalayim, 1883

ינש קלח מימלש יחבז

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-5874

זבחי שלמים

מרבינו הרמ"ק זצ"ל

חלק שני

על סדר עבודת יום הכפורים

זבחי שלמים לסדר עבודת יום הכפורים

סדר שליח צבור

הדבור והרי שלשום מחשב' דבור ומעש'
והם סוד ארבע אוחיות מיוחדות מחשבת
סוד הכונה במוח וכלל דתמן שריין
חכמה ובינה וקול ודבור שהם תפארת
ומלכות הרי ארבע אוחיות ולהם כסא
נכון על ידי שפחים ולשון שהם גלגל
והוד ויסוד שהם במקום מעשה צוללת
ייחוד שאי האברים הנגזרים אחריות
שהם מולאת האוחיות שאין לנו עזה
בביאורם. ואין כוונתנו הנה להאריך
בהכרח דרושים אלה בדברי הרשב"י
ע"פ שאין זה מקומם :

ואולם בעבודת היום יתבחנו שלשה

ראשים. הא' המכפר. השני
המפירה. השלישי המתכפר ולהם תיקון
לכל אחד בעצמו כפי הענין הנריך לו.
המכפר הוא כ"ג. המפירה היא העבודה
בעצמה. המתכפר הם ישראל ושלשום
לריבין תקן גדול כאשר נבאר. ושלשה
אלה לריך שיכונו שליח צבור והקהל
במוסף היום ועבודתו. שליח צבור
במקום כן גדול וקריאת העבודה היא
המפירה בעצמה והקהל מתכפרים על
ידה. ועתה נבאר בביאור שלשה חלקים
אלו בס"ד. ואולם ש"ך מדרגתו כל
השנה כלה ביסוד שהוא העומד בין
יהוה תפארת ובין העם שהוא כלל
הנשמו' המתקבלות בסוד שרשם להתיחד
עם התפארת בסוד אליך ה' נפשי אשא

נמצא

א כבר פירשנו במקום אחר כי
תיקון מעשה המלכות הוא
במלכות ומקום שיה שפחים הוא היסוד
ונלח ובוד. חס כי המלכות נקרא' מעשה
ותה גם כי מעשה המלכות הוא למעט
בעולם הגשמי ובסוד עולם העשיה
והדבור נשמה אל עשיה והמתחשבה
נשמה אל הדבור ולכן הדבור היא
בחינת המלכות היוצאת מבין גלגל והוד
שהם שפחים והיסוד שהוא לשון למודים
בין גלגל והוד ושלשה אלה יחד נקראים
ש"ח שפחותינו כי ש"ח פירושו ח"י ש"ן
כדפירש רשב"י בחיקונים. ושפחים הם
גלגל והוד והדבור שהוא המלכות יוצאת
מבין שלשום דכיינו בחינת המלכו' שהיא
מיוחדת בקו"ל דכיינו קול ודבור יחד
בלי ספק והיא בחינתה על גלגל והוד
ויסוד. ועל סוד זה נאמר ושלמה פרים
שפחיתו כי מעשה הפרים היא במקום
הפרי' שהיא מלכות והשלום הפרים הם
השפחים כי עקמת שפחים משויח להו
מעשה כדמוכה בגמרא לגבי שבעה
ועודה שקר לחיובי עלייהו משום לאו
שים זו מעשה ומדה טובה מרובה
ממדת פורענית. ובודאי כי שפחותינו
הנעוה הם במקום מעשה כי הדבור
רוכב עליהם והם כסא אל הדבור
כמעשה שגם הוא כסא אל הדבור
כדפירשנו ולכן לריך כוונה גם עם

זבחי סדר עבודת יוה"ב שלמים ב

תקוני כהן גדול הם שבעה אלו .

ב ראשונה

ש"ה בחיבה בסוד המלכות ומה גם אם
 יהיו שש מעלות לכסא כדפי' הרשב"י
 ע"ה ואז היא המלכות צבחינת הבינה.
 שליח לצור והוא היסוד יום שביעי כלול
 משבע מיוחד לבת שבע עם התפארת
 הנעשה על ידו ג"כ שביעי בסוד וא"ו
 עם בת שבע והם ג"פ שבע שעולה
 אה"ה דהיינו ע"י העטרה שעוטרת להם
 האם העליונה הנקראת שבע גם כן
 והם ארבע פעמים שבע הם עשרים
 ושמונה. ועל שבעתים אלה יוסף שלש
 ראשונות והם שלשים ואחד כמנין שם
 מלוי יודי"ן שמלואו יי"ח"י דהיינו תלחא
 מוחי וגולגלתא דהיינו שלשה עפין ואלף.
 נמצא לפי זה כוונתו בשם אדנ"י ובשם
 שד"י ובשם יו"ה. מתיוחדים יאהדונה"י
 על ידי שד"י לבאות דהיינו יסו"ד ונל"ח
 וסו"ד ששם בעלי הזוג . ולכן אמרו
 הקדמונים כי ש"ל צריך שני מוצרפין
 ששם עמו שלשה אחד מימינו ואחד
 משמאלו והיינו לגבי כהן גדול שני סגני
 כהונה כאשר נבאר . והם סוד שד"י
 יסוד. לבאות לב"ה נלח והוד אור"ת יסוד
 ושלשה מיוחדים יו"ה אדנ"י בשם
 יאהדונה"י על ידי יחיד ונעלם דלח תליח
 צ"י דבור ושם ומלה חלל מחשבה כנודע.
 ואח"כ מחטטרים בשם אהיה דהיינו
 אימא עילאה והכל בסוד חכמה קדומה
 המיוחדת בכתר דתמן סליק יו"ד ה"י
 וא"ו ה"י סודו יי"ח"י כדפירשנו וכו'
 בכונת כל הימים ויחוסף על כוונה זו
 תקון חובת היום כאשר נבאר בע"ה :

שיהיה נשוי וז"ש
 הכתוב וכפר בעדו

ובעד ביתו ביתו זו אשתו .

וידוע כי קב"ה לא שריא באתר פגים

וצדקאן לא אשתכחו חמון כדפירשו צפ'

ויקרא . והטעם בזה בזולת לורך האשה

אל האדם לחונן לעותיו לקונו לבלתי

יחטא . עוד היא צריכה לו להשלים

חסרונו כי על אצדתו הוא מחזר כי

נשמות ישראל הם אצולות מלמעלה זכר

ונקבה יחד בסוד ייחוד שם יו"ה ושם

אדנ"י ששם קב"ה ושכינתיה והסוד זכר

אל הימין ונקבה אל השמאל . וצימין

הימין גובר על השמאל ובשמאל השמאל

גובר על הימין ולכך מלך הנקבה גובר

אור הנקבה בשמאל ויולדת נקבה . ומלך

הזכר גובר אור הזכר ויולדת זכרים

וסודם בזה אשה מזרעת תחלה יולדת

זכר מפני תגבורת הרחמים על הדין

כזה יאהדונה"י . הרי י' בראש י' בסוף זכר

ודחי כי גבר הזכר על הנקבה . וכאשר

איש מזריע תחלה יולדת נקבה מפני

תגבורת הדין על הרחמי' כזה אידהנוי"ה

הרי ראשה ח' וסופה ה' היא נקבה והם

בסוד הימין והשמאל כזה י"ה צימין ה"י

בשמאל וזהו סוד י"ה בזכר שמורה

תגבורת יו"ה על אדנ"י וכן יו"ה על

אה"ה וראשו י"ה שהוא זכר כדפירשנו

וסופו ה"י היא נקבה והיינו זכר על נקבה

בשני פנים . ונקבה ראשה ח"י דהיינו

אה"ה על יו"ה ואדנ"י על יו"ה וא"י

על י"ה שבאופו להראות נקבה על זכר .

איך שיחיה צימין גובר ק"ת על העלכות

תפני

(י"א)

מפני שהיא מזרעת תחלה דהיינו שהיא
 באה מן השמאל אל הימין ואח"כ בימין
 עלמו הוא מגביר אורו עליה ויולדת זכר
 וצמחאל הוא מזריע תחלה שהוא בא מן
 הימין אל השמאל אללה והיא מגזרת
 אח"כ אורח עליו ויולדת נקבה . ולכן
 לעולם למעלה הזוג בימין וצמחאל אור
 ישר ואור חוזר והולדה*) זכר ונקבה
 ואי אפשר בפחות משניהם ח"ו ולכן אי
 אפשר לייחד למעלה ולהמשיך הברכות
 אם לא יהיה האיש שלם בזכר ונקבה
 שהם ענפים שבהם יתפעלו השרשים
 כדפירש' בספ"ר בשער נשמה ונשער
 הכוונה ואז יהיה בסוד נשמתו מרכבה
 אל הזכר וכפר בעדו ובעד ביתו . בסוד
 אור ישר ואור חוזר ויהיה בו כח לייחד
 למעלה ולהמשיך הברכות הכלולות מן
 הכל . ויש בדברים אלו בפרשת חזריע
 ובשאר מקומות דברים לריכים ישוב
 ופירשנו הענין בספ"ר בשער מכות
 והנהגה ועוד נרחיב כל אחד במקומו
 בס"ד :

תקני ב"ג תקון ב' .

השנית

שבעת ימים קודם יום
 הכפורים היו מפרישין
 אותו מביתו ללשכתו שהיתה לו במקדש
 והיו מפרישין אותו מאשתו שבעת ימים
 אלו מפני חשש נדה והיו מוין עליו
 שלישי ושביעי אלא אם חל שבת
 בשלישי או בשביעי שנרחי' היותו .
 ובשבעה ימים אלו היו מרגילין אותו
 בעבודו כדי שיהיה רגיל וקוראין
 לפניו זקני ב"ד ומלמדין אותו עבודת
 היום וסודרה ושונה אותה הוא בפיו
 (*אולי צ"ל על ידו)

לפניהם כדי שיהיה רגיל וכן בערב יום
 הכפורים בשחרית היו מעבירין לפניו
 פרים ואלים וכבשים כדי שיהיה מכיר
 ורגיל בעבודה .

(עד כאן ענין הפרשתו בקצרה)

ואולם

למדנו מזה חיוצ המוטל
 על שלוחי לבד אשר בדורנו
 זה . ומה אם במקום עבודה ממש שהיו
 רגילים ורואים מעשים בכל יום ה' לריך
 ההשתדלות הנמרץ הזה אל הכפרה על
 אחת כמה וכמה שלריך ישוב הדעת
 וקריא' הס' עבודה פעם ופעמי' רבו' עד
 יסיו הדברים מסודרים לפניו ככהן הזה
 העובד ממש וק"ו בן גו של ק"ו בדורנו
 זה שאין לנו מורגלים אפילו בקריחתם
 ואינו מחלק הנכוג אללינו עד יסקיף
 וירא ה' משמים :

ואולם

בטעם הנעלם כאשר נמנה
 שבעת ימים אלו שהם
 משלשה בתשרי עד תשעה בו שהוא ערב
 יום הכפורים דהיינו כל מה שבין ר"ה
 ל"ה ונדע כי מיום ר"ה שהוא ח' בתשרי
 עד יום הכפורים שהוא עשרה בו הם
 נקראים עשרת ימי השובה . וההשובה
 היא הבינה ועשרה ימים אלו הם עשרה
 ימים שבה' עשר ספירות ודאי . ואולם
 מלת תשובה נודע פירושה תשובת
 הדברים אל שרשם בסוד היוכל והענין
 כי השנה סודה הבינה בלי ספק והימים
 החולפי' בכל השנה הם קונים לה מליאו'
 מה . ימלא מהם בסוד היקף הימים
 העליוני וכפי פעולת האדם בימים ההם
 קן יפגוס בימיו או ישלימם במעשיו
 העוזים כאמרו בפסוק ביומו חתן שפרו
 להדר

דהדר אשכרו דיום ממש לגבי קיום
עבודתו וחובתו המוטלת עליו . וזהו סוד
השונה הלכות בכל יום וזהו סוד ויקרבו
ימי ישראל למוות ויקרבו ימי דוד למוות
כפי המתבאר בזוהר . אמנם קודם כל
יום העשור שבו תשובת הימי' אל מקורם
נתן הקב"ה לישראל י' ימים אלו שהם
של תשובה שמתגלה המקור שהיא הבינ'
על הימים שהם הענפים להמשיך להם
שפע רב ולתקן ע"י התשובה כל פגם
שפגם בימים הנזכרים שחלפו . וכאשר
יכנסו אל מקורם יהיו מתוקנים על ידי
תשובתו כראוי . ולכן כהן גדול שיעקר
הכפרה ועשרת הימים על ידו לריך
שיהיו כל י' הימים בתשובה ובכוון הלב
ושלא לפנות אל עסקי החול ששם בתשוב'
הוא סוד שבת הגדול ואין בו חול כלל
ולכן המגלה השבת והטהרה והמנוחה
אל כל הימים אשר חלפו בתאוות הזמן
ראוי לו לבקש מחשבותיו ולטהרם ולהיות
ימיו ימי שבת וכפרה וביטול החול . ואולם
ב' ימים של ר"ה הם ימים טובים כגודע .
לכן אחר שהוא נפנה לעסקיו אחר ימים
הטובים היו מפרישים אותו מהם . ואין
ספק שכמו ששבעת ימי סוכות להם י"ט
בראשם יורה על קדושת כל השבעה .
ג"כ ב' ימים אלו י"ט קודם יורה על
קדושתם . ומה גם בסופם ג"כ יום נורא
ואדיר . לכן היו מפרישים אותו מביתו
ממלאכתו ומאשתו ומתאוותיו כדי
שיחכוני בימים ההם שהם ימי עשור
כלם וכדי להורות על מקור' שהוא יוה"כ
תשובה איננה עילאה יוכל היה עסקו בכל
הימים בעבודת יוה"כ לגלות המקור על

חשע הימים ומה ישא ק"ו האדם על
עלמו שלריך לכוון דעתו בימים אלו
לעבר כל דרכיו המקולקלים ולדקו בזה
דברי ה"ר יונה החסיד בס' שערי תשוב'
וכל שכן ש"ל שהוא עולה במקום כ"ג
שלריך לדמות אליו בכל האפשר ולעסוק
בכל יום קצת בעבודת היום האדיר
לגלותו על שאר הימים ועם כל זה היו
שבעה ימים ימי הפרשתו כדי לגלות
האם על שבעה בניה כגודע וגם לזה
יכוין דעתו וזוה יישר לכת :

תקוני כ"ג תקוני ג' .

ג שלישי כל שבעת הימים
לא היו מונעים
ממנו מאכל ומשתה ערב יום הכפורים
עם חשיבה לא היו מניחין אותו לאכול
הרבה שהמאכל מביא את השינה ולא
היו מניחין אותו לישן שמא יראה קרי .
ולא היו מאבילין אותו דברים המרגילים
לש"ז בגון בצים וחלב חם וכיוצא בהם .
אין ספק כי הענייני' האלה נימוקם עמם
להיות ענין הקרי דבר פגום ופגם
במקום גבוה . ובשאר ימות השנה יורה
על אחיזת החלומים במקום אות קדש
הפנימי הגודע וקבל' הטפה ההיא ויורה
למעלה אחיזתם וקבלתם להוליד
להם כדומה להם משחית ומחבל .
וכמו שבזווג איש ואשתו בעהרה
גורם למעלה ייחוד החתן וכלתו
הטהורים . כן בקרי הזה תקבל התאוה
הרעה הריח החילונית וחזרווג עם הזכר
הטמא ויולידו חלומים ואין ספק כי אחר
שהם מתייחדים יחד הם ממשיכים מרה
כלענה ממקום הוויית הקליפות מתחלת
דרך

דרך לומר השמחתי מהאזר העליון .
 ויות' מזה כי כמעט עושק בעומו עשוקים
 למעלה הכל כפי כוונתו הרשעה . סוף
 דבר ענין הקרי עון גדול . ומה גם
 איש כזה ובימים כאלו . ומה גם יום
 עהר וחדיר ללא שליט ביה יצרא בישא
 ולא חלון אש אינם משליטין אותו
 בעבירות ומעשים רעים . ולא על
 חנם ארז"ל . ידאג כל השנה כלה .
 דהוא משחית רביע אבחרים וסוף
 סוראח על דחייתו ממקום גבוה ח"ו
 ואם עברה השנה ויכול יראש זרע יאריך
 ימים כי גם איבדו לא יוכל לו . ויורם
 על תגבורת תשובתו שעם היות שנספחה
 אליו הכרת עם כל זה יכול לה ובעלה
 והכניעה והוא ענין במקו' שבעלי תשובה
 עומדים אין לדיקים וכו' כדפירשנו
 בספר פרדס רמונים בשער נשמה .
 זהו לפי ענין נימוקו אל הפשט . אמנם
 אפשר לומר שיהיה ג"כ הטעם . כי
 כסן גדול הוא בסוד החסד והוא בסוד
 היסוד שכן נקרא שושבינה למערונית'
 אבל נודע היות היסוד התפשטות החסד
 כפי מה שפי' רשב"י ע"ה באדרת .
 ובעת פשירתו . ולכן יסו' וחסד הכל ענין
 א' וכן פירשו במקום אחר כי יחוד
 המלכות בתפארת הוא על ידי החסד
 בדכתיב בארחה הקשת אשר יהיה בענן
 וכתיב הנה אנכי בא אליך בעצ הענן
 והאריך בזה בתיקונים כי תלחא גוונין
 דקשת אינון ליה מסערא דחסד דתמן
 ע"כ והם תלחא גוונין שבה שעליהם
 נאמר וראיתיה לזכור ברית עולם ופיר'
 וראיתיה כלה דמתקשטה בתכשיטה

ומיד לזכור ברית עולם וכל זה מסערא
 דחסד נמלא חסד ויסוד לגבי הייחוד
 ענין אחד . ונודע כי חסד אלל הבינה
 ואלל המלכות כי חסד ששת ימים נקרא'
 כדפירשו בזוהר ופירשנו ענינו בספר
 פרדס רמונים בערך יומם ובערך ששת
 ימים . נמלא לפי זה חסד בין בינה
 ובין מלכות וכן יסוד נקרא שביעי והוא
 כ"ל דמקבל חמשין תרעין דאימא עילאה
 עד כוד איחפשטת והוא בין הא עילאה
 דאחפשטת עד כוד ובין אימא תתאה .
 ולכן כל שבעת ימים אין מונעים ממנו
 מאכל ומשחה דהיינו מה שגשפע מן
 התפארת למלכות ששם אכילה ושחיה .
 אבל בערב יום הכפורים לערב שהוא
 חסד או יסוד בערך בחינתם אלל הבינה
 כמו שהבינה אין בה אכילה ושחיה
 כדפי' רז"ל בעה"כ אין בו אכילה ושחיה .
 אלא לדיקים יושבים וכו' ג"כ הכ"ג שהוא
 עתה מתקרב אל בחינתו המתאחדת ב"ה
 כנק' עולם הבא שאין בו אכילה ושחיה
 ראוי שימעט באכיל' ושחיה . ואגב אורחין
 נחבאר כי כסן גדול הוא בסוד החסד
 והיסוד כדפי' וגם ש"ך הוא בערך זה .
 וגם הוא לריך שימעט באכילה ושחיה
 כדי שיהיה כמוהו . ומה גם שכל ש"ך
 הוא ביסוד כדפירשנו וכל שכן
 ביום חדיר :

תקוני כהן גדול . תקון ד'

רביעית כל ליל יום הכפורים כהן

גדול יושב ודורש אם

היה חכם ואם היה תלמיד דורשין
 לפניו ואם היה רגיל לקרות קורין לפניו
 כדי שלא יישן . בקש להתנמנם פרחי

לוייה

לויה היו מכין לפניו באצבע צרדה וכו' וכתעסקין עמו עד שיגיע זמן השחיטה: לפי פשוטו נימוקו עמו כי גם זה כדי שלא יראה קרי אמנם לדרך שדרכנו יראה כי כהן גדול הוא המיוחד ולכן צריך ליחד לילה עם יום ועקר ייחודו שלא יישן כל הלילה כדי שיחידה יום עם לילה מכל וכל כענין דוד. ואפשר ג"כ לפרש מטעם כי השינה הוא דין וכדי שיגלה למטה בזעיר הוא עינא פקוחא תדיר דלא גאים דלית ביה גבינו כדפירשו באידרא הולך שלא יישן כולל כדי שלא יסלק עינא דאריך מזעיר. ואל השיבני מהכונה. שאין כוונתו אז לגלות הכוא עינא לענין מחיל'. או יראה גם שלא תחפור השינה שהיא הדין כי מדת היום גורמת דסערא דדינא שכיח. ועתה לא יקשה עלינו משינת הסוכה דהתם הא חקן נלחין קרבא וכבר נחבעל הדין ואין כן ביה כי בסופו הוא מכפר. ודבר זה אם א"א בזמננו כלו לפחות אפשר קלתו וכבר ראיתי מאילי בני ישראל בעלי כח שנהגו כן:

חקוני כהן גדול חקון ה'

ד החמשית טבילה. ענין הטבילה

בעלמא. פירשנו בפרשת מלרע כי שם מקומה טעם מ' סאה וטעם היונה במי' אמנם אין טבילה זו כשאר הטבילות כי שאר הטבילות הם להעלות מטומאתן לטהרתן וזו אינה כן אלא הוא היה טהור מכל טומאה והטבילה היתה אל שינוי צגדים דוקא מצדדי חול לבגדי כהונה וצין צגדי זהב ללכן וצין לבן

לזהב והטעם צוה כי ארבעה צגדי זהב הם שם אדני. וארבעה צגדי לבן הם שם יהוה כדפירשו בחיקונים. ונחבאר לקמן בס"ד. ומודע כי סוד ארבעים סאה של מים הם חקון אל השכינה בסוד סיכל עליון כזה*)

ובזולת מה שביארנו ענינו במקום אחר. עוד יראה היונה מורה על סוד השתלשלות חמש

מדות ואחת היא נקודה אמלעית והיינו יו"ד ואח"כ **□** שהיא מדה שניה ואח"כ שלש נקודות לארבעה לדדן היא מדה שלישית וכן השניים וכן השלישיים הם חמש מדות. עוד כללם יעלה ארבעים דהיינו מ' שבה ונקודה אמלעית משלים כל השע לעשר הם ארבע פעמים עשר הם ארבעים נמצא לפי זה מ' סחומה ויו"ד ומ' נקודות עולה מים והם ארבעים סאה. וטעם הנקודות יראה יו"ד חכמה מ' סחומה לשרבה המשרה בינה ג' מדות הדין והחסד והרחמי"ם וכל אחד כלול משלשתן ועולים עשר על ידי החכמה כדפירשו בחקונים כי על ידי החכמה המדות כלולות מעשר אמנם על ידי כך יעלו ארבעים. כי המלכות לה שלש בחינות עם כל מדה ומדה מהם אם שתקבל מחסד שבתחוד אם מגבורה שבתחוד אם מת"ת שבתחוד וכן לכל אחד ואחד ולכן יהיו ארבע מדות ויעשו מ' סאה מים והיינו סוד הטערה אל השכינה וזה סוד מוריד הטל דהיינו יו"ד ה"א וה"ו שהם חכמה ובינה והפאר' כולל סימין והשמהאל ולכן בחיות הכהן פושע צגדי החול אהה יורס על פשיעות המדות מבחינת החול

החול שבהם . ולכן לריך להוסיף קדושה
ולכורות על אור העליון המתגל' ולהעבי'
עלמו במימי השפע המזכרים . ואח"כ
ילבש בגדי קדש ולהיות טבילה ראשונה
מבגדי חול ואפשר שהיתה לו טומאה
ישנה כי שם סביב עולם מטטרו"ן
מזחוק רשעים יתהלכון במדורין כפי
עלייה ורוממות הזלזול והפגם בגורמים
התחזונים והיינו כרום זלות לבני
אדם לכן יש רשות בידו לעבול במקום
החול אם יראה כי הוא עולה מעולם
דמטטרו"ן שהם בגדי חול לעולם אדני'
שהם בגדי זהב אבל בשאר טבילות שהם
מבגדי זהב ללבן ומלבן לזהב לריך שיהיו
במקום הקדש דווקא שאין ללאה מאדני'
ליהו"ה ומיהו"ה לאדני' במקום חול כלל
ועיקר ח"ו כי אחר שפשט את כתונת
החול איכבה ילבשה עד שישלים היחוד
הראוי אל היום . ואולם בהיותו פושט
בגדי זהב וטובל שנית לעלות אל בגדי
לבן יורה על סוד בחינת חכמה ובינה
שזכר שיש בו שם יהו"ה והם חרין
עטרין דירית כדפירשנו בספר פרדס
רמונים בשער השמות . ולכן אין בחינת
אורו באדני' בחינת אורו ביהו"ה לכן
לכלול אור זה בזה וזה בזה בהיותו מחליף
בגדיו מלבן לזהב ומזהב ללבן לרי' טבילה
להורות על אור המתפשט ומתהפך
לכמה פעמים ופעם שינוי הבגדים
יתבאר בסדר העבודה בס"ד אמנם
מבגדי זהב האחרונים אל בגדי חול לא
היה עובל כדי שלא להשוות קודש לחול
דאדרבא אמרינן המזדיל בין קדש
לחול כמודע :

תקוני כהן גדול תקון וא"ו .
הישית קדוש ידים ורגלים הנה
בכל לבישת בגדי קודש
היה תכוף לה קדוש ידים ורגלים וקודם
הפשטם ג"כ נמצא לבישת בגדי קודש
חמש פעמים והטבילות חמש וקדושי
ידים ורגלים עשרה .
ואורם ענין קדוש ידים ורגלים
בכל יום אל העובדים היה
מן הכיור ומודע כי כיו"ר וכנ"ו הם נלח
וכוד וכן פי' הרשב"י ע"ה בחיקונים וחס
היו נחשת מלך הדין והיו מלך המלכות
כדכתיב במרחות הלבואות וגו' . ולכן
קדוש ידים ורגלים מן הכלי ואמנם הית'
הכוונה להמשיך מן המלכות בחינת
נלח וכוד שנה מימי הרחמים לקדש
ידיהם ורגליהם שהם הקלוות אשר באדם
המגיעים לחון והעד הכפרנים . לכן
עברתם משם להפשיטם מן החזון שסתם
ידים עסקניות אמנם ביום הכפורים
היו לריבים קדוש לכ"ג אפילו בלא הסח
הדעת מפני שלא היה הכוונה אלא
להוספת קדושה . ולכן מפני כבודו הו'
בקיתון של זהב להורות על בחינת המים
לא מן הנחשת שהוא מלך הנבונה אלא
מלך הזהב שהיא בינה להורות שאין
הכוונה ביעול חיטוי אלא חוספת קדושה
אל הקלוות כלם שהם הכלים היוצא
פועלים במעשה העבודה . ולכן בשעת
לבישת בגדים יקדש ידיו ורגליו להכנתם
לקבל שם אדני' או שם יהו"ה דשריין
י"ה בתרין ידיו ו"ה בתרין רגלים וכן א"ד
בתרין ידיו כ"י בתרין רגלים שהם מורח
ומערב לפון ודרום וכן פי' הרשב"י ע"ה
בחיקונים

בחיקוקים כי הגוף הוא נקודה המלעית וממנו מתפשטין ארבעה ענפים אל ארבעה קצוות שהם ארבע אוחיות . ואמנם יקדש שניה בשעת ההפשט להורו' כי אם היוו פושטם מכל מקו' הסגחתם לעולם כי לא ינוס ולא יישן כומר ישראל . או ירצה קדוש ראשון להכין הקצוות כדי שיוכלו לקבל שפע הכגדים דהיינו ארבע אוחיות וקדוש שני סמוך לפשיטתו להורו' אל הקבלה שקבלו משפעם :

ואורם סדר הקדוש היה יד ימין על רגל שמאל כי עשר אלצעות דרגלים חיונו משריין דשכינתא ועשר ידיים חיונו משריין דקב"ה כאמרו *ישמחו * השמים * ותגל * הארץ * ופירשו י"ה בשמים ו"ה בארץ . וכאשר יעיין המעיין במה שפירשו בפרשת אמור בפסוק גילה וגמחה ימחה ויגיל בסוד זה . ויכוין לייחד משריין דדכורא במשריין דנוקבא ארבעה מחנותיו עלחין ימינין ושמאלין ד' מחנותיה ימינין ושמאלין וכולם יחד מקבלים קדושה מלמעלה בסוד וקרא זה אל זה דמתרגמינן ומקבלין דין מן דין ופירשו בחקוקים נקבות מזכרים ואולם הקדושין והעבילות במקומם ועם מניינם יתבארו בסדר עבודת היום :

חקוני כהן גדול . חקון י'
ה שביעית בענין הבגדים והם ארבעה בגדי לבן וארבעה בגדי זהב .
ואולם בכלל הכגדים הם שני שמות בדפירשו ארבעה כגדי לבן הם סוד יוה"ה

בעל כרחמים והלובן . וארבעה כגדי זהב הם סוד אדני' שעליה נאמר ממשבלות זהב לבושה . ואולם בפרטיהם ארבעה כגדי לבן הם כחונת ומכנסים מלנפת ואצנט . והנה ביחס ד' כגדים חלו כד' אוחיות נוכל לייחס' ע"י סגולת' **מצנפת** מכפר על גסות הרוח יורה שהיא ודאי ביו"ד ולכן שריא במוחא ומכפר על הגאווה שהוא במוחא וברישא ודחיא יו"ד דלא שרייא על רישיה ועל ידי המלנפת היה הכהן מכפר על גסות הרוח וממשיך היו"ד על ישראל :

אבנט מכפר על הרהורי לבא יורה ודאי היותו כה"א דהיינו הלב מבין . ומפני שעל ידי הרהורים רעים אדם מסלק ה' עלאה דלא שריא על לביה היה כהן גדול מכפר על ידי אצנט על הרהורי הלב וממשיך הה"א על ישראל :
כתונת היה מכפר על שפיכות דמים יורה ודאי היותו בוא"ו דהיינו שופך דם האדם באדם . והוא"ו הם פני אדם כדכתיב כתפארת אדם ועל ידי שפיכות דמים היו מסלקין הוא"ו דלא שריא בגופא דתמן כחונת וכהן גדול היה מכפר על ידי הכתונת וממשיך הוא"ו על ישראל :

מכנסים היו מכפרי' על גילוי עריו' וזה יורה ודאי היותן במלכות כי בה עיקר פגם הערוה שכן ע"ר ו"ה פירשו מגלה וא"ו מהה"א ומקומם מהעבור ולמטה בסוד ותשכב מרגלותיו . ועל ידי העריות היו מסלקין הה"א מעליהם דלא שריא בהו ועל ידי המכנסים היה כ"ג מכפר על העריות וממשיך

ובהי סדר עבודת יוה"ב שלמים

עלמנו לריך מרוק וזה פשיט"י :

תקוני הכפרה

ו ועתה נכנס צביהור תיקוני

הכפר' בעלמ' וסיקוטיה
הס כ' והנה אנחנו נסמוך על הסדר
שכתב הרמב"ם ז"ל בהלכותיו ונבאר סוד
הכוונה בעולה כהונן לפי סדורו :

א הנה עבודת כל יום ויום היו
שני תמידין כהלכתן של

שחרית ושל בין הערבים ובל עבודת
היום היתה על ידי כהן גדול משחיטת
תמיד ואילך. הגיע זמן שחיטת התמיד
פורסין סדין של בויץ בין כהן גדול
ובין העם ולמה של בויץ כדי שיזכור
שמצות היום בבגדי בויץ. ופושט בגדי
חול וטובל ולובש בגדי זהב ומקדש
ידיו ורגליו ושוחט בתמיד שנים או
רב שנים ומקבל הדם וזורקו על המזבח
במצותו. ואחר כך נכנס להיכל ומקטיר
קטורת של שחר ומטיב את הנרות
ומקטיר איברי התמיד והחבתין והנסכים
כסדר תמיד של כל יום ויום :

ואולם בענין פדישת הסדין צינו

ובין העם אין ספק שהיה
ללניעות. אבל ממה שאמרו של בון
כדי שיכיר שמלות היום בצגדי לבן נראה
כי חשבו שמה ישכח ויעבוד בצגדי זהב
לריך שיכיר. אמנם הנראה לנו בזה
דבא תליא בהיה דלח תלגש שטעמ"ז
למר ופשתים מפני עירוב הכחות למטה.
כי למר הוא מלך הימין ופשתים מלך
השמאל והמערב הכחות למטה פוגש

למעלה (ו' וכן הוא פרי"י פרקין דף ע"ג ע"ה ד"ה אהנו מצטו ונפשו' ונחיס דף פ"ח ע"ב)

וממשיך הס"א על ישראל. נמלאו ארבע'
בגדים י' מלנפת ה' אצנט ו' כחות
ה' מכנסים :

וארבעה בגדי זהב הם לין חשן
ואפוד ומעיל :

ציץ ודאי הוא בסוד האלף אשר הוא
למטה היכל אל היו"ד שש
יא' הדונה"י ויורה על זה מקומו שהוא
למטה מהמלנפת במוח במקום הנחת
הפילין וכן הוא מכפר על עוות פנים
כי על ידי העוזה פנים היה מסתלק סוד
האלף דהיינו במלח כהמרו ומלח אשה
זכה וגו'. ולכן הכהן על ידי הליץ היה
ממשיך האלף ומכפר על העוזה :

מעיר היה מכפר על לשון הרע יורה
היותו בסוד הבי' ששם הלבון
והיינו גדל"ת שהיא לבוש והיכל אל
ה"א הראשונה. ע"י הכהן היתה הדל"ת
חוזרת אל מקומה על ישראל ומכפר
להם עון לשון הרע על ידי המעיל :

השן ואפוד הם סוד אהור וקדם
לרחמי. קדם חשן סוד נו"ן
לבוש אל הוא"ו שהוא נגד התפארת.
לכן היה מכפר בכל משפט מעוקל :

אפוד בסוד היו"ד לבוש אל הס"א
שהיא נגד המלכו' והיה מכפר
בו על עון עבודת אלילים דהיינו העון
הפוגש בה וכן פי' הרשב"י ע"ה והשם
יעיד על זה עבודה ודאי במקום עבודתו
עבודה שהיא נבריה לילית שפחה רעה.
נמלאו ארבעה בגדים א' לין ד' מעיל
ל' חשן י' אפוד. והכוונה בכל זה לכפר
על כלל העם מהפגש שגורמים להם
עוונת אלה בסוד הערבות והפוגש

למעלה כענין לא תחרוש בשור שהוא
מלך השמאל ובחמור מלך הימין חומר
מים רבים כדפי' בתיקונים ושאר ענין
זה יתבאר בע"ה :

ואולם בהיות הכוץ הזה לבן יורה
על מדת הדין המתהפכת
לרחמים בסוד שער רישיה כעמר נקי
וכן עולה ב"ץ ל"ח והכוונה כי מדת
היום גורמת היות בשמאל ועם כל זה
טיקר הכוונה אם יהיו חטאיכם כשנים
כשנג ילבינו ולכן בענין העבילה שהוא
המשכת האור בסוד מ"י י"ם כדפירשנו
לעיל היו רומזים לו שמלות היום כנגדי
כוץ כדי שיכוין לבו אל הלוזן להלבין
האדומה . והיינו אמרו עבודת היום
כנגדי כוץ . ואמנם היותו סדין של כוץ
הכוונה כנגד הפרגוד העליון כי בהיותו
עובל הוא נכנס ביסוד והסדין שהיה
מלכות בינו ובין העם בין תרי לדיקי .
ככן לדיק חד לעילא . והעם מלך שני
לדיק לתתא והיינו בינו ובין העם ודאי .
ועם כל זה היה התמיד הזה רומז
בסוד יוס הכפורים דהיינו מלכות עולה
ליהוה מתייחדת עם בעלה מלך הבינה :

ואת ואחר שמלך הבינה אין יחוד
כלל א"כ עבודת יוס הכפורים
ויחודו למה שהרי אין בו זיווג ואסור
בהשמים המטה וכן פירשו בזוהר פרשת
אמור בפסוק וגם אמנה אחותי בת אבי
היא . אשיבך ולטעמך עתה בגלותינו מה
יועיל כל מה שנייחד שאין זיווג שאם
היה זיווג היינו נגאלים אלא מאי אית
לך למימר כי על ידי הייחוד הזה יש
לה סמך ובעד קלת כדפי' בזוהר ופי'

בס' פרד' רמוני' בשע' מהות והנהגה*)
אוף הכי נמי ביום הכפורים אם אין
ייחוד וזיווג ממש עם כל זה יועיל להכינה
ולייחד' ייחוד בלי זיווג ולהשפיע' ולהפכה
מן הדין שהיה בסטרא דדינא מיוס
ר"ה ועד עתה . וענין זריקת הדם ושאר
העבוד' פי' בעבודת התמיד שכל יום :

חקוני הכפרה תקון ב' .

שנית מוסף היום והוא פר אחד
איל אחד כבשים בני שנה
שבעה תמימים יהיו לכם ומנחתם סלת
בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר
שני עשרונים לאיל ועשרון עשרון
לכבש האחד לשבעת הכבשים :

ואולם פר בן בקר היינו גבורה פני
שור וכו' בן בקר העליונה
שהיה הבינה ואיל אחד הוא מלך החסד
שבעת כבשים הם בסוד כבש בן שנתו
דהיינו התפארת שהיה בן וענף מן
השנה דהיינו הבינה והיותם שבעה
הוא מלך שבעה קולות שהם שבע מדות
ואמר הכתוב והקרבתם עולה לה' פי'
חקריבו על ידי הקרבן עולה שהיה
מלכות העולה ליהו"ה שהוא תפארת
ואחר כך יתייחדו שתיים אל החכמה
והבינה שהם ריח ניחוח לה' כדפירשו
בזוהר שיר השירים נמלא על ידי
הקרבנות האלה ייחוד ארבע אותיות .
ה"א עולה . וה"ו ליחוס . ה"ה ריח .
ו"ד ניחוח . או איפכא כדמפרש החס .
ולכן לריכים הקרבנות להיותם דומים
לזה פר בן בקר בסוד ה' איל בסוד
ו"ד אילו של אברהם אבינו ודאי
שמעם יניקת החסד וכחו ביו"ד של שם .

(* עיין בזה . לשונו זוכה של האר"י הקדוש בעלמו . בעץ החיים סוף שער הכללים ושם כבשים

קורא האר"י ז"ל את הרמ"ק ז"ל בשם מורינו ורבינו נר"ו) (יב)

שם שלשה עשרונים שלשה יודי"ן משלשה קוים ימין ושמאל ואמצע כדי שיחמוצ יחודה ולא יהיה הכל בסוד השמאל : ובהיות היחוד בלד כימין דהיינו לאיל די בשני עשרונים שהם שני יודי"ן כי אין לריך כאן יו"ד של שמאל אלא גם יתלוה האמצע כי העיקר התפארת אמנם לכבש שהוא האמצע עשרון בלבד דהיינו יחוד חתן בכלתו ואומרו עשרון עשרון לכבש האחד היינו תפארת מיוחד בכתר שהוא הנקרא אחד לשבעת הכבשים שכולם כלולות בו כדפירשנו וענין מתן דמים אשר להם פירשנו בפרק איזהו מקומן . וענין חטאת שבמוסקף היום יתבאר במקום עבודתו לקמן בס"ד :

תקוני הכפרה תקון ג'

ז שלישית אחר בלותו מעשות כל אלה מקדש

ידיו ורגליו ופושט בגדי זהב וטובל ולובש בגדי לבן ומקדש ידיו ורגליו ובא לו אצל פרו ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח ראשו לדרום ופניו למערב והכהן עומד במזרח ופניו למערב וסומך שתי ידיו על ראש הפר ומתורה וכך היה אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך אני וביתי . אנא השם כפר נא לחטאים ולעוונות ולפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך אני וביתי ככתוב בתורת משה עבדך כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו :

וענין הכהנים והעם יתבאר בתקוני המתקפרים בס"ד . וענין קדוש ידיים ורגלים כבר פירשנו לעיל שהוא בסוד ומקבלין

כבשים בני שנה שבעה בסוד ואו ה"א דהיינו וא"ו שיה ועם ה"א שבעה בסוד הייחוד וזכר ואיל אמר אחד לרמוז אל האחד המיוחד שהוא הכתר הכותר על שניהם . ובכבשים נאמר חמימים בסוד ת"ס י"ס דהיינו סוד המלכות בכל בחינותיה כדפירשנו בספ"ר ואומרו יהיו לכם . כי אחר שנתייחדו ארבע אותיות עם היות ה"א בסוד ת"ס י"ס יהיו לכם ודאי דשריא קדושתיהו על ישראל . וכל זה בסוד ארבע אותיות דהיינו ה"א דסלקא לגבי וא"ו וכלילא עמיה בסוד שם בן ארבע שהוא בתפארת וכלול בו ה' . וכדי לכלול שם חדני עם יהו"ה לריך ומנחתם דודאי מנוחתם של ארבע אותיות אינה אלא בסוד אדנ"י מלך בהיכלו ולכן ומנחתם סולת שהיא המלכו' בהיותה נקיה מכל חטן ומכל סובין ומורסן שכן יחודה למעלה אחר דמות המותרות החילונות . ומפני שאין יחודה אלא מלד החכמה כדפירשנו לעיל לריך שתהיה כלולה בשמן . או יהיה כלולה בשמן מלד היסוד הכולל ומושך לה הזרע העליון הנמשך ממוחא דמלכא . וסוד הכלילה הוא בחנועת הזכר להשפיע בסוד ומבשרי אחזה אלוה שיש בכל חנועה כתיסה אל הזתים העליוני' שהם המדות מלד החכמה להמשיך מכל אחד ואחד לה שפעה ובכל חנועה מתהפך השפע מבחינה אל בחינה מזית אל זית כנודע . שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש פי' עשרון הוא המלכות יו"ד כלולה מעשר . ובהיות יחודה בשמאל דהיינו לפר רחוי שיתלוו

ומקבלין דין מן דין . וענין הטבילה פירשנו כי היא בסוד אור עליון להכנס בגדי לבן . ובה לו אלל פרו . זהו סוד נטיית כ"ג אל כל השמאל קלת דהיינו בא לו אלל פרו פני שור בגבורה . ופרו היה וכו' לפרש ענין זה לריכס אנו לבאר מדרגת המקדש וארץ ישראל בקלרה . ועיקר ביאורם יהיה בפי' חרומה בס"ד . וכהה המדריוגות היו עשר . ארץ ישראל הייתה מקודשת משאר ארצות מפני ששאר ארצות היו טמאות כדפירשו אויר ארץ העמים מטמא והיא בחינת המלכות השולטת בקליפות כאומרם ומלכותו בכל משלה . ולכן אין מביאין מחולה לארץ העומר ושתי הלחם והביכורים כדתנן החם חמום בארץ ישראל עלמה*) הם עשר קדושות :

האחת עיירות המוקפות

חומה . כי עם היות כל ארץ ישראל רומזת ומכוונת אל הארץ העליונה . שאר הישוב שבה רומז אל מקום משכן הכנפים שהם שרפים וחיות ואופנים . אבל העיירות המוקפות חומה רומזות בה ממש שעליה כאמר ואני אחיה לה נאם ה' חומת אש סביב ואין השכלה לפניו מן החומה אל המלאכים ולכן קדושתה רבה שם והוא נגד בחינת המלכות בעלמה :

השנית ירושם עצמה

והיא נגד בחינת יסוד שבה ליון וירושלם כחדא אזלי :

שלישית הר הבית . נגד

הכוד והוא הר אל המלכות ששם עלייתה להתייחד עם בעלה כגודע כי תפארת על הנלח והיינו ה' לבאות ומלכות על הכוד וזהו אלקים לבאות וכדפירשנו בס' פירוש רמזים וכוונה הכוד שבה :

הרביעית החיל

נגד הנלח ולכן היה עם ההר אלא שהחיל מפסיק . כי נלח וכוד תרי פלגי דגופא ניכרו :

חמישית עזרת נשים

נגד בחינת התפארת שבה ושם הכנפים עומדות ודאי :

ששית עזרת ישראל

נגד בחינת הגבורה שבה . ששם היא מתייחדת עם ישראל שהיא התפארת כי המלכות אל השמאל והתפארת אל הימין והיא גבורה תחלה דאחיה מגבורה עילאה וגמלהת בגבורה מתייחדת עם ישראל :

שביעית עזרת כהנים

בחסד דחמן כהנים . ודאי ולהיות שפעמים התפארת אל הימין בסוד מוליק לימין משה זרוע תפארתו לכן ישראל נכנסים שם בשעת לרכיהם לסמיכה ולשחיטה :

שמינית בין האולם

ולמזבח הוא נגד הבניה שבה :

תשיעית ההיכל

הוא נגד החכמה שבה

(*) דרך אגב תירץ רבינו קושית הר"ש והרע"ב ספ"ק דכלים דקאמר עשר קדושות ומני י"א חמש לדברי רבינו ה"ק עשר קדושות הן בא"י המקודשת מכל הארצות

שנה ולכן נקרא קדש. ואמם ערקסין
 הוא כווד הדעת דסגיר ופחה בין
 שחי פרוכות :

והכל נגד הכר שהיה הקרבן למטה
 במלכות שנה רמו כל הקרבנות .
 ומחודם וכך היה אומר אל"ה יו"ה .
 אגא כוודו כתר חכמה בינה . כי הכו"ן
 חמשים שערי בינה . שחי אלפין כתר
 חכמה . ובסוד חמשים שבבינה נכללות
 גדולה גבורה תפארת נלח וכוד שהם
 סוד החמשה ובס כללות כל שבעת
 הימים והכוונ' להמשיך סוד שם המפורש
 שהוא נשמה בחוך כל הספירות וזהו
 יו"ד ה"א וה"ו ה"א המאיר מלגאו
 לכלבו כמבואר בחיקויים פעמים רבות
 ועש ענין זה כי על ידי העון הנשמה
 והרהמים מסתלקין ודינין מתערין ועתה
 לעורר הכפרה והסליחה לריך להמשיך
 הנשמה שבחוך הספיר' ועל ידי אורה
 הספיר' מאירות וחשך הפגם מתבטל
 וזהו סוד הזכרת שם זה ביו"כ ואמנם
 עשר פעמים היו מזכירים את השם
 ונכתוב בסודו וענינו לקמן בחקו"ל
 המחכפרים בס"ד ולכן היה אומר
 חטאתי עויתי פשעתי נגד שלשה מקומות
 שנפגמו על ידי שלש פגימות אלה .
 האחד מלכות על ידי החטאת כי אינו
 עולה יותר והעון פוגם במלכות וביסוד
 ולכן אחר חטאת מזכיר עון והפשע
 פוגם במלכות וביסוד ובתפארת . ולכן
 אחר חטאת ועון מזכיר פשע . וכן
 נחבאר בזוהר פרשת ויקרא :

ולהיות

שבחטאת ועון ופשע היה
 מסתלק השם אל שלש
 ראשונות לכך היה מתפלל אגא ה' ששם
 בסוד אגא שהוא שלש ראשונות עמידתו
 ומחכוין לנקות החטאת והעון והפשע
 ואומר

עשירית בית מודש

הקדשים נגד

הכתר דתמן חלח
 קידושין דכלילן כחדא והם שחי
 בחינות חכמה ובינה מיוחדות יחד
 בכתר. ולמעל' מהיכל עלייה שאין נכנסים
 לה אלא פעם אחת בשבוע לחקן והוא
 רמו אל בחינתה באין סוף ושמה יעד
 עליה עילת העילות ודאי שהיא עלייה
 על הכל . ובעשר מדריגות אלו . כל
 עבודה ועבודה מהעבודות ראויה אל
 מקומה. ולהיות עיקר עבודה היום לייחד
 המלכות עם הבינה . לכן עבודה זאת
 היתה בין האולם ולמזבח ותינו סוד
 עליית הכר אל הבינה לייחד הגבורה
 אל מקור' למחן דמים ולהורו' אל נטייתה
 אל החסד בסוד השמאל הכלול בימין היה
 ראשו לדרוס ועם כל זה ראשו ולא כלו
 אלא ראשו בחינתו המתדבקת בבינה
 ובחינתו ברחמים הוא הדין המייחד
 בדפירתו בספר פרדס רמונים בשער
 מהות והנהגה :

ואחר

שנתייחד בדרוס להשפיע אל
 המלכות היו פני השור אל
 המערב להשפיע בפנים ההם אל המלכות
 והסבן מקומו במזרח ששם התפארת
 להיוחו סרסור בין המלך והמלכה ולכן
 פניו למערב ואחר כך סומך שחי ידיו
 עליו לייחד הגדולה והגבורה בפר
 והתפארת הוא בעלמו בסוד אדם .

ואומר חטאתי עויתי פשעתי אני וביתי
שהם סוד ו"ה. וא"ו כהן אדם בעלמו
ביחו ה' אשתו ודאי ומתכוין לחקן ו"ה
מלדו כדי לטהר עצמו ואחר כך לטהר
אחרים :

והיתה הטובה להזכיר את יוה"כ ג'
פעמים הא' להמשיכו בג'
ראשונות אף אם הכפלות אשר להם
שהם שבעת המדות הם פגומות בחטא
ועון ופשע וזכו שאמר אנא יוה"ה
חטאתי עויתי פשעתי ירצה יהיה יוה"ה
באנא שהם ג' ראשונות והשבעה ששרשם
למשלה כדפירשנו יוה"ה שורה עליהם
ואחר כך אומר אנא יוה"ה כפר נא
ירצה אחר שיכוח מיוחד בלוחיותיו ממש
בלי פרודא ותקרבו עצמות עלם אל עצמו
ומתפשט באנ"ה סוד שלש ראשונות
דחמן עלת העלות דקשיר ומיוחד אחוון
דשמים כפ"ר נ"ה פירוש עה"ר או בע"ל
הפגם הנעשה בשבעת המדות על ידי
החטא והעון והפשע והמשכת הכפרה
על המדות התחתונות תהיה על ידי נ"ה
חכמה ובינה והענין כי אנא הוא סוד
חו"ב מיוחדות בכתר ארך אנפין שמשם
מקבלים את השם ביחודא דאחווון כאמור
אמנם התפשטות אריך חינו במדות
השבעה אלא בחכמה ובינה לבד ומחכמה
ובינה מתפשט אל שבעת המדות שאין
אריך מתפשט אלא ברישא דזעיר שהם
חכמה ובינה כדמוכח באידרא. אבל
מדרועין ולתתא הוא התפשטות רישא
דזעיר שהם סוד נ"ה ולכן באומרו כפר
אנ"ה נ"ה. ולהיות דמסט' דלגאזו כתי' אני
ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אחן ואין

עין נמשך אלא במלכות בנחיתתה אל
התחתונים ושם הוא העון והפשע בסוד
בחינותיה. אמנם נמשך אל העליונות
מלד היוחה להם לכסא ומלך בלא כסא
חינו מלך לכן רמו החטא והעון והפשע
בה. ואמר לפניך וכן בחקנו אמר
שחטאתי ושהויתי ושפשעתי לפניך.
ואחר שהמשיך אור יוה"ה גם במדות
העליונות עכ היוהן פגומות מלד הכסא
וחקן. הוא ממשיכו עוד למטה במלכות
הנקראת לפניך. ואומרו ככתוב בתורת
משה ענדך היינו המשכת האור מהת"ת
שהוא סוד הוא"ו אל המלכות באמרו
לפני ה' דסיינו למטה. ואחר כך אומר
להם חטאנו נגד ישראל שהם למטה
כענין מלא כל הארץ כבודו שפירש
הרשב"י ע"ה שאומרים אוחו בכל יום
לכלול עצמינו בקדושה עליונה. וכן
הכא חטאנו לכלול עצמם בחיקון
העליונות ויתבאר יותר בחיקוני
המתכפרים בס"ד.

חקוני כפרה חקון ד' .

ח רביעית במזרח העזרה
בצפון המזבח
פניחין שם הקלפי ומעמידים שני
השעירים פניהם למערב ואחוריהם
למזרח. ובהן גדול בא שם והסגן עומד
מימינו וראש בית אב משמאלו ושני
השעירים לפניו אחד לימינו ואחד
לשמאלו. טרף בקלפי. והעלה שני
גורלות בשתי ידיו לשם שני השעירים
ופותח ידיו. אם של שם עלה בימינו
הסגן אומר לו אישי כהן גדול הגבה
ימינך. ואם בשמאל עלה ראש בית
אב

החטאת שהיא המלכות ולייחדה למעלה
 וגם זה היה מזכירו וגם בזה הכהנים
 והעם היו טורעים וכו' כמו שנכתב
 בחיקוני המחכמים . וקושר לשון של
 זכורית לנשחט כנגד בית שחיטתו בסוד
 אש יהיו חמאכיס כשנים כשנג ילבינו
 ושל שער המשלח קושרו בראשו בסוד
 וגשח השעיר עליו וגו' וזה לא היה
 מחלבן כלל ועל זה נאמר וחשליך במלולו'
 ים כל חטאתם דהיינו אוחס הקליפות
 שהם בדרך גורה ודאי ושם על אוחס
 המלכות שולחים העון ולכן אחר שעליו
 לשון זכורית כדי שיתדבק זיגא לזייניס
 העמידו נגד בית שלוחו כאמרו זה חלקך
 ואפשר היות לשון זכורית לסימן להורו'
 על האדום וארצו אדומה שהוא סמאל
 וכן זוגו ולכן הנשחט נגד בית שחיטתו
 דכל זיגא לזייניס . ועשר פעמים היה
 מזכיר את ה' ביום זה נגד עשר ספירות
 ראשונה בידוי אשר לו שלש פעמים נגד
 יסוד וכוד ונלח שכן הוא עולה ממטה
 למעלה . שניה לה' חטאת נגד המלכות
 שהיא על כלל וכוד כוודע . שלישי
 בידוי אחיו הכהנים שלשה פעמים שהם
 נגד תפארת גבורה חס"ד . רביעי
 בידוי ישראל שהיא נגד בינה חכמה
 כתר להמשיך משם לובן להלבין הכל
 ולכלות כל זוכמת העיטוף יחד :

חקוני הכפרה תקון ה' .

החמישית בא לו אצל פרו

שנייה וסומך שתי

ידיו על ראשו ומתורה וידוי שני עליו
 ועל ביתו ועל אחיו הבהנים וכך היה
 אומר אנא יהו"ה חטאתי עויתי פשעתי

לפניך

אב אומר לו אישי כהן גדול הגבה
 שמאלך . ונותן ב' הגורלות על שניהן
 של ימין על של ימין ושל שמאל על
 של שמאל ואומר לה' חטאת . על זה
 שעלה עליו הגורל לה' . וקושר לשון
 של זכורית בראש המשתלח ומעמידו
 כנגד בית שלוחו . ולנשחט כנגד בית
 שחיטתו :

והנה

קדמה טהרתו אל עבודה זו
 מפני כי להמשיך שם יהו"ה
 הזכר על החטאת לריך להקדים וידוי
 וטהרתו והמשכתו הקודמת כדפירשנו
 ואחר כך ימשיך השם על שער החטאת.
 ואולם היה ענין ההגלה במזרח העזרה
 בלפון המזבח ששם שחיטת קדשי קדשים
 כדי להורות על ענין הגבורה טעה אל
 התפארת שהוא המזרח לפני השעירים
 אל המערב להורות השפעת הגבורה
 המתמזגת על ידי התפארת על המלכות
 הנקרא מערב ושעיר זה יהיה חטאת
 שהיא למטה במלכות בסוד וירד מעשות
 החטאת שפי' הרשב"י ע"ה ולכן הכהן
 שהיה משפיע עליו את השם וממשיכו
 היו ודאי פניו למערב והוא אל המזרח
 להורות על המשכתו משם ופשוט הוא .
 וטעם הסגן זראש בית אב הוא להורות
 על כלל וכוד שהם א' מימין היסוד וא'
 משמאלו . והעלה שני גורלות וכו' . ועם
 כל זה מעולם לא עלה של שם אלא
 בימין משום דכל זיגא אזיל בחר זייניס
 וסמאל אין אחיזתו אלא בשמאל . וענין
 ההגבה להגביה הרחמים של יהו"ה על
 הדין שהוא עזאזאל . וטעם אומרו לה'
 חטאת להמשיך סוד אור יהו"ה על

לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושיך
אנא יהו"ה כפר נא לחטאים וליעונו
ולפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי
לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושיך
בכתוב בתורת משה עבדך כי ביום
הזה וכו' :

ורוב ענין זה נכתב למעלה . אמנם
קשה כי וידוי אחיו הכהנים וידויו היה
על הפר שהיה נשחט וידויו של ישראל
היה על השעיר שהיה משחלח ואין לומר
שבכלל ישראל כלולים כהנים גם כן שהרי
בידוי אחיו הכהנים נמי כלול כהן גדול
ואעפ"כ חזר והזכיר בפרט וידויו וידויו
ביתו ואם כן הכא נמי גבי שעיר היה
לו לפרט ג"כ עלמו ואחיו הכהנים אלא
ודאי דשגש חלוקות הם . האחת עליו
ועל ביתו . השנית על אחיו הכהנים .
השלישית על ישראל . והשתא קשה למה
לא כלל שלשתם בפר ושלתם בשעיר
ולמה נשתהו פר ושעיר שזה נעשה חטאת
וזה משחלח . ולזה נאמר כי פר ושעיר
אלו אינם נקראים ע"ג המזבח אלא
נשרפים בבית הדשן ונדע כי שם מקום
הקרבת המותר בגמתי כמו שהארכנו
במכתב אחר מקומן ואינו נאכל לאישים
אלא דוקא מה שנשרף ע"ג המזבח
בעולה . ואין נקרב מהן לריח ניחוח
אלא דמן הנכנס לפניהם . ובשרם לא
נאכל לאישים שהן כחות המלכות הנקרא'
אשה ולא ניתן לחילונים שהם כחות סמאל
לילית רק נשרפים במקום ששורפין
המותר בענין שאינו ניתן לא לאלו ולא
לאלו והנה הכהנים הם בסוד הימין ודאי
ואם היה וידוים על השעיר ח"ו היו

נותנים לו כח מלך הימין וזה בלתי
הגון ולכן עונות הכהני מחודים על הפר
שאינם יולאים חוץ מבית הדשן ושם
נשרפים באש הכוא . וידוי ישראל אם
היה מחודם על הפר נמלאו עונותם חלק
על הפר ואינם על השעיר ואין ראוי
כן שהכתוב אמר וגשח השעיר עליו וגו'
עליו ממש שכל מגמתם אליו אינו אלא
הזדונות וחילום העברה זינא לזיינות .
אם כן לזה אין ראוי שיקדים וידוי אחר
אלא וידוי השעיר וכשנדרק נמלא שתקן
שני שעירים לישראל דומה לחקן הפר
של כהנים כי שעיר אשר לה' דמו נכנס
לפנים כדם הפר של כהנים ובשר שניהם
נשרף ודמי שניהם נזרקים על שתי
המזבחות יחד כאשר נבאר . וחקן כשם
שוידויו של שעיר המשחלח מכפר על
ישראל כך וידויו של פר מכפר על
כהנים :

והעומר

כי הפר מכפר על עונות
המקדש והקדש וזה עיקר
בכהנים . ולכך זוהמת הפגם הזה אינה
יולאת לחוץ לכבוד הקדש אמנם שעיר
עוזאזאל מכפר על כל זוהמת המנוגת
הכולל כל עבירות שבחורג . לזה היו
משליכים אותו לחוץ שזו זוהמת מטופפת
אמנם בענין וידויו עונות הכהנים
מחודים על הפר עלמו
שלא לתת כח אל החילונים כדפיר'
ועונות ישראל מחודין על השעיר
המשחלח להוליקם אל אהן גזרה בדכתיב
ושליך במלכות ים כל תעאזת ועוד
היה באפשר לזה טעם לזה כי כהנים
זרמים הם ואין לזרף להחודות עונותם
על

זבחי סדר עבודת יוה"כ שלמים

על השעיר ועם כל זה ראשון עיקר .
ואולם על ידי הוידוי הראשון עסק
הפגוש על ידו ואחר כך הגריל על שני
השעירים להשריש אל החילונים חלקו
כדי שלא יקטרג על המתודים . ווידוי
ראשון היה כדי שיוכל לומר לה' חטאת
להמשיך שם יכו"ה כדפירשנו ואחר כך
חזר להתודות על עלמו ועל הכהנים
מפני שבוידוי הראשון אפשר שהיו
מקטרגין . אבל עכשיו שכבר הגריל
והעמיד חלק החילוני לצד ואין טען ואין
מקטרג חזר להתודות על עלמו בכלל
אחיו הכהנים וזה ברור וטעם נכון אל
דברי הוידוי הזה ג"כ על עלמו :

תקוני כפרה תקון ו' .

ששית ואחר כך שוחט את הפר
ומקבל דמו ונותנו למי
שהוא ממרם בדמו שלא יקרוש והניחו
על הרובד הרביעי של היכל מבחוץ
ורובד הרביעי [פרש"י] שהיונו מבלא
רביעית מצרפת העזרה העשוי מבלאות
ע"כ פירושו] :

ואין לפרש רובד הרביעי וכו'
שהכוונה על רובדן שהיו כותל הסיכל
הכזכרים במסכת מדות בפרק רביעי
שאינם אלא יליעיס והביאם הרמב"ם
בהלכות בית הבחירה פרק ד' וכבר
הקשו בגמרא דיומא פרק ערף בקלפי
והא כתיב וכל אדם לא יכיר וכו'
יעויין שם :

ועתה נאמר כי רובד רביעי שבהיכל
לפי מה שפירשנו יר"ל כשנמנה
מרלפס העזרה מן הסיכל כלפי חוץ
ארבע רובדן ברביעי עלמו היה

יושב הממרים :

ואפשר לפי זה לפרש הטעם כי
הסיכל הוא כנגד חכמה
שבמלכות כדפירשנו לעיל . ורובד רביעי
זה הוא קודם הגיעו אל הסיכל יורה
היחוס מתרחק בדם ועומד בגבורה שהיא
רביעית אל החכמה ושם מעמד דם
הפר בלי ספק אם מטעם היותו דם
ואם מטעם היותו מהפר . וטעם קדימת
שחיטת הפר זמן רב קודם הזייתו ויכנס
הקטורת בין שחיטתו להזאתו אפשר
מפני שהדם הוא בסוד הגבורה ואין
ראוי להיות ההזאה בפניו בסוד הדין
אם לא ימחק דינה קודם בסוד הקשר
והייתוד שהוא הקטורת . ולכן שחיטת
הפר הוא בסוד עקידת יחק שהוא
הכניעת הגבורה כדפירשנו :

תקוני כפרה תקון ד' .

ז **שביעית** ואחר כך נוטל את
המחתה וחותה בה
אש מעל המזבח מן הסמוך למערב
ויורד ומניחה על הרובד שבעזרה
ומציאים לו את הכף וכלי מלא קטרת
דקה מן הדקה וחופן ממנה מלא חפניו
שפופות הגדול לפי גדלו והקטן לפי
קטנו ונותן לתוך הכף ונוטל בימינו
מחתה ובשמאלו כף ונכנס לקדש
הקדשים והניח המחתה בין בדי הארון
חפן ונתן על הגחלים ומתחיל מצד
הארון ומסיים לפניו כדי שלא יכיר
וממנו נתמלא הבית עשן :

סוד הקטורת ועניינו פירשנו בעבודת
התמיד שבכל יום והנה בקלרס
הקטורת בסממניו ה' רומז על קש' וייתוד

עשר ספירות אמנם בכל יום היה עניינו
 בהיכל דהיינו חכמה . ועתה בקודש
 הקדשים דהיינו כתר והטעם בזה דג'
 רישין אינון כדפירש הרשב"י ע"ה בשעת
 פעירתו . רישא חדא הוא סוד הארת
 האור ממקורו על ידי החכמה ובוודאי
 שיהיה אור יפה אבל לא כאור הנמשך
 מלמעלה (יותר) . רישא תניינא הוא אור
 הכשפע מהכתר . ונמשך על הספי' .
 רישא תליחאה הוא אור אין סוף עלמו .
 וכדי להמשיך חרון רישין עילאין דהיינו
 כתר עם היותו כסא לעילת העילות
 ושתייהם מתגלים בספי' ונקשרות
 ומתאחדות ע"י אורם לכן קשר הספי'
 שהוא הקטורת הוא בקודש הקדשים .
 ועד עתה בשאר הימים ריחא סליק
 בחוטמא דזעיר וקשיר למוחא דיליה
 ולתתאה דהיינו מהכמה לבד . והשתא
 סליק בחוטמא דארין דאיכו עתיקא
 קדישא קודשא דקודשין וקשיר למוחא
 דיליה ונכיר מניה לכלכו עלמין . והנה
 בכל יום היה חותה במחתה של כסף
 והשתא בשל זהב והטעם לכסף כדי
 להמשיך רחמים משום דזעיר שכיח
 דינא ואין להראות שם עושר דאיכו
 סטרא דדינא כאומרם הרז"ה להעשיר
 יאפיין . אבל לעילא בארין דאיכו חורא
 וחורא דחורא . היה חותה בזכוכה
 שלא להראות שם אלא עושר דלית חמין
 דינא אלא טולא רחמי ואין עניות במקום
 עשירות . ולכן היתה קלה שאין שם
 כבדות ח"ו וביה ידה ארוך להורות סוד
 ארך אפים . וחותה בה אש מעל המזבח
 זהו בסוד אור המתהפך ממטה למעלה

זלכן מן המזבח מלד הסמוך למערב
 דהיינו בחינת המלכות ועכ"ז הוא
 מלכות בחינת הבינה . שבין האולם
 ולמזבח מכוון לבינה כדפי' . ומשם חזרת
 האור לגבי קדש הקדשים דחמין שם יו"ד
 ה"י וי"ו ה"י שסודו למעל' ברישא דארין
 מבינה דמסטרה ה"י ה"י . והוא סוד
 מן הלד הסמוך למערב להוליס לגבי
 קדש הקדשים דסליק ממלכות שבבינה
 לגבי מלכות שבכתר דהיינו בין בדי
 הארון כאשר נבאר :

ואמנם

מניחה על הרובד הרביעי
 וכו' היינו דווקא בין האולם
 ולמזבח באותו חלק העזרה שהוא מבינה
 כדפירשנו וזה לייחד על ידי המלכות
 עלמה בבינה עלמה ומה שיש מן המלכות
 עד הבינה שהם שבע ספירות כדפירשנו
 בדם החמיד שבכל יום שכל ה' ספירות
 כלולות במזבח ולכן מייחד הכל בסוד
 ירידתו משם . ועוד ירצה במחתה גחלי
 אש כחות הדין להכניסם במקום שרשם
 למתק דינס ואין ספק שמחתה וגחלי אש
 ירצה המלכות שהיא נקראת מחתה
 שהיא חותה הכל בה שכן נקראת עלתה
 וגחלי אש דאינון דינין קשין ורפיין
 גבורה וכו' ושאר ספירות דגרידין
 אבחרה ולכן מניחה על הרובד שבזרה
 דהיינו סטרא דאימא דמינה מתערין
 דינין ומניחה שם ובין כך ובין כך יתקדשו
 להכניסם פנימה :

והנה

בכל יום בימינו כף ובשמאלו
 מחתה כדינו כי כף הוא סוד
 המלכות מן הימין חכמה בסוד א יו"ד
 למעלה יו"ד למטה עשרה עשרה הכף
 בשקל

נמשך למטה השפע לזרו. שאם לא
 כן אלא שמחיל ממנו למעלה מכבוד
 פניו ואחר כך לזר הארון יש לחוש שמה
 יכווה. כי אם ימשך האור ממטה
 למעלה יעלה דין ופגם ויעורר האש
 משרשו ויטה ח"ו לכן נריך לעורר השפע
 והתיקון אליה מלמעלה ואחר כך היא
 תעורר בסוד העשן העולה ממטה
 למעלה אחר שכבר קדם אליה התיקון
 כמו שנאמר ורחימיה לזכור ברית עולם
 ורחימיה ככלה דמתקשטת ואחר כך
 לזכור ברית עולם ואחר שהיא מקושטת
 היא מעוררת האהבה ואור חוזר בסוד
 העשן העולה ממטה למעלה אל כנפי
 כרוזים ופני כרוז ורחשי כרוזים שהוא
 סוד כל האצילות הדק למעלה כאשר
 נבאר בס"ד. וז"ש וממנו נחמלא כל
 הבית ודאי שהיא בית המלכות עשן
 לעורר ממטה למעלה אור הקשר
 והייחוד :

תקוני הכפרה תקון ח' .

י שמינית טמטם עיניו ושב
 לאחוריו פניו לקדש
 ואחריו להיכל עד שיצא מן הפרוכת
 ומתפלל שם בהיכל תפלה קצרה ח"ל .
 ובכך יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי
 אבותינו שתהא שנה זו אם שחונה
 נשומה . ואל יכנס לפניך תפלת עוברי
 דרכים לענין הגשם בלבד בעת
 שהעולם צריך לו . ושלא יצטרכו עמך
 בית ישראל בפרנסה זה לזה . ולא לעם
 אחר . שנה שלא תפיל אשה פרי בטנה .
 שנה שיתנו עצי השד' את תנובתם ולא
 יצרי עביר שולטן מרבית יהודה .
 בענין

בשקל הקדש להורות סוד קשר יו"ד
 עילאה ביו"ד תתאה . וסייגו כף אחת
 עשרה זהב וכן עיקרה מן החכמה ועולה
 עד הכתר והיינו כ"ף כתר וכן עולה
 מאה במילואה משום דמטרת דחכמה
 ספירן כלין מעשר כדפי' בתקונים .
 ולכן בכל יום בימינו כף כי שם מקומו
 ובשמאלו מחתה . ויום זה בימינו מחתה
 ובשמאלו כף . כדי ליחד שמאל בימין
 וימין בשמאל כי זה עיקר עבודה היום
 וכלי מלא קטורת דקה מן הדקה הוא
 ה'סוד הנק' ג"כ כל . ועם היומו כלול
 מהיו"ד יעלה כלי כל יו"ד . והוא מלא
 מלך החכמה כי משם כל מילוי כמבואר
 בתקונים . והיותה דקה מן הדקה לרמוז
 על הדקות העליון מרישא דרישין כי
 משם הקשר והתפשטות האור כדפירש'
 ולהורות אל קשר העשר יחד היה מלא
 חפניו הכל לפי שעור הכהן דהיינו
 חפינת עשר אלבעות שהם עשר ספירות
 דקות מן הדקות למעלה למעלה
 כדפירשנו ולכן עיקר הקטורת בחפניו
 ואם לא חפן לא הורגה ולכן לא היו
 מחוקות שלא לרדת מעשר ולא גדושות
 שלא להוסיף על עשר כאמרנו י' ולא ע'
 י' ולא י"א אלא טפופות שהם לא
 מחוקות ולא גדושות . הניח המחטה בין
 בדי הארון וכו' . המחטה מלכות בין
 בדי הארון גלה וכו' והוא בין הבדים
 שם מקומה לעילא כמובא דאריך בחוך
 קודשא דקודשין ושם כלין עשר ספירן
 בסוד תלתא מוחין עילאין ושאר תיקוני
 אריך כאשר נבאר בפרשת חרומה בע"ה
 ולכן מחיל להקטיר מלך הארון ביישם

בענין

היוהו שב לאחוריו בזולת דרך הכבוד כששטו אפשר שהיה ממשיך האור פנים נגד פנים אחר שהיה מקטיר אלל הארון ומשם מתפשט השפע אל כנגד פניו והיה אוחז האור נמשך מקדש הקדשים אל הסיכל דתמן תקוני זעיר והוא מחכמה ולמטה ושם מתפלל תפלה קצרה כי מקום שאמרו לקצר שלא להפחיד העם אינו ראוי להאריך ואם לא מפני טעם זה היחה ראויה להיות ארוכה בסוד אריך אשר שם זכסו' החפ' נודע סוד יו"י שפירושו קשר י"ה שהוא חכמה עם ה"י שהוא בינה . וקשר שתייהם עולה יו"י . ואחר שקשרה ויחדה יחד המשך הרוב על הכסא דהיינו כתר הנקרא רצון . ואחר כך המשך מרוב על הכל עילת כל העילות שהוא קודם אל הכל . וזהו מלפניך שהוא לפני הרצון יו"י כתר חלקינו חכמה ואלהי בינה נמשכת בסוד הדעת אל אבותינו גדולה גבורה תפארת וצסוד כ"ו שבו ימשיך עד המלכות עם התפארת ואחר כך היה מתפלל שחיה שנה זו דהיינו כל גזירות שנה המלטיירים בבינה הנקראת שנה ומשם נמשכים אל התפארת ואל המלכות שהם עיקר כל הסיקף והיינו ז"ו . וא"ו שם קצוה זי"ן מלכות כלולה משבע וזהו שאמר שתהא שנה זו אם שחונה ה"ל אם בר"ס נלטיורה צסוד היום סרת עולם שתהיה שחונה סנה ע"י השפע השפע עתה תחבטל הגזרה הדיא ותהיה גשומה . וענין שחונה צסוד חום הדין גשומה צסוד מימי הימין וממשכים צסוד הגבורה . ואל

יבנס וכו' להתפלל שלא תעלה למעלה חפלה עוברי דרטים לבטל תפלה זו כדפי' בגמרא מה הושילה תפלתו של כ"ג לגבי רבי חיינא בן דוסא . ולכן היה מתפלל שלא תבנס למעלה בענין שלא יבטל תפלתו זו הנזכרת ואל יטערו כי למעלה במקום שאין אריך זה לזה דהיינו באריך יאות תפלה זו וזהו הסוד שאמרו שכל שער הגוף שנים ושלושה בתעלה אחת ושער הראש אין שם אלא שער אחד בתעלה אחת . וזהו מי פלג לשטף תעלה ולכן שם נאוחה תפלה זו שלא יטערו . ועוד גשמים הם חיי כדחתמינן מחייה המתים . ושלא יטערו וכו' הם מזוני שלא תפיל הם בני וידוע כי בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא אלא במזל דחייבו עתיקא קדישא כדפירשו באידרא . וענין לא יעדי עבד שולטן וכו' כי משם השולטנות ודאי . ואמנם ע"ד הסוד אומרו ושלא יטערו הענין שיהיה השפע בשופע אל השרשים העליונים שלא יטערו הכשמות לינק זו מזו לחוסר פרנסת כל אחת לעצמה וכ"ש שלא יטערו ח"ו אל החיונים והיינו ולא לעם אחר . וכן תהיה השפעה נשפעת למלכות כדי שלא תפיל טייליה נפלים נפלים לחוסר המזון וזה בעונות נמצא בזמן הגלות דאינון נפלין לבר מינה וצווחין על מזונא ולית מאן דישגח כדפירשו בתיקוני' . ושנתנו עליו השדה היינו מליאו' הספי' העליונות המתמלאות במלכות והם נותנים בה תבואתם והיא שבה אליהם ולא יעדי עבד וכו' שזהו סוד ומלכותו בכל משלה שיהיה מלך ישראל ומה גם מיהודה

לא
נגד
מא
זכה
הש
שפע
היא
זטה
קון
ולס
ק
זטה
סוד
נפי
הוא
אשר
כל
עשן
קשר

שב
דש
יבת
ל
לקי
ונה
ברי
עת
שך
עם
ה
לא
:

מיכודם שהוא מרכבה אל המלכות נוכח
שררה שהוא מורה על ממשלתו ואל זה
תהיה כוונת המהפלה :

תקוני הכפרה תקון ט'

תשיעית יצא ונשל דם הפר
ממי שמסרם בו ונכנס

לקדש הקדשים ומוה ממנו בין בדי
הארון שמנה הזיות אחת למעלה
ושבע למטה ולא היה מתכוין להזיות
לא למעלה ולא למטה אלא כמצליף
וכך היה מונה אחת אחת ואחת אחת
ושתיים אחת ושלוש אחת וארבע אחת
וחמש אחת ושש אחת ושבע יצא והניחו
על בן הזוהב שהיה בהיכל :

אחר שקדם אליו קשר הספירות
וייחודם למעלה בפנימיות היה
נכנס ליחד הבניה עם שבע הספירות
וכס הם שמנה הזיות אחת למעלה
שתיים אחת עילאה ושבע למטה שהם
שבע בת אחת וששה בניה . אמנם היה
על ידי הדם להורות ייחודם גם מלד
הדין . ומה גם היוצא דם הפר כדפירשנו
ועם כל זה הזאת זאת היתה בקדש
הקדשים דהיינו בחינתם לפנים ולכן
היה בין בדי הארון כי הם עיקר המלכות
פדפירשנו וכוונת כל ההזאה הזאת
היתה ליחדה עם האם העליונה
כאשר נבאר :

ובזוהר פרשת אמור פי' ר' אבא ז"ל
בשעתה דעאל אחכוין

ברישא דמהימנותא ואדי באלצביה כמא
דכתיב וזהו באלצבעו על הכפרת ולפני
הכפרת והיך עבד נסים בקיעפא
דאלצבעא ואדי כמצליף בעיפין (כ"ח)

בעיפסין) דאלצבעא בסערי קטפורה (כ"ח)
קטפורה) ואדי ואחכוון ושרי לממני אחת
אחת ואחת . אחת בלחודתא אחת דכליל
כולא אחת שבחא דכולא ואחכהדרין
לקבלה אחת רישא דכולא לבחר אחת
ואחת דאיוון שריין כחדא ברעותא
באחדותא ולא מתפרשן לעלמין בחר
דמטא להאי ואחת דאיהי אימא (כ"ח)
ימא) דכולא מכאן ולהלאה שארי לממני
בזוגא ומני ואמר אחת ושתיים אחת
ושלש אחת וארבע אחת וחמש אחת ושש
אחת ושבע בגין לאחשכא ולאגדא האי
אחת דאיהי אימא עילאה בדרגין ידיען
לאחשכא לאימא תתאה ולאחשכא נהרין
עמיקין מאחריכו . לכנסת ישראל ועל
דא יומא דא תרין נהרין נהרין כחדא
אימא עילאה נהרא לאימא תתאה ועל
דא כתיב יום כפורים הוא לכפר כמא
דאחמר עכ"ל :

ואפשר לפרשה בדרך זה כי בא
עתה לבאר למא נקראת

הבניה אחת והתייחסותה בשם זה . ואומר
מפני כמה סיבות . ראשונה כי היא אחת
בלחודא פי' שאין לה עסק עם השבעה
ואע"פ שהיא שוכנת וסוכנת בכנפי' עליה'
עכ"ז היא בפני עצמ' ואינ' נכנסת עמהם
בסוג כדברי הרשב"י ע"ה בפ' יתרו
בפסוק שלח תשלח וכו' וחזר ואמר כי היא
נקראת אחת ג"כ מפני כמה סיבות אחרת
מאשרפת לזו והיא אחת דכליל כולא
פירש שהיא כוללת כל השבעה בעלמותה
כמו שביארנו בפ' אמור והארכנו בביאורו
בספ"ר בשער סדר האילוני . ועם הכוונה
הזו השנית יתיישב מה שאמר בלחודא
שהיה

שפי' נרא' פירוד אלה שהיא כוללת אותם
 ואם היא בפני עצמה. ומפני שעוד ימשך
 מזה חורבה כי אע"פ שהיא כוללת כולם
 בחובה עם כל זה בערך השנעה האלוות
 סוף סוף היא בפני עצמה. לזה חזר
 ואמר אח"ה שנחא דכולא. פירש אחת
 המשפעה לכלם וכלם מניטים לה. והנה
 לפי זה אע"פ שהיא בפני עצמה מחייחדת
 היא עמה' משני פנים אם מפאת הכללות
 ואם מפאת ההשפעה. ומפני שסוף סוף
 ימשך מזה עדין קצת גמגום חזר ואמר
 אחת רישא דכולא ופירש שהיא ראש
 לשבע ספי' כנגין וכס מיוחדות עמה
 כגוף עם הראש אבל עם כל זה היא כמו
 הראש שהיא בפני עצמה והיא מחייחדת
 עם הגוף. ואחיהדקן לקבלה אפשר לפרשו
 בסוד הויבל כי ישבו איש אל אחותו
 כעודע. לבחר אחת ואחת. פי' אחת
 שהזכיר אותה בערך אחדותה בפני עצמה
 חוזר ומייחד אותה דרך כלל עם המלכות
 הנקראת אחת ג"כ וא"ה והאיך אפשר
 לקשר מן הקצה אל הקצה נשיב כי וא"ו
 של ואחת הוא כולל שש קצוות שעל ידם
 היה יורד דרך כלל עד המלכות. דאיטון
 שריון וכו' הוקשה לו דמה שייך השתא
 דבשלמא אחת הקודם ספי' אחת בפני
 עצמה שייך לשון אחת ספי' מיוחדת בפני
 עצמה וכו' אלא השתא שפירש' שהיא
 מיוחדת עם המלכות מאי לישנא דאחת
 והשיב כי הוא בערך ששתיים ברעותא
 באחדותא וכו' וזה פי' אחת ואחת כאמרו
 שתיים אחת לבד. בחר דמטא וכו' פי'
 אחר שהגיע למלכות דרך מורד קו
 האמצעי כדפירשנו וקרא' ימא דכולא לפי

שנפרטוח המנין שהוא מונה עתה מסוין
 להוריד הנחלי' שבע ספי' עם המקור
 אימא עילאה ולזה הענין מתייחס אליה
 שם י"ם כדכתיב כל הנחלים כולכים אל
 הים. אח"ה ושמים. בינה אח"ה חסד
 שתי"ם ובערך החלחל המנין מן הבינה
 נמצאת חס"ד שתיים גב"ורה שלש הפארת
 ארבע כל"ח חמש כו"ד שש יסוד שבע.
 גין לאמשכה וכו' ולאמשכה נהרין וכו'
 נתן טעם לאח"ה עם כולם וטעם המנין
 בעצמו ג"כ ואמר כי טעם אחת עם כלם
 לייחדה ולהורידה למטה דרך המדרגות
 והוארך לחת טעם אל המנין מפני כי
 כבר היה אפשר לומר שבע פעמים אחת
 והיה מורידה דרך המדרגות אלא מנה
 שתיים שלש ארבע וכו' להוריד עלם
 הנחלים בעצמם. ואמר מאחרייכו כוון
 אל העע' הראשון שאמר כי מבינה עצמ'
 ממש כלם מושכים כבנים הנוטלים פרס
 מאמם שלא ע"י אמצעי אלא כל בן ובן
 בעצמו נטל מהאש שלא ע"י אחיו וזה
 מפני שכבר היה אפשר לומר אחת ואח"כ
 שתיים שלש וכו'. והיה מוריד האחת
 הנזכרת דרך השמים והשלש וכו'. אלא
 להורידם מאחרייכו כדפיר' וכלהו לריכי
 והתישב על זה ודוק בלשונו לגבי אימ'
 עילאה נקט לאנהרה לאימא תחאה זה
 כנגד זה ולגבי נחלים נקט כנסת ישראל.
 וכנסת ישראל מורה לשון מים מכונסים
 זו היא שטה אחת:

יא ואפשר לפרשה בדרך שני.
 והכוונה אחת
 בלחודס פי' בחר שהיא לבדה וגובה על
 כל האצילות שהיא למעלה מהחכמה
 והבינה

(כ"ח)
 אחת
 בליל
 זכר
 אחת
 וחת
 בחר
 (כ"ח)
 ומני
 אחת
 שש
 הא
 יען
 רין
 ועל
 זדא
 ועל
 מא
 בא
 אחת
 מר
 אחת
 זכ
 יח
 רת
 לא
 זכ
 רו
 גה
 יח

והבינה וחכמה וזיכ"ה שחיים מתייחדו
 ונעשות מרכבה אליה ויהי לבדה למעלה
 מכולן . ולכן היא אח"ת בלחודא ומשום
 דקשיא ליה היותה בלחודא דמשמע
 פיורודא קאמר אחת שבהא דכולא שהיא
 ודאי שבה כל האלילות שהיא מקור לכל
 הברכות . ואומרו ואחיהדרן לקבלה פי'
 לקבל ממנה כדפירשנו לעיל . אחת רישא
 דכולא שהיא תחלת אלילותן וכלן נכללות
 בה בסוד שהיא כתר כותרת וסוכבת
 לכולן . אחת ואחת דאינון שריין כחדא .
 הם חכמה וזינה בסוד זוגם וייחודם
 יחד . בחר דמטא להאי ואחת דאיסי
 ימ"א כגודע שהבינה היא י"ס הגדול וכלן
 שואבות ממנה וכלן בה . ומה גם לספרי'
 דגרסי אימא דכולא דניחא שפיר . אחת
 ושחים וכו' . פי' בינה עם כולם שהיא
 אחת שחים חסד וכו' כדפרישנא לעיל
 ולמימר אחת חסד לא שייך דבהדיא
 קאמר שארי למימני בזווגא וכו' במשמע
 דאחת דקאמר לעיל איבו עם כל אחת
 הנזכרות שחים שלש וכו' . אמנם קשה
 לכל הכי שיטתי כי כיון שהכונה להשפיע
 במלכות אנו משפיעים דרך המדרגו' עד
 היסוד שהוא שב"ע הנזכר כאן . וא"כ
 נמצא שאין בוונתנו מתקיימת לכן מתוך
 דוחק זה נבאר דרך אחרת :

אחת וכו' עד מבאן ולהלאה שארי
 למימני בזווגא כדפירשנו להדיא

שיטה קמייחא והשתא קאמר בחר דמטא
 להאי ואחת שהיא מלכות כדפירשנו נעיל
 דאיבי ימא דכולא כדכתיב כל הנחלים
 הולכים אל הים וכנגדס היא ים לכולם
 והטעם כדפירשנו לעיל שארי למימני

בזווגא . פי' בזווג המלכות עם כל אחד
 ואחד מהנחלים שכן דרכה להזווג עם
 כל אחד ואחד כענין אומרו בראשית אדם
 ונוקביה בר"ח אברהם ונוקביה . אלקים
 יצחק ונוקביה וכו' בזווג שיר השירים
 וכדפירשנו בספר פרדס רימונים בערכי
 הכמים . ולכן השתא ניחא שפיר לינחא
 דשארי למימני בזווגא פירש ממנו דאי
 בזינה כדקא סליק אדעתין בהקך שעתה
 קמייחא מאי זוגא שייכא בזינה עם
 הנחלים וייחודא מצערי ליה למימר . ואפי'
 לינחא דייחודא לא שייך אלא כדפירשנו
 דבזווג' רוצה לומר בזווג המלכות עם
 שאר הנחלים דהשתא שייך לשנא דזווגא
 כדפירשנו . ומני ואמר אח"ת ושתי"ס
 פי' אחת מלכות ושחים חסד שהיא שנית
 לזינה וכן עד שבע שהוא היסוד . ועוד
 שאפי' בערך המלכות שייך היות החסד
 שנית לה כדפירשנו בחיקונים מלכות
 רביעית לכתרא עלאה ישויין שם . בגין
 לאמשכא ולאנגדא להאי אחת וכו' . פי'
 הייחוד בזה הם שתי בחינות האחד ייחוד
 המלכות עם הזינה דהיינו אחת ואחת
 כדפירשנו . ושנית ייחוד המלכות עם
 הנחלים . נתן טעם לשני הייחודים לאחד
 שהוא הזינה עם המלכות בגין לאמשכא
 ולאנגדא להאי אחת דאיבי אימא עילאה
 בדרגין ידיען פי' במדרגות ידועות בלתי
 מבוארות בפ' אלא על דרך כלל בוא"ו
 של ואח"ת כדפירשנו . ואמ' עתה להאי
 אחת דאיבי אמא עילאה ולא אמר ואחת
 כדקאמר לעיל דמטא להאי ואחת דאיבו
 ימא הוכיח בפ' שואחת היא מלכות .
 אמנם אחת בלא וי"ו היא זינה ואל

הייחוד השני שהוא המלכות עם הנחלים
 הטעם הוא . ולאמטכא נהרין עמיקין
 מאתרייהו . פי' ממקורם בבחינתם עם
 היות שהם נכללות עם הבי' שהיא מקור
 לכלם . ועכ"ז הבחינה הזו היא בחינת
 מקומם של כל אחת ואחת . ולא הולך
 לומר ובגין לאמטכא וכו' ובגין קדמאה
 אהדר הבא נמי . ולענין הכוונה נפקא
 לן שפי' אחת הבינה והיינו עפה אחת
 למעלה ולמטה ממנה שבע עפין שהם
 שבע הפי' נמלאו כולן שמנה שהם מביני'
 עד המלכות . ואחר שהיא אחת למעלה
 הנה אחת למטה . ומונה אחת שהיא בינה
 ואחת שהיא מלכות ומכוין לרדת דרך
 זא"ו של ואחת ע"ד שש קצוות ואחר כך
 מייחד המלכות עם הגהרות הנמשכים
 מהבינה . ואמרו אחת שהיא מיוחדת עם
 החסד שהיא גינית לבינה וכן אחת
 ושלש נגד הצורה אחת וארבע נגד
 התפארת אחת וחמש נגד הנח . אחת
 ושש נגד הכוד אחת ושבע נגד היסוד
 גמלאה המלכות מתייחדת עם הבינה עם
 ששה גחלים הנמשכים ממנה :

ואפילו לפי שטעם זו קשיא לי כי
 אחת שהיא מוני' עם שחיס
 שלש וארבע וכו' לא היחה הטיפה השנית
 שהיא למטה אלא העפה הראשונה שהיא
 למעלה . וא"כ אי אפשר לפרש אחת
 ושחיס מלכות ותסד בדפירטנו . ואף
 באלו הבחינות שפירטנו דחיק' לי טובא
 ואף אומרו דחינו שריין באחדותא וכו'
 דחיקא לי שאין זה אלא בחכמה ובבינה .
 לכך אני אומר כי לפרש מאמר זה לריך
 שלש השקפות :

ההשקפה הראשונה הוא מה
 שפירטנו ברעיו
 מהימנא בפקידא לשבות בשנה השבועית
 כי אחת אחת ואחת הם שלש האשיות
 ושבע היא המלכות ולכן כל עשר ספי'
 כלולות בהזא"ו אלו וראוי שגם במאמר זה
 נסוב על נקודת מרכז זה :

ההשקפה השנית במליאוי' הפשט
 עלמו ומעשה גשמי
 שיסכים עם מה שנפרש ע"ד הנסתר
 ונדע שהטפות היו שמנה לבד אחת
 למעלה ושבע למטה ומורה בלי ספק
 שלא היו כאן אלא שמנה :

ההשקפה השלישית המאמר הזה
 בכל פרטי עניניו שמורה
 שאחת ראשונה היא אחת שבחא וכו'
 ואחת שנית שהיא למטה עם השאר היא
 נקראת אימא דכולא או ימא דכולא והיא
 עם אחת הקודמ' דהיינו העליונה
 באחדותא באחיותא וכו' דלא מהפרשאן
 וכו' . עם היות זאת למעל' וזאת למטה
 ובשמירת יחס שלש השקפות אלו נבאר
 המאמר הזה ונאמר כי אח"ת שהיא עפה
 אחת למעלה היא החכמה . ופירש כמה
 סבות שראוי שתקרא אחת . ראשונה
 אחת בלחודה פי' בלי שחוף הבינה שלא
 כשאר הכחות אחת ושחיס אחת ושלש
 אחת וכו' שכל מלת אחת הבאה בשאר
 הזאות אלא הכו' הבינ' והחכמ' מיוחדו'
 כאשר נבאר . הסבה השנית אחת דכליל
 כולא כנדע שהיא י"ד במילואה דהיינו
 שכללת בחוכה כל הספירות כדפירשו
 בזוהר פר' ויקרא . וכן היא י' עשר ודאי
 ובחיב

זבחי סדר עבודת יוה"כ שלמים

וכתיב כולם בחכמה עבית . השלישית
 אחת שנחא דכולא פירוש היא משוכחת
 מכל הענפים המחפשים ממנה והיא
 מקור לכולם כגודע ושורש כל הספירות
 בה ולכך כולם אהדרן לקבלא לקבל
 משרשם הנעלם שם . הרביעית אחת
 רישא דכולא פירוש שהיא נקראת ראשית
 ראש לכל הספירות ולכל גילוי האצילות
 ולכל בני פעמי היא עשה אחת למעלה
 להראות על החכמה שהיא עם הכתר
 מתעלה להיוחס ראש ושורש לכל האצילות
 ומלת אחת זאת הראשונה נכלל הכתר
 ועקר אבל עם כל זה כל הכוונה בחכמה
 המיוחדת עמו כדפירשנו . אחת ואחת
 דאינון שריין כחדא וכו' היינו אחר כך
 לייחד הבינה שהיא למטה עם הספירות
 ולכך היא נקראת באר שבע והיא אימא
 רביעא' על בנין ולכך הוא מזה אוחס
 למטה עם הבנים ומייחד החכמה עמה
 ואומרו אחת דהיינו חכמה למעלה ואחת
 היינו בינה למטה ואין ספק שאות ו'
 יורה על הדעה המייחד אוחס יחד ועשה
 דדקו דבריו באמרו דאינון שריין כחדא
 דהיינו בחינת חכמה ובינה יחד . והחכמ'
 בחוך הבינה ' בחוך הבינה מלך
 בהיכלו . וייחודם מלך שלש בחינות
 דהיינו ברעוחא מלך הכתר הנקרא רגון
 באחדותא מלך החכמה וכו' וכבר הארכנו
 בזה בספר פרדס רמונים בשער מהות
 והבדלה בחר דמטי דהיינו שהמשיך
 האצילות מכחר עד הבינה ומטי להאי
 אימא דכולא דהיינו שכל הספירות בה
 כאם שהבנים בחוך בטן אמס . ואף אם
 בגרסא ימא דכולא ניחא נמי מהאי

טעמא . שארי למימני בזיווגא . פי' כי
 מלת אחת שמכאן והלאה אינו אחת
 בינה לבדה או חכמה לבדה כמו שהיו
 ג' פעמים אחת הקודמים . אלא פירושם
 החכמה והבינה מזווגות ועיקרו הבינה
 וכלם נכללות במלת אחת כדמסיק ועשה
 נמצא כי העפה הקודמת חכמה בערך
 בחינתה עם הכתר והעפה השנית למטה
 ביני על הבנים . ומזו' עמה אחת הקודמת
 לזווג חכמה עם הבינה למטה ונכללו
 בשלש פעמים אחת אחת ואחת שלש
 ספירות ראשונות שהם כתר חכמה
 ובינה והחכמה נימנית שתי פעמים
 האחת בהזיוחה למעלה בחינתה עם
 הכתר . והשנית בצרוף להזיה הראשונה
 מהשבע של מטה הרומזת לבינה בהיוחס
 אלל שאר הספירות התחתונות דהיינו
 אמא רביעא' על בנין . ולהכי קאמר
 כיון דמטי . פי' שהמשיך החכמה למטה
 עד הגיעה אל הבינה שהיא למטה על
 הבנין . ואומרו אחר כך אחת ושתיים .
 פי' מלת אחת הוא בינה עם החכמה
 דלא מתפרשאן והם באחדות אחת ולהכי
 ילדק בהם מלת אחת כדפירשנו :

והנה

עשה הכוונה להמשיך שתי
 בחינות של מקורות הספירות
 דרך הספירות אל המלכות . הבחינה
 הראשונה היא מקורם שנחכמה והשנית
 מקורם שבבינה . ולהכי הוצרך לייחד
 חכמה שבבינה ולהמשיך שתיים יחד וזה
 שאמר ולאנגדא להאי אחת דאימי אימא
 עלאה דהיינו בהיוחס אמא על הבנים
 והיא עלאה בהיוחס עם החכמה בדרגין
 ידיעאן שהם עד הגיעה אל היסוד ששם

גשמת כל חי אימא עלאה דאיתפשטא
עד סוד ומשם מאירה במלכות שהיא
שם נועם אל הדין והיינו ושמים סוד
ושלם גבורה וארבע תפארת ועמו כלול
היסוד הנוף וברית השבינה חד ומשם
נלח ושם סוד וכן חמש מדריגות מחסד
ולמטה דאימא עילאה ה' עלאה מתפשט'
ואח"כ ושבע במלכות. וזה לפרש שבע
במלכות וגם להביא השפע עדיה ממש
ולא עד היסוד מן הדוחק שהוקשה לנו
למעלה. והיינו בחינה אחת שהיא בחינת
הבינה ובחינת החכמה לאגהרא נהרין
עמיקין דהיינו הספירות מעמקי החכמה
ששם סוד העמקים כנודע לא ממש
החכמה אלא הנהרות לבד וזה שאמר
נהרין עמיקין מאהר"ו דהיינו מעמקי
החכמה. ומפני שאין הסוגיה להמשך
ממש החכמה אל הנהרות אלא כדרך שהם
נמשכים מהחכמה אל הבינה על דא תרין
נהרין נהרין כחדא לא הלך שאין החכמה
ממש עמהם אלא תרין נהרין נהרין
כחדא שגם המלכות ע"י הנהרות האלו
שהם מהחכמה אל המלכות קרובה היא
המלכות להאיר בשיה אל הבינה שהם
שמים כאחת. ולזה אני אומר שנהרין
ממש הבינה בחוף המלכות והנהרות ממש
בחוכמה והיינו ושבע מלכות. וגם אפשר
לכלול במלת שבע היסוד שכל הספירות
מסערה דידי' לתקריאן שביעות כנודע
והיינו נשמ"ת כ"ל ח"י תבדך את שמך
ביג' ויסוד ומלכות כאחד ל"ך כ"ל כל"ה
וא"ת למס אמר שנמשך עלם הבינה
ולא עלם החכמה אלא נהרין. וי"ל שהוא
י"ה עוה"ב שהוא הסוד בתשמים המטה

כנודע בסוד וגם אמנה אחותי בת אבי
וגומר שפירשנו מהוהר לקמן. ועשם
לא היה מחסין להזות לא למעלה
ולא למטה לפי הדרך הראשון. מפני
שהטפה של מעלה שהיא הבינה היא גם
כן למטה שהיא מתפשטת עד סוד
והאם על הבינים והעיפין של מעלה
שהם שבע הספירות הם גם כן למעלה
בסוד היוכל ולכן לא היה מחסין להזות
וכו'. ולפי הדרך האחרון ועקר לא היה
מחסין להזות למעלה לפי שהרמז לחכמה
ועדיין יש עליון למעלה ממנה שהוא
הכתר. ולא למטה הואיל ואימא עילאה
מתפשטת על הבינים וזה להם עליו רב
ואפשר לפרשו ג"כ בדרך אחרת כדלקמן
בסמוך. והניחו על כן הזהב. כי
עד עתה היחיד הזהב הנזכרת בסוד
מליאות קשורם בכתר הרמז בקדש
הקדשים ועתה במליאות קשורם בבינה
במשך הטהור המיוחד מכתר אליה ושם
יושב ומלפניו שאר חקוני הכתר והחכמה
הקודמים לה ולכן הניחו שם על כ"ן
הזהב דהכי סליק שבעים שהם שבע
ספירות שתחתיה וכלן יונקות משפעה
אשר שם הזהב. ואומרו שהיה בסיכל
דקדק זה כדפירשנו שהסיכל הוא סוד
החכמה והיינו בינה שבחכמה :

חקוני כפרת חקון י'
יב עשירית אחר כך יוצא מן
ההיכל ושוחט את
השעיר ומקבל את דמו ונכנס בו לקדש
הקדשים ומוזה ממנו שם שמונה היות
בין בדי הארון ושונה אחת למעלה
ושבע למטה בדרך שמונה בדם הפר
ויוצא (יד)

י' י'
אחת
שהיו
רושם
בבינה
ועתה
בערך
למטה
קדמת
ונכללו
שלם
חכמה
עמיקין
העם
השוכה
היוחה
דהיינו
קאמר
למעלה
זה על
ותים.
החכמה
ולכתי
:ו
שתי
פירות
בבחינה
השנית
לייחד
חד וזה
אימא
הבינים
בדרגין
ד ששם
מת

ויוצא ומניחו בכין שני שהיה בהיכל :
הנה אחר שלמו לפנים סוד קשר
הספירות המזכרות על ידי דם
הפר שהוא סוד פני שור מהשמאל קרוב
אל ה' עילאה רמו עוד בדם שעיר
המעלה שהוא סוד המלכות למטה דינא
הפיה דלתי מדינא קשיא והסוד בבחינת
המלכות הפנימית למעלה ולכן בלחשו
אל ההיכל היה מניחו בכין שני להורות
על בת שבע שנית שכלילותיה ותקוניה
נמלאת בחכמה כי תרין הכי"ן אינון
שבעה שבעה :

תקוני כפרה תקון י"א

אחד עשר אחר כך נוטל דם
הפר מעל הכין ומוזה
ממנו על הפרוכת כנגד הארון שמונה
הזאות כדרך שמנה הקודמות ומניח
דם הפר ונוטל דם השעיר ומוזה ג"כ
ממנו על הפרוכת כנגד הארון שמונה
הזיות ועל כל הזאה צריך לשבול
אצבעו בדם :

ואולם עתה רמזו אל ההזאות
האלה להורות על קשר
מליאותם גם בחכמה והיה נגד הפרוכת
כי פרוכת זה הוא סוד קרומא דאוריאל
דחפי על מוחא והיא בחינת הבינה .
ושם ג"כ הם נקשרות כמו שהם נקשרות
בסוד הכתר למעלה או אפשר להורות
על מליאות דו פרלוסין שבחכמ' ונקשרות
בסוד בינה שבה דהיינו ה' שבעס י"ה
וטעם על כל הזאה טבילה להורות על
הגברת כח האלימות מחדש על כל
נאלל ונאלל :

כללא דמלמא הכוונה בהזאות האלה

לייחד את המלכות המושפעת מבינה
בסוד הדין עם השרשים הפנימיים למהק
הדין ולכלבינו והזאה ראשונה אחת
למעלה מלכות בכתר ולפי שאין בכ"ע
שרשי הדין גלים כמבואר באיזרח
הכוונה בזה לכתר שבחכמה רישא דזעיר
אנפין ומספר ההזאות כמספר המלכים
אשר מלכו בארץ אדום . אם כן הזאה
ראשונה אחת למעלה מלכות מלך הבינה
מיוחדת בחכמה בהשקפתה לכ"ע שניה
לה שהיא ראשונה לשבע של מטה אחת
ואחת מלכות מיוחדת בחכמה ובינה
ודינה מלבין מרישא דדכורא . ה' וב'
מלכות מיוחדת בדוועא ימינא . ה' וג'
בדוועא שמאלא . ה' וד' בגופא . ה' וס'
בירכא ימינא אחת ושש בירכא שמאלא
אחת ושבע בסיומא לגופא . וכל הואו"ן
האלה הם בסוד הדעת מקור הרחמים
אל המדות ודרך זה כולל כל הפירושים
האמורים בענין . דוק ותשכח כי כולם
נכוחים למכין . והיות מתשכח באצרו
לא היה מכין וכו' שאין זה היחוד
הנעשה למעלה לעתים מוזמנים בסוד
הנשיקין ולא למטה בסוד העונה אדרבא
אסור בחשמים המטה . אלא כמלליף
להעביר חלודת העונות ולקשעה אל
היחוד העתיד להשתלם בתג הסוכות
כמו שיתבאר במקומו בס"ד :

תקוני כפרה תקון י"ב

שנים עשר אחר כך מערה דם
הפר לתוך דם
השעיר ומחזיר הכל למזרק שהיה בו
דם הפר כדי שיתערבו יפה יפה .
ועומד לפניו ממוצח הוזהב בין המזבח
והמנורה

והמנורה ומתחיל להזות מרם התערובות
על קרנות מזבח הזהב והוא מסבב
והולך ומוה על הקרנה מבחוץ ומתחיל
מקן מזרחית צפונית צפונית מערבית
למערבית דרומית לדרומית מזרחית
ועל כלם הוא נותן מלמטה למעלן חוץ
מן האחרונה שהיתה לפניו שהוא נותן
מלמעלה למטן כדי שלא יתבלבו
כליו :

ירצה

בשערונות הדמים לייחד
חרין הסין כחדא על ידי
הגבורה בסוד חליו אל הים הקדמוני
וחליו אל הים האחרון הכדוש בזוהר שיר
השירים שהגבורה נקראת אלהים .
וכבינה נקראת אלהים . והמלכות אלהים .
והגבורה מייחדת שתי אלהים שהיא בין
חרוייכו ולכן מערב שתי הדמים יחד
דהיינו דם פר ודם שער שהם שתי
החי"ן על ידי הגבורה וכל מלת דם
פירושו בנינה כפי מה שנתבאר בשיר
השירים וכן פירושו במלכות וזכו סוד
דל"ת מ"ם :

ודהורות

על היפוך האור מזו לזו
ומזו לזו נותן דם הפר
נתוך דם השער ומחזיר הכל לחוך כלי
שדם הפר היה בחוכו להורות על ירידת
האור ומזרחו אל מקורו . וזהו כדי
שיעברו יפה ודאי :

ואמנם

היוחו צהיכל לפניו ממזבח
הזהב . כבר פירשנו כי
הציכל היא החכמה בעלמה שבמלכות .
והמזבח היא בחינת הבינה שבחכמה זו
והמנורה בחינת החכמה שבחכמה . ולכן
הכהן נכנס לפניו ממזבח הזהב אל

בין המזבח והמנורה דהיינו אל סדעת
שכין חכמה ובינה כנודע . ובסוד דרך
הכזאה יראה כי מתן דמים אלו לייחד
ארבע פרשיות של הפלין שהם קדש
והיה כי יביאך שמע והיה חס שמוע .
וסודם ארבעה אותיות שבשם אלא
שסודם כאן היות באמצע . ולכן
כוונתם היה מזה ראשונה מקרן מזרחית
לפניו דהיינו קדש שהוא מהחכמה
הנקראת מזרח והולך אל הצפון שהיא
בינה הרזזה להעשיר ילפין . ואחר כך
לפניו מערבית דהיינו והיה כי יביאך
הכולך מלפין למערב בכוד והיה חס
שמוע שהיא ה"א הארוכה בגבורה ומתמן
חרין הכי"ן כחדא בסוד בינה דשריא
על גבורה . ואחר כך מערבית דרומית
דהיינו והיה חס שמוע שהיא במערב .
אמנם כלולה מע"ב תיבין שהם מן
הדרום והם בגבורה וה"א הארוכה
כדפירשנו . ואחר כך דרומית מזרחית
והיינו פדשה שמע שהיא בחסד ואזלח
לגבי מזרח שהוא הפארת והיינו בחכמה
למעלה ולכן סודה וח"ו והיא בחסד
כדפירשו בזוהר . ולהיות שלש פרשיות
הקודמות נחתין מחכמה לבינה ומבינה
לגבורה לכן היה נותן אותם מלמטה
למעלן לייחדם בשרשם כדי שיהיה
הראש נעוץ בסוף וסוף נעוץ בראש .
אמנם באחרונה שהיא דרומית מזרחית
היה נותן מלמעלה למטה מפני שדרך
המיוחד לה הוא ממטה למעלה . דהיינו
העלייה מן הדרום למזרח כדפירשנו .
ולהורות על החוץ המחפך היה נותן
מלמעלה למטה . נמלאת סוד דרכם בדרך
אחד

הנעלמות צנינה ולכן היה נותן על יסוד מערבי צסוד שכינה צמערכ ויסוד עמה ובל שכן שהם נקשרות צשאח המדות בצנינה עלמה שהם שאר בחינות המצנח החילון כדפירשנו צשער צ' .

ודרך גלל היו צסוד הדמים האלו ארבע בחינות אלו וראשונה נאמר שהדמים הם

פר נגד הצונה שהיא על פני שור ושעיר נגד המלכות שהיא על השעירים

המקדים שם ראש לשועלים ודחי ולכן הם סוד גבורות עליונות שהם מהצנינה

למטה וגבורות החסונות שהם מהמלכות ולמטה דהיינו סוד שצרים וחרוטה

שפירשנו צפרשת אמור סו' ו' . וסיינו גמי אס צצנים אס כעצדים והכל עולה

לענין אחד . ונועל חחלה דס הפ"ר ומייחד פנימס צכהר וסיינו צין צדי

הארון . וכן אחר כך צדס השעיר וכן יולא אל הפרוכת מצחוץ דהיינו כחכמה

ומיחד הייחוד הנוצר ומשרש שס סוד הגבורות שהם מהוקות מלובנות והס

נקשרות לכך מזה לעלמו ומזה לעלמו משני שהוא מקוס יחודס מראה על

צחינת פירודס צחוץ למטה מהצנינה . ואחר שייחד ייחודיס אלו שהי צחינות

האחד צכהר השני צחכמה מערה זה לזה צינה צמלכות פר להוך שעיר ונוהן

מלא צריקן מלכות מלאה מן הדמים האלה צצנינה דאיהי רחמי ואין צה דין

צעלס ועכשיו רומז שהיא כוללת הכל והכל מושרש צה . ואחר כך יולא מן

החכמה אל הצנינה שבה שהיא מצנח הזהב ושס נוקן משני הדמים יחד

ארבע מחנות לארבע קרנות להראות

התפשטותם

אחד ונהינתם צדרך שני צסוד אור חוזר ופי' שלא יהלכלכו כליו ירלה שלא להפריד צמדות העליונות שהם בליס עליונים . ואפשר לפרש הצונה על דרך עלה צצנש כדפירשנו צמשנת איזכו נוקומן וצספר פרדס רמונים צשער מכות וכהנהגה וזה אללנו עיקר :

הקוני צפרה הקון י"ג

שרשה עשר וחיתה הגחלים והאפר שבמזבה

הזהב הילך והילך עד שמגלה זהבו וכוה מדם התערובות על טדרו של

מזבה שבע פעמים בצד הדרום ויוצא ושופך שירי הדם על יסוד מערבי של

מזבה דהיצון .

הענין כי אחר שייחד צסוד המצנח שצביכל ארבע מחנות

הנצרות שהם ארבע פרשיות של הפילין שהם ארבע אותיות שצבס כדפירשנו

והס ארבע מוחי עילאיו דזעיר שעליהם נאמר קצ"ה מניח חפילי . אחר כך

מיחד שס צבע מדות כלן מיוחדות צצנינה הפנימית ולכן על עהרו ולא על

הגחלים כי הגחלים אינם מעלס המצנח ואס היה מזה שס היה פירוד ח"ו אלל

על עהרו ממש להורות על היוחס אחוזות צה וגמלאות צהובה צצנים צצטן

אמוס . ואלו שבע מדות אל הצנינה צהיחה צעלס החכמה דהיינו מצנח

שצביכל כדפירשנו . שירי הדס היה שופך וכו' להורות כי המצנח היה צסוד צחינת

הצנינה כדפי' לעיל צסו' ז' ולכן היה קושר על ידי השירים האלו השבעיות

הנצרים צכה"ר וצחכמה עם הספירות

התפשטותם לארבעה ראשים הסד
 גבורה הפארת ומלכות אימח רביעית
 על ארבע חיות ודחי. ואחר כך על
 טהרו של מזבח זה שבע הזאות להראות
 בה קשר שבע ספירות צפרט כשם
 שורה קשרם למעלה ובכחם זה יוצא
 אל המזבח החילון שהיא מלכות שבנייה
 ומערה זיסוד המזבח להראות שהכל
 קבור במלכות עם היסוד. ואם לא
 נתן לא עיכב שהעיקר שלש בחינות
 הקודמות וזו ממילא נעשית:

תקוני כפרה תקון י"ד

יג ארבעה עשר

צעד ובא לו אצל
 שיער המעלה וסומך שתי ידיו על
 ראשו ובתורה וכך הוא אומר. אנא
 יהוה חמאו עון פשעו לפניך עמך
 בית ישראל אנא יהוה כפר נא לחטאים
 ולעוונות ולפשעים שהחטאו ושעו
 ושפשעו לפניך עמך בית ישראל ככתוב
 בתורת משה עבדך כי ביום הזה יכפר
 עליכם וגו':

רוב

ענין השעיר והוידוי נחבאר
 לעיל. אמנם קשה בזה הרבה
 כי בשעיר החטאת היה נזכר שם יכו"ה
 פעם אחת וכנה נזכר שלש פעמים.
 וכי בשעיר הכתן לחילוני נזכר עליו שם
 קדוש ונעלם ג' פעמים אחר היותו נתן
 אל העמא המנוקף וח"ת מפני שיחולו
 עליו העונות כדפירשו ונשא השעיר וגו'
 ח"כ יהודה עליו בלא הזכרת השם ועל
 הכל קשה סמיכת ידיו עליו שהיה בכח
 וכל סמיכה להשפיע כדמוכה לגבי יחושע
 דכתיב ונתח מהודך עליו. ולזה נאמר כי

חין להכחיש כי סמיכת ידי הכתן היה
 להמשיכו ולהשפיע ודחי שכן דרך כל
 סמיכה. אמנם הנה כמה שפירשו בסוד
 כוונת הוידוי שהזכרת השמות הוא סוד
 המשפת הנשמה לשמות. תחלה בסוד
 ח"כ"א שהם שלש ראשונות וח"כ להעביר
 הפגם והעונות משנתת המדות ולהתפשט
 בהן גם שם הנשמה ואחר כך להסיר
 הפגם מישראל ולהתפשט בהם גם שם
 הנשמה והיינו תעברו. ושם מעמד
 המשכת השם. והנמשך לחלק השעיר
 חינו אלא החטאים והעונות והפשעים
 אחר שהעבירם מלמעלה באמרו כפר לא
 והעבירם מישראל באמרו תעברו ואז לא
 היה נמצא להם מקום אלא מהגלגלים
 ויורדים אל מזלות ים על ראש השעיר
 ואדרבה לא היה באפשר להמשיכם
 מלמעלה על ראשו אם לא ע"י הזכרת
 השם וגם זה מפלל הערמי שהיו מערימי'
 נגד החילוני בראותו שבחלקו נזכר שם
 יהו"ה ג' פעמים יחשב לו לכבוד ותחת
 כבודו יקר יקוד. וגם בזה לריך שחסי'
 כוונת הכתן להמשיך העונות על ראשו
 ע"י כח השמות כדפירשנו:

תקוני כפרה תקון ט"ז

החמשה עשר

קרא למומן להוליכו לארץ
 גזרה אל מדבר שמם וחולק לשון של
 זהורית חציו קושר בסלע וחציו קושר
 בין ב' קרניו ורוחפו בשתי ידיו לאחוריו
 והוא היה מתגלגל ויורד ולא היה מגיע
 לחצי ההר עד שנעשה אברים אברים
 ואומר כך יטחו עונות עמך בית ישראל:
 ח"כ"ך גזר"ה ומדכ"ר חרי פגעי בישי
 חילון

על
 ייסוד
 שחיה
 חיות
 ב'.
 ארבע
 ה הם
 שיער
 יורים
 ולכך
 זכיה
 ולכות
 רועה
 היינו
 עולה
 הפ"ר
 בדי
 וכן
 זכמה
 סוד
 והם
 עלמו
 על
 יכה.
 חיות
 זה
 וכוון
 דמים
 ה דין
 הכל
 ח מן
 מזבח
 יחד
 ראות
 ה

חינוך מוחבי דסמאל וליילת וירלס ארץ
 גזרס פי' ארץ שנגזרס וצטרדה מן הקדוש'
 וכן מדב' נח' עליו מקו' נחש שרף ועקרב
 ולמחן וכל זיינא אציל בתר זייניס ולכן
 ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ
 גזרס ודאי כדכתיב ותשליך במנולות ים
 כל חטאתם . ואמנם לשון זכרית זה
 הרמז אל אש יסיו . חטאיכם כשנים .
 וטעם חליו קושר בסלע וחליו בין קרניו
 אפשר לחלק העונות בב' מדב'ר וארץ
 גזר'ס . במדבר היינו חליו קושר בסלע
 אל ארץ גזרס היינו חליו בין קרניו וטעם
 בין קרניו דהמן מרקד שפן בין קרניו
 כדפירשו רז"ל ושם כוונתו להזיק כדפי'
 בגמרא קרן כוונתו להזיק ואין הנאה
 להזיקו . וטעם עד שנעשה חברים חברים
 כענין מה שנאמר בפנימית וחקם בעוד
 לילה ותתן ערף לביחה וחק לנערותיה
 כן לה לחינוכי' מחלקת לנערותיה צטריפי'
 שכן לרבה ולכן אומר כך ימחו והענין
 כי העונות שהיה נושא השעיר היינו
 משחיתים הנבראי' ומשחלשלים ממקורם
 הרע מליילת וסמאל פי' חימוס עבירה
 ועוליס למעלה ופוגמים ועתה בסוד
 הוידוי חוזרים ויורדים על ראש השעיר
 וזהו השעיר מתחלק לכן כדפירשנו
 כל אחד מהם חוזר ונמחה במקורו
 ונחבעל כאלו לא היה זהו כך ימחו
 פירוש כמו שמתחלק ונמחה השעיר ואינו
 חוזר אל בנינו כן הכחות הכס ימחו
 ולא יחזרו להשעורר וא"ת לפי מה שפירש'
 שחליו הקשור בסלע הוא אל הזכר וחליו
 בין קרניו אל הנקבה כדפירשנו א"כ
 נמצא שאין חלק אל הזכר בשעיר לזה

נשיב כי הזכר הוא מזדווג עם הנקבה
 על ידי חימוס העבירה וזכר אוחס
 המשחיתים נמצא הזכר אל הנקבה
 ואין לו חלק בגשם חלל כמו לבד . לכן
 עיקר השעיר המשחלח אל הנקבה והוא
 נוטל חלקו בדקות ואל רע שנתן ואפשר
 דהיינו אומריו כך ימחו עונות פירוש
 גם העון שהוא מלד הזכר כמו שנמחה
 החטאת שמלד הנקבה כדפירשנו לעיל
 בפגם כן בכפרה הכל דרך אחד כי גם
 את זה לעונת זה עשה האלקים . וטעם
 לאחוריו להיות פניו אל הזכר והאחור
 אל הנקבה בסוד אחר וקדם לרתני ולכן
 דוחפו שיפול לאחוריו אל האחר שהיא
 הנקבה ועוד אפשר שזה לכבוד הפנים
 והאורה הטורה שלא ישלטו בה ולא
 יביטו בה החינונים שגורת בהמה ג"כ
 יש בה עיי מלוא לפיכך היה דוחפה
 לאחוריה :

תקוני כפרה תקון ט"ז

יד ישיבה עישר אחר ששלח

השעיר ביד
 מליבו חוזר אצל הפר והשעיר שהוה
 דמן לפנים וקורען ומציא את אימוריהן
 ונותנם בכלי ומקטירן על גבי המזבח
 ומחתך שאר בשרן חתיכות גדולות
 פעורות זו בזו במין קליעה ואינו מפרק
 אותן ומשלחן ביד אחרים להוציאן
 לבית השריפה ומנתחים אותם שם
 בעורן ושורפין אותן . הענין כי החטאת
 הוה לא היה נקרב על גבי המזבח
 אלא נשרף מכלל הנשרפים מפני שאין
 כפרתו אלא בדם ובאמורים אבל הבשר
 יש קצת נניעה אל החצון . אם פר
 הבהנים

הכהנים מפני שהתודו עליו ואם שעיר
 החטאת מפני שהגדילו עליו :
וראהבין ענין זה הוא כמה שגדע
 שהם ד' בחי' הא' שעירי
 חטאות הנאכלים לכהנים בכל המועדים
 השני' פרים הנשרפין ושעירי הכשרפין
 הנ' פסחים הנאכלים לישראל . הרביעית
 שעירי עזאזאל וכולם רמז לחי'ונים
 והשרשם בקדש והם מחכבדים בקדש
 פנימה בסוד שורש מחוק אשר להם לא
 חלק החי'וני ח"ו שרריך הבדלה ונילוח
 לחוץ חלא שרשם פנימי והיינו סוד שער
 של תפילין וכדפירשו בזה פרשה תלוב
 והענין כי הם מושרשים בימין לבך יש
 שעירי נאכלים לכהנים ויש מושרשים
 בגבורה ולבך יש פרים ושעירי נאכלים
 באש בגבורה לא אש המזבח חלא אש
 חוץ לירושלים . ולא חי'וני ח"ו חלא
 שאין בהם רוח נוחה אבל הם חלק
 לקדושים השרשים לחי'ונים לבך הם
 משתלשלים מעוררים ולא נפרדים ושורש
 אשר להם בחפארת בהם סוד הפסחים
 הנאכלים לישראל והם תחלה נרחצים
 במים בימין ולאי אש מהשמאל ואחר כך
 נאכלים לישראל באמצע הרביעית מלד
 המלכות גורל אחד לה' וגורל אחד
 לעזאזל נתן לחוץ להרחיק ממל' שהם הם
 עמאים וגזרקין חולה ולזה פרים ושעירי
 כשרפין בחוץ ובכבוד בי"ס ומלד הגבורה
 אינם נאכלים חלא ילשיבו העולם :
ואר שאר הנשרפים יתבאר הטעם
 במשנת אזהרן מקומן ולכן היו
 כשרפין חוץ למקדש במקום שריפת
 המוהר הגשמי חלא היה מאכל לאישים

שהם חיילים שכינתא דאידי חשה לה'
 ואינון אישים וחלו אינם מאכלס ח"ו
 אמנם האימורים סוד הלבן שבו ומלד
 החסד חלא נדבק בו מאומה מן החסד
 היה ניתן לאישים ולכן נותן בכלי
 דאידי שכינתא ומקטירן על גבי המזבח
 להיוותן מאכל לאישים ודאי אמנם שאר
 בשתן לא מנחתן מפני שהנחות יש בו
 סוד פירשטו במקומו . ואין בזה מכלל
 המתנחתן מפני שהם נשרפים בחוץ
 חלא מחתכן חתיכות גדולות ועם כל זה
 לא יפריד שאם יפריד יראה שנתן
 במקום האברים המטתחים חלא כסדר
 דהיינו בחוץ ואינו כן חלא קולען שגראח
 שאין פירוד ועם כל זה הם בבית
 השריפה חותכין אותן ובעורן דהיינו
 בקליפתן חלא יגעו בבשר החי'ונים ח"ו
 לכבוד הקודש . ושריפה זו מותרת בזה
 מפני שאינה עבודה חלא אל האשים
 ולא בפנים חלא כשריפת שאר המותר
 הגשמי כדפירשנו :

תקוני כפרת תקון י"ו .

שבעה עשר אח"כ הגיע שיעור
 למדבר והוא
 שב לעזרת נשים לקרוא בתורה . כיצד
 הוא קורא יושב בעזרת נשים וכל העם
 עומדים לפניו . וחזן הכנסת נוטל ס"ת
 ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת
 לסגן וסגן נותנו לבחן גדול ובהן גדול
 עומד ומקבל עומד וקורא בפרשת אמור
 ואך בעשור שבפרשת המועדות עד
 סוף הענין וגולל את התורה ומניחה
 בחיקו ואומר יותר משה שקריתי לפניכם
 כתוב כאן . ובעשור שבחומש הפקודים
 עד

קבוצה
 קבוצה
 לבן
 והוא
 ופער
 ירוש
 ממה
 לעיל
 גם
 געס
 אחר
 ולכן
 והיא
 פנים
 ולא
 ג"כ
 חפה
 שלא
 ביד
 זהוה
 ריהן
 זבח
 ולות
 פרק
 ציאן
 שם
 זאת
 ובח
 זאין
 אשר
 פר

הבינה שסוף חיי כאמרו והחכמה חמיה
 בעלים. עולם בינה ועל ידי הדעת
 נשפעים החיים מהחכמה אל הבינה.
 ואחרים ברכת עבודה וסיימו כלל כדפיר'
 במקומו. ואחרים ברכת הסודלחה דסיינו
 סו"ד ואחרים ברכת הסליחה דסיינו
 יסוד שעל ידו הסליחה בסוד כסן גדול
 כדפיר' לעיל ואחרים ברכת המקדש
 דסיינו מלכות וכל זה בסוד ד"ו שבדעת
 שהוא כולל הכל והסוד והיסוד והמלכות
 ואחר כך התפארת עלמו והיינו על
 ישראל ואחר כך החסד דסיינו ברכת
 הכהנים הנמשך להם הקדושה מן
 החכמה מקום הקדש. והיינו מקדש
 הכהנים. ואחר כך בגבורה הנמשך בה
 מן הבינה שפע לקבלת התפלה ותחנה
 ורנה ובקשה ושם היא קבלת התפלה
 שהיא מלכות בסוד שמאלו תחת לראשי
 והנה ספר תורה זה מעלים אותו דרך
 המדרגות עד התפארת ולכן חזן הכנסת
 דסיינו נגד המלכות או יסוד בחינתו
 למטה בכנסת דסיינו מלכות נותנו לראש
 הכנסת שהוא כוד וכן פירש הרשב"י
 ע"ה ראשי חדשים שהם נלה ואוד ראשי'
 אל המלכות וכן ראש הכנסת כוד.
 וראש הכנסת נותנו לסגן שהוא הנלח
 כדפירש' לעיל. וסגן נותנו לכסן גדול
 שהוא יסוד מלך החסד כדפירשנו לעיל
 והיינו בחינתו אלל התפארת ולכך עומד
 ומקבלו דסיינו יסוד מקבל עליו התפארת'
 וקורא בענין היום דסיינו סוד ונשלמה
 פריש שפתינו כדפירשנו לעיל סימן א'.
 ואחר שבד עבודה במעשה קורא בפיו
 בסוד נעמנו תורה ח"ת נשמה למלכות
 ועס

עד סוף הענין קורא אותו על פה
 ומברך לפניו ולאחריו כדרך שאנו
 מברכין על התורה ומוסיף לאחריה
 שבע ברכות על העבודה והיא ברכת
 רצה ועל ההודאה והיא ברכת מודים
 ועל מחילת העון והיא סלח לנו וחיותם
 בה ברוך אתה ה' מוחל עונות עמו
 ישראל היום ברחמים ומברך על המקדש
 שיעמוד בבניינו ושכינה בתוכו וחיותם
 בה ברוך אתה ה' שוכן בציון ומברך
 על ישראל ענינה שיושיע ה' את ישראל
 ולא יסור מהן מלך וחיותם בה בא"י
 הבוחר בישראל ומברך על הכהנים
 עניינה שירצה ה' במעשיהם ועבודתם
 ויברכם וחיותם בה בא"י מקדש הכהנים
 ומברך על שאר התפלה תחנה ורנה
 ובקשה וחיותם הושע ה' עמך ישראל
 שצריכים להושע ברוך אתה ה'
 שומע תפלה :

וקריאה זו אם ירלס קורא אותה כנגדי
 קדש ואם ירלס כנגדי חול יקרא שאין
 קריאה זו עבודה. ואולם טעם קריאה
 זו הוא לייחד תורה שהיא תפארת לעבוד'
 שהיא מלכות. ולכן היתה קריאה זו
 בעזרת נשים כי עזרת נשים סוד מלכות
 שבגבורה ששם מקומה כנודע בגבורה
 תחלה דלתי מנצורה עילאה ושם מתיחד
 עמה תורה שהוא תפארת מלך החסד
 כנודע להיות שהתורה כלולה מעשר
 לכן לה טעם ברכות אחת לפניה דסיינו
 בחר שמשם נתינת הדעת וזה אשר
 נתן לנו את תורתו ואחרים שמנה שהם
 החכמה כאמרו וחיי עולם נטע בתופנו
 דסיינו הדעת הנשפע מהחכמה אל

אברהם ליב זילברמן אב"ד
REFAEL SILBERMAN Chief Rabbi

ועעם קור' על פה להור' על צחי' המל' שהיא תושבט"פ שהיא בתפאר' כבודע :

תקוני כפרה תקון י"ח

מו שמנה עשר ואח"כ מקדש

יריו ורגליו ופושט בגדי לבן וטובל ולובש בגדי זהב ומקדש יריו ורגליו ועושה השעיר הנעשה בחוץ שהוא מכלל קרבנות מוסף היום ומקריב אילו ואיל העם ומקטיר האמורי' של פר ושעיר הנשרפי' ומקריב תמיד של בין הערבים :

ענין הקידוש והטבילה פירשנו לעיל אמנם שעיר חטאת זה הוא ממש לרמוז אל המלכות המתחמאת להתייחד עם בעלה. ועניינה בסוד יהו"ו דהיינו ברתא לגבי אבא ואימא לגבי ברא. ובסוד החטאת יורדת למטה מבית אביה להתייחד עם בעלה. וזהו ה"א נחיתת לגבי וא"ו. וה"א דסליקת לגבי ו"ד דהיינו עולה לה' אימא דסליקת לעילא והיינו אילו ואיל העם ואיל העם הוא ממוסף היום שפירשנו לעיל בסומן ו'. ולכן שעיר החטאת ואילים אלו נקריבים עתה להורות על הייחוד כדפי'. אחר שכבר תקן כל התיקונים הקודמים למעלה ולמטה מייחד אותיות יהו"ה כחוקן יו"ד מתייחד בה"א וא"ו מתייחד בה"א. ומקריב תמיד של בין הערבים כי עד עתה היתה העבודה בבוקר בסוד נטיית המלכו' בחסד. ובמוסף בסוד היכוד שהוא עיקר המוסף כאשר יתבאר במקומו בס"ד. ועבודת היום בכלל המוסף ע"י כהן גדול שהוא יסוד גבי תפארת נוטה אל החסד ולכן הוא קרוב אל הבוקר

והשחר. ואח"כ תמיד של בין הערבים בסוד המלכות נוטה אל הגבורה והכבוד שהם צ' בין הערבים בקדושה כנגד צ' בין הערבים אחרות שיש מבחוץ ואולם עבודת השחר והערב הם בצגדי זהב למטה כדרך כל הימים שהעבודה נשם אדני'. ועבודת היום עם המוסף בצגדי לבן שהסוד בהם העליה אל המחילה והסליחה נשם יהו"ה כמו שבארנו כמלאו כל הבהמות הקרבות ביום האדיר חמש עשרה ואלו הם. שני תמידין נגד חסד וגבורה כדרך כל הימים ופר נגד גבורה במוסף ושני חלים נגד תפארת בסוד הצינה. העולה האחד נגד ישראל דהיינו מלך התפארת והאחד נגד הכהן גדול דהיינו מלך החסד. ושבעה כבשים נגד שבעת המדות הם י"ב וכולן עולות. ושני שעירי' לחטאת הא' נעשה בחוץ והוא כנגד המל' כדפי' ולכן נאכל לערב לכהנ' כדרך שאר החטאת והאחד נעש' בפנים בדמו ונשרף וסודו נחבא' ופר כ"ג הנעש' בפנים ונשרף כדרך השעיר וסוד השעיר והפר הם גבור' עילאה וגבור' תתאה כמו שנתבאר לעיל ולכן בהם הוידויו ששם להם חלק אל החנון בדבור ולא נמעשה וכל עבודתם בכ"ג. ועוד מוסוף עליו שעיר המשחלה שאינו פנימי אלא אל החוץ כדפי' לשלח אותו לעזאזל :

תקוני כפרה תקון י"ט

תשעה עשר אחר בלותו

לעשות כל אלה מקדש יריו ורגליו ופושט בגדי זהב וטובל ולובש בגדי לבן ומקדש יריו ורגליו ונכנס לקדש הקדשי' ומוציא את

(מז)

ולחקן מעשיו ולטהר מעבדיו לפני קומו
 ולשוב בתשובה לפניו על הכלל ועל
 הפרט קודם בא יום העשור וכדי שיהיו
 כל י' הימים ימי תשובה ייחדם בשרשם
 כרחוי. ומה גם להצטרף שעות ידועות
 בכל יום ויום ובכל לילה ולילה מעשרה
 ימים אלו כדי שיהיו כולם מיוחדים
 בתשובה שהיא שורש כל הימים ולא
 יחטא בהם כדי שלא יפגום בעצם
 הימים עלמם ח"ו ואף אם יזכר בדברי
 חסידות בימים אלו בדווקא נכון לעשות
 כן כדפירשו המפרשים. אף אם לא
 יבאג אחר כך בחסידות הסוף. ובלי
 ספק שהטעם לזה הוא שהוא אל מלך
 יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות.
 וכן הבינה נקראת חסידה ברושים
 ביתה כדפירשו בזוהר פרשת וילא.
 ומודע כי כל עבירות שבין אדם למקום
 יוה"כ מכפר אמנם עבירות שבין אדם
 לחברו אין יוה"כ מכפר עד שיראה את
 חברו לכן לריך לפשפש בזה ולשוב
 לרעות את חברו. והטעם לזה כי
 הנשמות מתרחקות לפניו ביום זה בסוד
 הבינה שהיא שורש אל הנשמות
 והנשמות הנכנעות בתשובה הם
 המעוררות התשובה העליונה שכן דרך
 השרשים להחפעל מענפיהם התחתונים.
 ועתה אם ימצא צינו לבין חברו טינא
 כרי הוא מפריד ומחלק השרש העליון
 וכמעט מכניס בו שנאה שהוא פירוד.
 ואיך אפשר שיושפע עליו אור התשובה
 והוא מתריז בו ח"ו. לכן אנשי מעשה
 שדור התנאים והאמוראים אף אם היו
 הם הנעלבי היו ממליצין עלמ' לעולבין'
 כדי שיחזרו זה לזה כדמוכח בגמרא

את הכף ואת המתה :
 זהו סוד כנדרש בזוהר דכיינו
 שהחמה וסבינה אומרים למלכות אחר
 שנשפע' לבי לביתך וחני חלק לנערוחך
 וכיינו שהיא נקראת מלאך ה' שהיא
 שלוחה מלמעלה לנהל התחתונים ולכן
 היה נכנס? למקום פנימי מקום הרחמים
 בבגדי לבן ומחזירה למקומה וכבר פירש'
 כי כף ומחתה סודם המלכות :

תקוני כפרה תקון כ"ף .

עשרים ומקדש ידיו ורגליו ופושט
 בגדי לבן וטובל ולובש
 בגדי זהב ומקדש ידיו ורגליו. ומקטיר
 קמרת בין הערבים כשאר הימים ומטיב
 את הנרות :
 והענין לקשרה למעלה אף אם
 החזירה למקומה וכבר פירשנו סוד
 הטבת הנרות וקטורת בעבודת התמידין
 של כל השנה :

ואחר כך מקדש ידיו ורגליו.
 ופושט בגדי זהב
 ולובש בגדי עצמו ויצא לביתו וכל
 העם מלויים אותו עד ביתו. וי"ט
 היה עושה לאוהביו בצאתו בשלום
 מן הקדש :
 וזוה נחבארו תקוני הכפרה .
 שהלה לאל גורא :

ועתה נבא בביאור תקוני
 המתכפרים בס"ד :

תקוני המתכפרים הם שלשה עשר .

מז ראשונה לריך בעשרת
 הימים שהם
 ימי תשובה כדפיר' לכוון מתשבותיו

בגמרא וסענין לזה כי סוד הנשמות הם
ששים רבוא וכן הרוחות וכן הגפשות
בסוד הבינה והתפארת והמלכות זהו דור
הולך ודור בא וגו'. ואין דור פחות
מששים רבוא. וכדי להמשיך האור
העליון לריך שיהיו ס' רבוא לב אחד כדי
שיתייחדו בשמ' קדיש' עילא' ברבב' דלא
שרי' אלא באחדות השלם בענין שהוא
אחד ולכן לריך שיתייחדו למט' הלבבות
ולמעלה הכפשות והרוחות והנשמות ואז
ודאי שריא עלייהו שמא קדישא בסוד
האחדו' כאש' נבאר בס' ד ולכן לרי' לחווק
השלום ולהחזיק בו ולהתאחד בלב אחד
כדי שימשיכו עליה' השם המזכר ונודע
שעשרה ימים אלו הם שיערי התשובה
עשר ספי' שבבינה ועם היות ששני ימי
ר"ה הם מלכות בגבורה וגבורה במלכות
כדפי' בזוהר פרשה פתח בפסוק דבר
יום ביומו עכ"ז לענין ימי התשובה הם
ימי הבינה שהאדם נכנס בה יום ביום
ספירה אחת והם י' ימים י' ספירו' וכל
יום מכין שנכנס ספי' אחת ונפתח אליו
שער אחד מעשרה שערי התשובה
העליוני' והאדם השב כל השנה כלה וכל
ימיו הם בתשובה ודאי שפוחה שערי
התשוב' אליו' אמנם הימים האלו הם ימי
התשובה ממש שהיא נפתחת. ולכך
בהצבורד האדם כל יום ויום לעלמו
יכוין אל הספירה שהיא שהיא חלק
התשובה הנפתחת. ועולה יום ביום אל
התשובה במדרגותיה ממטה למעלה.
יום א' במלכות. שני ביסוד. שלישי בהוד.
רביעי בכלח. חמישי בת"ת. ששי בגבור'.
שביעי בחסד. שמיני בבינ' תשיעי ערב

י"ה בחכמה. עשירי יוה"כ עלמו שבו
נדבקה הבינה בכתר וחכמה ומשם
מוליכות עומתם של ישראל בנקודה
אחרונה סוד הלבון המלבין זוהי הכונה
בימים האלו ויעורר בהם תשובה לפחות
התשובה העליונה ויקשר בה התשובה
התחתונה ויקשר ה' בה' :

תקוני המתכפרים תקון ב'.

השנית

דרך כל ישראל לשמות
בערב יום הכפורים
ולתקן סעודה יפה וכן הדין. וכן פירשו
בגמרא ואמנם טעם לזה יתבאר בזה
שהקשו בזוהר כי התשובה היא אחת
ממ"ע ובכל מ"ע לריך השמחה ואם
כן השב בתשובה עיקרו ההכנעה והדאגה
ואם כן שמחה בתשובה היאך. ותירלו
שם. ועתה לענייננו נאמר כי יום הכפ'ו'
אין בו שמחה מוחמת דאגת העונות ועיני
כל ישראל הם תלויים לאביהם שבשמים
לראות שיוצא לאור משפטם ואין שמחה
לכן הקדימו השמחה אל המצוה לכך
ראוי לתקן הבית במצוה ושולחן מלא
ברכת ה' בערב יום זה לשמוח בו שמחת
מצוה וכנגד זה אמרו בגמרא כל האוכל
ושותה בתשיעי מעלין עליו כאלו התענה
תשיעי ועשירי מפני שעיני העשירי אינו
נראה לפניו מפני שהוא בדאגה אלא אם
שמח בתשיעי אז מתקבל תענית העשירי
אם כן נמלא שמחת התשיעי מעין לום
ותשובת יום העשירי ולכן מעלה עליו
כאילו התענה תשיעי ועשירי והנה יוה"כ
עלמו אין בו אכילה מפני שריך לענות
הגוף ולהחזיק הרוחני שהוא הנפש והרוח
והנשמה. ומזון יוה"כ הוא מזון העוה"ב
לכך

ולכן מקדימין מצערב ומה גם קודם
 סעודת המנחה סעודת המלואה סעודת
 השמחה. ואפשר ג"כ כי יום ט' הוא
 בחכמ"ה. ויום י' בכתר ולהיות החכמה
 מיוחדת בכתר ראוי להקדים הוידי אל
 יום הט' שהוא ג"כ תחלת כפרה חס"ו
 יקדים קנה לושט. ואולם טעם יקדים
 קנה לושט יראה כי הקליפה והחילון הוא
 כסוי אל המוח הפנימי. ולכן מדרך
 הושט להקדים אל הקנה ואז הוא נכנס
 במוח להתכפר ואם יקדים לו קנה לושט
 נמלא החילון נכנס פנימה למוח ומעורר
 עליו הדין ומקטרג לו וגורם לו מיחה
 ונמלא העני בלא כפרה. לכן יקדים
 הוא הוידיו שאם יקדים לו החלון ויעורר
 לו הדין נמלא מסתלק בתשובה שהקדים
 שכבר חל עליו יום כפרה ותשובה בסוד
 אחיזת הכתר עם החכמה ויחודם יחד
 כדפירשנו:

תקוני המתכפרים תקון ד'

הרביעית מוסיפין לו מחול על
 הקודש:

ואפשר הטעם לזה לאחד מן הטעמים
 הקודמים או מפני שהכתר מתגלה
 בחכמה כדפירשנו או מפני לערב
 השמחה עם התשובה כדפירשנו ואפשר
 לומר עוד כדי לכלול כל הימים שעברו
 שהיו חול להראותם שהם ג"כ קדש
 כדפירשנו לעיל שהם ימי התשובה ימים
 של תשובה עלאה כמו שבארנו:

תקוני המתכפרים תקון ה'

החמישית וידוי אחר הסעודה:
 לדעת קצת המפרשים

וזה ודאי לודק עם מה שפירשנו לכלהו

טעמי

לכן לריך לענות הנפש הבהמית הזאת
 ולהגביר הנפש הרוחני משפט עוה"כ.
 ומטעם זה מזון י"ה הוא להיות נכנין
 מזיו השכינה והקב"ה חפץ בטובת שהם
 הדברים התחונים הדברים הגשמיים
 שלא ברא הנמלאות אלא בסבת התחונני'
 האלו ואם ימיתם יספו כרגע ולריך לזונם
 ולפרנסם ולזה לריך להקדים אליהם
 המזון והקיום. ולזה כמו שבשבת הוא
 מזון הנפש הרוחני והיו בערב שבת
 לוקטים לחם משנה. כך בי"ה יעלו
 לחם משנה בערב יום הכפורים למזון
 הגשמי הזה שלא לענותו וימותו ברעב
 הסויות התחונות שאינם מתפרנסות
 בשפע העליון ולזה לחפץ הרוחני לגשמי
 שאין קיום לעליון אלא על ידי התעוררות
 התחונן אמר כל האוכל בתשיעי כאלו
 התענה וכו' שהרי האכילה הזאת לורך
 גבוה לקיום הנמלאות התחונות שהם
 סבת קיום העליונות ונדע שהתשיעי
 הוא סוד החכמה מימי התשובה כדפי'
 לעיל והיא הזנה ומקיימת הסויות
 התחונות כאמרו מה רבו מעשיך י"י
 כולם בחכמה עשית ולזה נוטל אכילה
 לקיומם מערב שבתה הלובן העליון.
 על דרך שית אלפי שנין הוי עלמא וחד
 חרוב והסויות התחונות מתקיימות בזה
 שטרחו מע"ש ואז קיום הרוחניות מהלובן
 העליון והכל דרך אחד:

תקוני המתכפרים תקון ג'

השלישית וידוי ערב יוה"כ
 במנחה.

אפשר לומר כי טעם ענין זה להיות
 השמחה מעורבת עם הוידי והתשובה.

בקולות ואף אם הם בחדד הם מתחלפים
מן החדד אל הגבורה בסוד לפון ולרום
כדפירש הרשב"י ע"כ ופירשנו בספר
פרדס רמונים בשער סדר האלילות.
ולבראות שאין הרחילה היום ממימי
הגבורה שהם מים גשמיים אלא בגבורה
הנעלמת למעלה שהיא רחילה הנשמה
מלד מ"י כדפירשנו לעיל ובעשר שערות
אנו מתרחלים ומחלבים לכך אסור
ברחילה הגשמית העבה המתחייסת אל
המדות התחתונות אלא שפע עליון
הדק ואנו מתרחלים מזיו השכינה
כמלאכים. עוד טעם שני כי המים
התחתונים הם על ידי הגבורה המקבלת
משרשה שבחכמה על ידי גבורה שבזינה
והיא משפעת בתפארת ומלכות ועל ידי
זווגם נשפע למטה ואמנם ביום זה ת"ת
ומלכות מאירין מגבורה שבזינה לבד
בלא הטרפות החכמה. ולכך אין ייחודם
ביום זה ולזה אסור ברחילה שאין מים
שהם על ידי ת"ת ומלכות מלד הגבורה
כמלאכי'. וזה בסוד גבורה שבזינה דהיינו
עשר שערות מהחמשים הידועים:

תקוני המתכפרים תקון ח' י

שמינית ואסור בתשמיש המטה:
כי בהיות הייחוד הכוונה
הוא לייחד הפארת ומלכות המדות
המחגלות עם זווגם למטה. ואמנם
ביום זה אין הייחוד אליהם אלא למעלה
בשרשים הנעלמים בסוד נשמתם למעלה
וגם קן ביום זה הזוג בסוד הרוחניות
לפעול באותיות וכיוצא נשמות נעלמות לא
בגשמי כלל לכך אסור בזווג הגשמי
שאין זווג למטה בתפארת ומלכות כלל

עוד

טעמי להקדים התשובה ולגלות הכתר
על החכמה ולהיות יחד כל הימים:

תקוני המתכפרים תקון ו' .

יז ששית יום הכפורים אסור
באכילה ושתייה:

סוד זה הוא לגלות עליהם עשרה
שערים שבזינה והם מלד החדד שבה
והענין כי המזון נשפע אל התחתונים
מלד החדד כאמרו הן את העולם כלו
בחן בחדד. ולהראות שאין המזון
היום מהחדד המתגלה שהוא הגשמי
אלא בחדד הנעלם למעלה שהוא מזון
הנשמה ובעשר שערות אנו מזונין לכך
אסור באכילה ושתייה שהוא שפע מחיחס
אל המדות התחתונות אלא שפע העליון
הדק ואנו מזונין מזיו השכינה כמלאכים
בדקות. עוד טעם שני כי מזון התחתוני'
ומחייחס הוא על ידי החדד המקבלת
מהחכמה על ידי החדד שבזינה. והיא
משפעת בתפארת ומלכות ועל ידי ייחודם
נשפע למטה ואמנם ביום זה תפארת
ומלכות מאירין מחדד שבזינה לבד בלא
הטרפות החכמה ולכך אין ייחודם
ביום זה ולזה אסור באכילה שאין מזון
ואכילה ושתייה שהוא על ידי ייחוד ת"ת
ומלכות מלד החדד כמלא'. זה בסוד
חדד שבזינה דהיינו עשרה שערות
מהחמשים המפורסמים:

תקוני המתכפרים תקון ז' .

שביעית ואסור ברחיצה:
זה מטעם כי הוא לגלות

עליהם עשרה שערות שבזינה והם מלד
הגבורה שבה סוד המים היורדים בגבורה
שכן נקראי' גבורות גשמים ויורדים

ידם
ודת
הוא
במה
אל
ח"ו
דיס
הוא
דרך
כנס
ושע
זכר
יחס
דיס
זכר
דיס
סוד
ייחד
על
יום
גלה
רב
גשר
ברו
דש
יום
:
יס
הו

מהחמשים שלה .

תקוני המתכפרים תקון י' .

עשירית ואסור בנעילת הסנדל :
כי נעילת הסנדל למטה

יורה על סוד הסנדל' והנעלים שבמלכות
שעליהם נאמר מה יפו פעמיו שהם
נלח והוד בנעלים שהם מטטרו"ן
וסנדלפו"ן . ולהיות שאין הייחוד ביום
קדוש זה למטה אלא למעלה ואין ברגליה
סנדלים כאמרו רחלתי את רגלי איכבה
אטנפס . לכן אסור בנעילת הסנדל .
וראוי להיות הרגלים בלי סנדל כי
הנעילה עתה בדקות . עוד טעם שני
כי הנעלים מורה על השפעת הרגלים
שהם נלח והוד בסנדלפו"ן ומטטרו"ן
ושפע זה נמצא להם ממה שהתפארת
מתיחד עם המלכו' בסוד הסוד הנעלמת
בבינה ומשם שרשה בחכמה . ולהיות
ביום זה שאין הייחוד נמצא אל הת"ת
והמלכות מפני שאינם יונקים מחכמה
אלא מביני' לצד והרגלי' יחפים בלי סנדל
אין סנדלפו"ן ומטטרו"ן יונקים כלל שאין
ייחוד לכן אסור בנעילת הסנדל וזה
בסוד הסוד שבבינה . דהיינו עשר
מני' שערים שיש בה נמצאו חמשה ענויים
בסוד ה' עילאה שהיא י"ה בסוד חמשי'
שערים המתגלים ביום זה . ויש לטעמי'
אלו גילוי מהזוהר והתיקונים זער שם

תקוני המתכפרים תקון י"א .

יה אחד עשר לבוש נאה :

חמס ענין

הלבוש בין ביום שבת בין ביום מוצב בין
ביום זה . הרמז בו אל הוד לבוש הנשמות
הנודעות

עוד טעם שני כי הייחוד לנו הוא להורות
על זווג התפארת עם המלכות וביום זה
אין להם ייחוד מטעם כי ייחוד הוא ע"י
סוד ד"ו פרצופין הנעלמים בבינה יונקים
משרשיהם שבחכמה כי משם הוא הייחוד
כדפירשו בזוהר פ' אמור וגם אמנה
אחותי בת אבי אך לא בת אמי ותהי לי
לאשה . ולכן בי"ה שאינם יונקים משרשם
הנעלם בחכמה אלא ממה שהם בבינה
לכן אסור בתשמיש המטה . וזה בסוד
תפארת ומלכות שבבינה דהיינו עשר
שערים מהחמשים שבה כמודע :

תקוני המתכפרים תקון ט' .

תשיעית ואסור בפיכה :

מטעם כי השמן הוא
נשפע מלד הימין על ידי הנלח. ובהיות
הסיכה למטה יורה היות השמן מלד
הגשמי נפעל ע"י הנלח המתגלית ואינו
בן שאין השמן והסיכה היום ע"י הנלח
המתגלית אלא על ידי הנלח הנעלמת
שבבינה בסוד הרוחניות שמן משחת קדש
שהנשמות סבות ביום זה כמלאכים לכן
אסור בסיכה גשמית ואנו סכין בשמן
הדק בסוד הנשמה . עוד טעם שני כי
השמן הוא נמשך לתחתונים ע"י הנלח
המקבלת מנלח שבבינה ומקבלת מנלח
שבחכמ' משם עיקר השמן כבוד' והנלח
ממשיכו ע"י ייחוד תפארת ומלכות שבו .
ואמנם ביום זה תפארת ומלכות מאירין
מנלח שבבינה לצד בלח הלטטרפות החכמ'
ולכך אין ייחודם ביום זה ולזה אסור בסיכי'
שאין שמן נמצא שהוא על ידי ייחוד
תפארת' ומלכו' (*) מלד הנלח הנעלמת וזה
בסוד נלח שבבינה דהיינו עשר שערים
(* א"י י"א א"ה)

הנדעות ביום המקודש ממקום הקודש
 ויתאריך ענין זה במקומו בס"ד. ויום
 זה סוד הלבוש מלד הבינה ודאי כי
 משם לבושות כל הנשמות ומשם מאירות
 בלי ספק:

תקוני המתכפרים תקון י"ב.

שנים עשר בסוד המאורות
 והגרות הנוספות
 בבית הכנסת:

וסמכו לזה רז"ל בפסוק ולקדוש ה'
 מכובד. ע"כ באורים כדו ה' וזה בסוד
 המלכות הנקראת נר והיא עלמה הכלי.
 והפתילה סוד וא"ו. ואם יש בה מים
 בסוד החסד. וג"כ משם השמן והנר
 מלד אש הגבורה הוי ייחוד שם בן ד'.
 אור ה"א. שמן יו"ד. פתילה וא"ו.
 כלי ה"א. ועוז לבוין בזה ויתבאר
 ענינו יותר בענין נר שבת בס"ד.
 ואם חל יו"ה"כ בשבת אז יניח שתי פתילות
 נגד זכור ושמור ויתבאר במקומו בע"ה.
 וסוד התפלה והידוים יתבאר עניינם
 בפני עלמנו בע"ה.

תקוני המתכפרים תקון י"ג.

שרישה עשר כוננת המתכפרים
 להתכפר על ידי

מעשה הכהן והו סוד אומרו והכהנים
 והעם העומדים בעזרה כשהיו שומעים
 את השם המפורש יוצא מפי כהן גדול
 בקדושה ובטהרה היו כורעים ומשתחוים
 ונופלים על פניהם ואומרים בשכמל"ו
 אף הוא היה מתכוין לגמור את השם
 כנגד המברכים ואומר להם תטהרו:
 והנה במאמר הזה קשיא לן עובא.
 חדא טעם הענין הזה אל הכהנים והעם

שנית למה היתה כל החרדה הזאת
 בהזכרת השם והרי כל יום ויום היו
 מזכרים במקדש לישראל בשם כדפירשו
 רז"ל שלישית למה היו אומרים בשכמל"ו
 כי זה היה בכל יום במקדש במקום אמן
 שבסוף כל ברכה וברכה ואין כאן ברכה
 רביעית אומרו היו כורעים ומשתחוים
 ונופלים על פניהם שהוא אריכות ופעולו'
 אלו למה כריעה והשתחויה ונפילה.
 חמישית אומרו אף הוא היה מתכוין
 וכו'. מאי אף הוא ומה היתה כוונתו
 עתה מחדש. רבים חשבו הזכרת שם
 המפורש שהיה מזכיר כ"ג שם מ"ב ויש
 שחשבו היותו שם ע"ב ודבר זה בלתי
 אמת אמנם שם המפורש הוא שם בן
 ארבע ככתבו וכן כתבו המפרשים.
 אמנם בכל יום היו מזכירים הכהנים
 אותו בברכה כהנים בניקוד אדני' דהיינו
יהוה ושם זה הוא ניקוד כל שם בן
 ארבע שבחורה והוא שם ה"ת'
 כדפירשו בספר פרדס רמונים בשער
 השמות ואין השם הנזכר ביום זה אלא
 שם המפורש שהוא כולל כל האלילות
 והוא נשמה לכל השמות ולכל הכנויים
 ולכל הסויות ולכל הספירות והוא זה
יהוה ושם זה שם העלם ויש לו חשע
 נקודות שהם חשע ספירות
 האחד חולס והוא הכתר השלשה שבסגול
 הם חכמ"ה וזיכ"ה ומס"ד ורקיע הקמץ
 תפארת ומלד השני נקודה שהוא הגבור'.
 וסגול שהם נל"ח סו"ד יסו"ד והאותיות
 במלכות ושם זה קדוש ונורא ויש לו
 פעולות גדולות במחשבה והרהור ויש
 גילוי לזה בדברי הרשב"י ע"ה. והנה
 במילוי

זבחי סוד נשמה יתרה שלמים

ועוד שהרי היום עוב הוא מקרא קדש
קדוש לקדש העליון* ומלכא סליק מיכלא
מקמיה ויהיב לאושפיזיא ומזה העעס
סדרנו יקני"ס ולא יקני"ק כי נכנס הקידוש
(*חכמה . שממנה חיס יתרה בשנת כמ"ט)
במקום ריח קודם לנר ולהבדלה . אשרי
אדם להביל הפנימי הקדוש דמה זיפיו .
ימיו במדרגת הקדוש' שזכרנו ככל עובר
מקדש לקדש ואמת יחוס לעולם
הללויה :

תם ונשלם שבת לאר בורא עולם

להיות שהחלק ב' שהוא סדר עבודת יוה"כ . הדפים כבר בנו של הרמ"ק זצ"ל
בשנת שמו"ז . ושם ניתוסף בתחילת הספר ובסופו דברי בנו . הנחוצים לחכמי לב
לידיעת עניין הסדר וגם לידע תולדות הרמ"ק ובנו זצ"ל : ועתה כי בא בעזה"י
ביופי הסידור עאכ"כ . ולשלימות הרבר שלא יחסר כל . לא אמנע טוב להדפיס ג"ו :

בתחילת הספר .

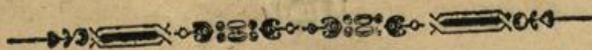
הערה

אמר הצעיר גדליה להיות כי לסבת הגלות בעו"ה נשתנו מנהגי תפילותנו
ואולי יחשוב רואה חבור זה שנבנה על מנהג תפלות הספרדים . אמרתי
להודיע לכל רואה חבור זה כי הוא בנוי על מעשה הקרבנות כפי סבת הרמב"ם
ז"ל ולא על סדר התפלות כאשר יראה המעיין :

בסוף הספר .

התימה

אמר הצעיר גדליה זכני ה' להתחיל במלאכת שמים זו ביום ד' כ"ג תמוז השמ"ז לז"ס
אבחרו ואזכרו לעולם על ראש שמחתי כי הוא יום שמת בו אבי
עשרת ראשי זה לי שבע עשרה שנה ואני נשארתי ביחשים במלכו בן שמנה שנים
עוסק בקביעות במקרא מידה שאינה מידה ומאז שהחלתי להתחנך בעיון ההלכות
לפני אבי מורי זצ"ל ובישיבתו אלא שלא זכיתי בו רק מעט מוצעיר ולדקת הרבנית
אמי היא סמכתני בחכמת נשים בנתה ביתה חלה לאל יתברך היא שעמדה לי
ותאזרני חיל לשמש חכמים המיד לא זכר ידע מתוך ידי עד שעמדתי על דעתי
ומה שחנני ויחונני קוני להור' ולהעודה אקראכו הורת אמי יס"ר שאזכר לבמש לפני'
במורה וכבוד חורך ימים ושנות חיים כי מעולם היא לי דיוקנה דשכינתא ודאי
זה שמש אשר שויתי לנגדי לאור עולם הוא מופת הדור וסדרו הרב המובהק
מוהר"ר שלמה סג"ס נר"ו לשקוד על דלתותיו יום יום ולשחות בלמא את דבריו
עיניו ועינינו תחזיק ירושלים נוס שאנן במהרה בימינו אבי"ר :

זבחי בקשות ותחינות שלמים כג

אמר המדפיס (הראשון) עוד רציתי ליפות
המלאכה לבל יחסר כל בה וכתבתי בכאן
וידוי ובקשות ותחינות :
וידוי לרכינו שס טוב בן ארדוטיאל ז"ל :

רבונו של עולם . בראותי בחזרותי
סר הלם . ויצורי כצל כלם :
(ב) וחטאי ארומים כשנים . וקוצותי
כשלא לבנים . לפי רוב השנים :
(ג) אשר חלפו ברדפי כל תאוה .
ועברו בעברי כל מצוה . ויכלו באפס
תקוה : (ד) נואשתי מלרפא משובה .
ומהספיק בידי לעשות תשובה . כי
היום קצר והמלאכה מרובה : (ה) מתי
אזבה זבחה תודה . ופי יגיד בתוך קהל
ועדה . כדבר אשר זרה : (ו) איך
אתודה בשעותי . חטאים שחטאתי
ועונותי . ואשא את שמותם על שפתי :
(ז) לספרם לא יספיקו אמרים ומילות .
ולכתבם לא יכילו ספרים ומגילות .
יכלו ימים ולילות ; (ח) בספורים
ובהגדות . וישאר עוד מהתודות עשר
ידות : (ט) אם אבקש על פשעים .
בשפתים נעים וקולות נשמעים . הנה
מה טוב ומה נעים : (י) על חטא
לשון הרע בשפה אפסיר . ובלשון
רכה בעד נבלות הפה אעתיר . הפה
שאסר הוא הפה שהתיר . (יא) אך
דבר שפתים . מה יסכון לדמים מלאו
ידיים . ולחמם אשר בכפים : (יב) ולחטא
הזה והיה . ממפעל ועשיה . מה יתן
לך ומה יוסיף לך לשון רמיה : (יג)
וידוים אחד ותשע . מה יועילו לאוצרות
רשע . ברב דברים לא יחדל פשע :

(יד) היש תעלה וחרופה . בהנעת לשון
ושפה . והניף אותם תנופה : (טו)
והלב נוטר איבות . וחושב מחשבות .
את כל התועבות : (טז) גם כי אויל
דמעי כרביבים למונג . על חטא
שחטאתי לפניך בשוגג : (יז) הלא
נשאר להיות נדון . על חטא שחטאתי
לפניך בזדון : (יח) או כי אחיל מחילה
על ידי נם . על חטא שחטאתי לפניך
באונס . (יט) הלא ענשי תכון וחיצון .
על חטא שחטאתי לפניך ברצון : (כ)
גם כי אעתיר ואעתר . על חטא
שחטאתי לפניך בסתר : (כא) הלא לבבי
באש המגור קלוי . על חטא שחטאתי
לפניך בגלוי : (כב) או כי אומר אנוסה
הפעם . עד יעבור זעם . אם יש טעם :
(כג) הלא כל הארץ מלא כבודך . ואין
מציל מידך . ערום שאול נגדך : (כד)
אנה אברה מפניך . ואין נסתר מנגד
עיניך . אם אסק שמים שם אתה ואציעה
שאל הנך : (כה) אכן דוממתי ונאלמתי .
וירי למו פי שמתי . בושתי וגם נבלמתי :
(כו) בלב ירא וחרד . ברעיון רועש
ורועד . תלוי ועומד : (כז) בין פותר
ובין נקשר . בין נמנע ובין אפשר .
לא אדע איזה יכשר : (כח) אם עומד
אם בורח . אם ירא אם בוטח . על
שתי הסעפים פוסח : (כט) אם אזכיר
אם אנשה . אם אומר אם אחשה .
והדבר קשה . (ל) כי החרשתי בלו
עצמי . ואדברה נגלו אשמי . יחרף
לבבי מימי : (לא) אם אחשוב לטאון
עוני בחובי . ובקרבי להשים ארבי .
הכרת פני ענתה בי : (לב) והשופט

חופש כל מצפונים . ואין לפניו שכחה
 ולא משוא פנים . ואינו רודף שלמונים :
 (לג) ומה מאד יקר הפדיון . ואני עני
 ואביון . איכה אוכל נקיון : (לד) על
 זח כפפתי ראשי כאגמון . ודמעי מדם
 כבדי אדמון . אפיצנו כמפיץ כצח וכמון :
 (לה) אֶכֶן כליותי יסרוני . וסעיפי ישיבוני .
 הם הרהיבוני : (לו) באמור אלי בקש
 פדיום . כי עדיין יש שהות ביום . ואם
 הדיין נורא ואיום : (לז) אל תתיאש
 מן הרחמים . כי עוד השמש במרומים .
 ולא אץ לבא כיום תמים : (לח) עד
 יהי מקום לזעקתך . ופתח פתוח
 לתפלתך . לתת את שאלתך : (לט) ואם
 הרבית להתעיב עליה . סליחת האלהים
 רבה וגדולה . על אחת כמה וכמה טובה
 כפולה : (מ) ואם חטאתיך כמי הים
 וגלם . ואשמותיך ככוכבי השמים
 וחילם . חסד ה' מעולם : (מא) ואם
 עוניך גברו עד כפים . חסרו מעל
 שמים . יהיה שבעתים : (מב) אז בדברם
 עמי התחזקתי . ועמרתני על עמדי
 והתאפקתי . על כן דלתך דפקתי :
 (מג) ומלאני לבי להתודות מקצת
 הטאתי . ולספר שמץ דבר מעונותי .
 אחד מני אלף מאשמותי :
 סדר ה"ב סימן

הנבלות : (מח) העויתי . וכל ישרה
 כמו פי אעקשנה . עוה עוה עוה
 אשימנה : (מט) והרשעתי . ונפשי
 צהלה ושמחה . מדוע דרך רשעים
 צלחה : (נ) ודתי . ואהבתי איש ריב
 ומרן . אשר יעשה בזדון : (נא)
 חמסתי . ופי על צדיק חרפה נשא .
 על לא חמס עשה : (נב) מפלתי
 שקר . ואותי לעבד קנה . העד שקר
 ענה : (נג) יעצתי רע . ולהפר מצות
 קדושי . אשית עצות בנפשי : (נד)
 כובתי . ולבי כמעיון מים זב . שוא
 ודבר כזב : (נה) לצתי . ולבי פרע
 מוסר יועצים . משך ידו את לוצצים :
 (נו) מרתתי . כמו שידיו מכל ספר
 יגרורו . אך בי"י אל תמרודו : (נז)
 נאצתי . ולבי בגלוי ובמסבוני . בוצע
 כרך נאץ יי : (נח) סררתי . וגם הייתי
 אני מעורר . להיות כל איש סורר :
 (נט) עויתי . וימאן לבי בגאותו .
 לתקן את אשר עוהו : (ס) פשעתי .
 ובחרתי לי לרעים . האנשים הפושעים :
 (סא) צררתי . והצרותי לכל אדם
 בהשתרר . הצר הצורר : (סב) קשיתי
 עורף . ומדבר כל עת לא אחשה . את
 הדבר הקשה : (סג) רשעתי . ונפשי
 תקנא בכל איש לפשעו . ורע תדרוש
 רשעו : (סד) שחתתי . ומעט בעיני
 כי אשחית . ואנכי בראתי משחית :
 (סה) תעבתי . וגרסה נפשי לתאבה .
 כי תביא תועבה : (סו) תעיתי . תעה
 לבבי כצאן בלוי רועה . וימצאהו איש
 והנה תועה : (סז) תעתעתי . ודברתי
 לכל חסיד כמשתגע . והייתי בעיניו
 כמתעתע

(מד) אשמותי . ואשמותי חבילות
 חבילות . אשם גזילות אשם מעילות :
 (מז) בגדתי . ולא הסירותי ימי ולילי .
 הבגדים הצואים מעלי : (מו) גזלתי .
 ולהשיב הגזלה לא אוכל . קשה להשיב
 גזל הנאכל : (מז) דברתי דופי .
 בלשון רמיה ומהתלות . כדבר אחת

זבחי במשות ותחינות שלמים כר

תעה . לא ידעו שבעה : (פד) איש באחיו נלחמו . לא רבים יחבמו . חלק לבם עתה יאשמו : (פה) על דעת אחד לא ימשכו . ובעצה אחת לא יסמכו . על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו : (פו) זה לחתות אש מיקוד יאכה . וזה לחשוף מים מגבה . חלפו עם אניות אבה : (פז) זה ישאף רוח כתנים . וזה חופר גומץ לקינים . ויפנו אלי עורף ולא פנים : (פח) זה לשקוד וזה לדרוף . זה לשלול וזה למרוף . והכה איש את רעהו באבן או באגרוף : (פט) כי דור תהפוכות המה . עיר פרוצה אין חומה . אני שלום וכי אדבר המה למלחמה : (צ) שוד ושבר במסלותם . ואין משפט במעגלותם . טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם : (צא) ולולי כי מיסודם נבניתו . אנכי לא מריתי . אחור לא נסוגותי : (צב) אך כסלי מלאו נקלה . קראו אחרי מלא . עונותי הטו אלה : (צג) כל אחד לאמור אני אמלוך מתנשא . זה ישאל וזה ינסה . ואני לא אדע מה אעשה : (צד) מה יעשה מלה בין זאבים . היעמוד אחד לפני מרובים . יחיד ורבים הלכה כרבים : (צה) ראה כי אני אנוס פטור אותי . ממענותי ומאשמתי . ועתה שא נא חמאתי : (צו) וסלחת לעוני . ומחלת פשעי וזדוני . ואם לא למעני : (צז) ואם ענותי תבוז חלילה וחס . ושאון עוני קול תתנוני יחס . הן אל כביר לא ימאס : (צח) עשה למען הקהל הקדוש הזה . אשר כל אחד מהם מי תחנונים מזה . כקטון כגדול שמן ורוח : (צט) משלמים

כמתעמע : (סא) וסרתי כמצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה אלי ואתה צדיק על כל הבא עלי כי אמת עשית . ואני הרשעתי : (סב) אך ידעתי כי אתה אל חנון ורחום ונחם על הרעה . וטובך בכל עת אינה מנועה . יספת על השמועה : (סג) ארך אפים ורב חסד ומרבה להטיב . פני שואליך ריקם אל תשיב . תכין לבם תקשיב : (סד) וכאשר יאות לי למעול . כך נאה לך למחול . המבדיל בין קודש להול : (סה) אני לחטוא ולהרשיע . ואהה אל צדיק ומושיע . תצו ישועה במפניע : (סו) ומחרפת המרדים . נודעת תהלת החסדים . גם מזדים : (סז) ולולי בוז האשמים . לא נכר יקר הרחמים . יחדו יהיו תמים : (סח) ולולי טומאת המשובה . לא נודעה טהרת התשובה . כמה וכמה טובה : (סט) ולולי תוחלת המחילה . להשחית ולהתעיב עלילה . יוסיפו בני עולה : (סז) לכן אם רב פשעי ומעלי . ראה עניי ועמלי . בני מררי מחלי : (צא) ואם גדל עוני ומרדי . זכר עניי ומרודי . הכר לך מה עמדי : (צב) מה מתוק מדבש ומה עז מארי . מתק תאות נפשי הבהמית ותוקף עוו יצרי . עוכר שארו אבורי : (צג) ושכלי לפניו כשועל דמה . ונפשי החכמה כשה נאלמה . ליש גבור בבהמה : (צד) חומר יאווה כחש וכחד . כלו אודה שוחד . וארבעה פנים לאחד : (צה) לבקש צרכיו . יעקש דרכיו . וירק את הניכיו : (צז) ילידי ביתו ארבעה . איש לעברו

שרה
עוה
פשו
עים
ריב
(גא)
א .
לתי
גקר
צות
(גז)
שיא
רע
ם :
זפר
(קז)
צע
תי
:
:
:
ם
תי
את
שי
וש
ני
:
:
ה
עה
ש
תי
יו

זבחי בקשות ותחינות שלמים

להורות לך נשמה :

עוד בקשה להרב הנ"ל מיתר ושתי תנועות ויתר ושתי תנועות ויתר ותנועה

שעריך בדופקי יה . פתחה . ולדל שואל . לפניך יה . וסלחה :

לך תבוא . תפלתי ושועי . מקום כבש . ועשרון ומנחה :

באור עיני . רצה ושמור . לשוני . ואם אשגה . לפניך יה . סלחה :

הרמותי . לך לבי . ועיני . נטה אוזן . וגם עין . פקחה :

קולי ושו-עתי נא אל . הקשיבה . ותפלתי . מקום קרבן . לקחה :

ענה קולי . ושועתי . וניבי . ועיניך . על עם נכאה . פקחה :

ראה כי נכ-נעה רוחי . בקרבי . ונשמתי . מאד דלה . ושחה : שעריך

עוד בקשה להרב הנ"ל שתי תנועות ויתר ושתי תנועות

שחר אבקשך . צורי ומשגבי . אערוך לפניך . שחרי וגם ערבי :

לפני גדולתך . אעמוד ואבהל . כי עינך תראה . כל מחשבות לבי :

מה זה אשר יוכל . הפה והלשון לעשות , ומה כחי . רוחי בתוך קרבי :

הנה לך תיטב . זמרת אנוש , על כן אודך בעוד תהיה . נשמת אלוה בי :

שחר

בקשה לרבי יהודה הלוי

י"י יום לך אערוך תחנה שעה קולי ושועתי י"י : י"י ירך הראה וגלה

גבורתך וחנני י"י : י"י יהמה לבי בקרבי ואתעטף בצרתי י"י : י"י יעלה זכרי

למוכה וזכרני ופקרני י"י : י"י ישעך תמיד

משלמים שפתותיהם פרים . ומקריבים שיחם במקום תורים . ומתודים לפניך ואומרים : אשמנו .

בקשה להר"ר שלמה בן גבירול זלה"ה :

כל ברואי מעלה ומטה יעידון יגידון כלם כאחד ה' אחד ושמו אחד :

שלשים ושתיים נתיבות שבילך . וכל מבין סודם יספרון את גדלך . ומהם יכירו כי הכל שלך . ואתה האל המלך המיוחד :

יעידון יגידון וכו' :

לבבות בחושבם עולם בנוי נמצאו כל יש בלתיך שנוי . במספר במשקל

הכל מנוי . כלם נתנו מרועה אחד : יעידון יגידון וכו' :

כראש ועד כוף יש לך סימן . צפון וים וקדם ותימן . ושחק ותבל לך

עד נאמן . מזה אחד ומזה אחד : יעידון יגידון וכו' :

הכל ממך נזכר זכור . אתה תעמוד והם יאבדו אבוד . לכן כל יצור לך

יתן כבוד . כי מראש ועד סוף הלא אב אחד :

יעידון יגידון כלם כאחד ה' אחד ושמו אחד : עוד בקשה להרב הנ"ל

שפל רוח שפל ברך וקומה . אקדמך ברוב פחד ואימה :

לפניך אני נחשב בעיני . כתולעת קטנה באדמה :

כלא עולם אשר אין קץ לגדלו . הכמוני יהללך ובמה :

הדרך לא יכולון מלאכי רום . ועל אחת אני כמה וכמה :

המיבות והגדלת חסדים . לך תגדיל

זבחי בקשות ותחינות שלמים כה

חמיר איחל יהי חסרך לנחמני יי' : יי'
 יוצרי אתה וצורי ומי זה בלתך עורי יי' :
 יי' יהמו לי רחמיך ואל תפן לחטאתי יי'
 יי' יחרוך רעיוני ונפשי אמרה חלקי יי' :
 יי' יעטוף לבי בחילי ואשמוך נגדך
 נפשי יי' : יי' יה שמך בגלל שמך שמע
 היום תפלתי יי' : יי' דון בידך מחשבותי
 וסוד לבי לך נגלה יי' : יי' העלה
 מרפא לצירי ועיניך פקח וראה יי' : יי'
 העמד רגלי במשור במקהלים שמך
 אודה יי' : יי' הנני אוחיל לישעך עדי
 תביט וגם תפנה יי' : יי' הט לשועי
 אזנך חמול עלי והקשיבה יי' : יי' אלהי
 לך אקוה ולבי ישעך יתאו יי' : יי'
 וערוב עבדך לטובה ואל תפן לחטאתי
 יי' : יי' ועדי מתי אסירך יהי נאסר
 בכור פשעי יי' : יי' ועדו לבי סעיפיו
 ליחד לך בצרותיו יי' : יי' ואני בך
 אעלוזה פרה דל ממגורותיו יי' : יי' וארון
 עולם אקו לך למען טוב לכל קויו יי' :
 יי' דאך אפל לטובה אשר אל חסרך
 פונה יי' : יי' הנני מפיל תחנה וטרם
 אקרא תענה יי' : יי' החלימני בחסרך
 ומרפא צו ללב דוה יי' : יי' החלתי
 מיגוני ונפשי יום וליל תהמה יי' : יי'
 העלני מתהומות ושבית עבדך שובה יי'

עוד בקשה להרב הנ"ל זצ"ל

יצו האל לדל שואל ויהיו דלתיו פקוחות
 המון שיחו ומר רוחו לאל אלהי
 הרוחות . אשר ירא בעת יקרא משפטים
 ותוכחות . לה' אלהינו הרחמים והסליחות :
 ד' ימצא חן בעין בוחן כליות איש
 מלא מרמה . אשר חולל והתגולל
 בדם עון ומי אשמה . וסוף שברו בבית

קברו יציע גוש וסות רמה . ויתגבר
 ללא דבר ושמח ובל ידע מה . וכי יכסוף
 יקר לאסוף ולא ידע למי ולמה . וישכח
 יום בלי פדיוס . יהי קודר בלי חמה .
 ויום מגלות נפתחות ויזכרו הנשכחות :
 לה' . דאך יגבר אשר חובר במי טפה
 נדם נידה . אשר נחשב כגך תושב וילך
 לו בלי חמדה . וממעמיו וגם מימיו וקץ
 ימיו כמו מדה . ואין רגע בלא נגע ולא
 פגע ולא חרדה . ואין תמים בלא דמים
 ואין איש משאול נפרה . אבל נרצה
 וכן מצא אשר חטא והתודה . וקדם
 שיר ותושבחות מקום ארון ומזבחות :
 לה' . דאך עון אשר יעון במעלתו
 ומרכבו . ושם כסלו ימי הבלו ברוב כספו
 ובזהבו . הלא יזכור זמן יעבור הדר גבחו
 ומצבו . ואיך ישכח אשר יוכח במכאוב
 על משכבו . עד ידאב וגם יכאב ואין
 מרפא למכאובו . ועת ימש מאור שמש
 ואין הדר לכוכבו . וסכבו בשוק אנחות .
 משפחות משפחות : לה' . דאך תבל
 כציץ נובל ואחרית' באר שחת . לבד
 לב תם לאל נחתם והוא מפני שמו נחת
 ועול יסכול ולא יכול ולא יקוץ בתוכחות .
 וממוקשו תהי נפשו כמו שפחה בורחת .
 ותתנשא עדי כסא ותסור משאול תחת .
 וגוף נעזב . כמו אכזב וכאזור אשר
 נשחת . תמונות תארו נמחות . והם
 על כס מפותחות : לה' .

עוד בקשה להרב הנ"ל זצ"ל

יצרי ראשית צרי . התעני כשכור :
 ומה יתרון לדבר . דברי עונות
 לזכור : יה אל תגל מסתרי . וחיתי אל
 תעבור : חטא נעורי ופשעי אל תזכור :

הלבן

זבחי **במשות** ותחינות שלמים

עלח לה לאמר אל תדמי. להמלש
בית המלך מכל לאומי. כי את
תאבדי ואולי עמי.

אחרי נמכר גאולה תהיה לו :

ממקום אחר ישלח שלומיו. עושה
שלום במרומו. כי לא בלו רחמיו.
על כן אוהיל לו :

ותענהו לך כגוס כל חוכי פדיום.
וצומו עלי שלשת ימים לילה ויום.
ורחמים בקשו מאל גורא ואיום.

אל תחנן דמי לו :

אל נדרש בכל לב ידרשנו. כי נכמרו
רחמיו לעם יקראנו. ויאמר עוד זכור
אזכרנו.

על כן המו מעי לו :

לבשה חן ביום השלישי ותלך.
ותיקר עד מאד בעיני המלך. ויבז
בכל אשר הוא מולך.

ועל כל אשר יש לו :

היפה בנשים נמע נעמן. מה שאלתך
כי הכל מזומן. ותאמר יבא המלך
והמן.

אל המשתה אשר עשיתי לו :

למחר קראתם לסוד נכמם. ויצא
המן ביום ההוא נעלם.
והוא במלכים יתקלם.

ורוונים משחק לו :

ויבא אוהביו וורש אשתו. ויספר
להם כבודו וממשלתו. וגזרה עומד'
לעומתו.

הוי המרבה לא לו :

יעצוהו עשות עץ גבוה חמשים.
לתלות עליו קדש קדשים. ולהכיני
כחפצו מכל חרשים.

חרש חכם ובקש לו :

אלהים עדר צאנו ביקר. ותדר שנת
המלך על ידי חוקר

ויאמר לו המלך יהי לך קנייך.
וזאת טבעתי על יד ימינך. והעם
לעשות בו כמוב בעיניך.

ובא עד קצו ואין עוזר לו :

יצא וסופרי המלך נקראו. ויכתבו
ככל אשר הוראו. ובכל עם ועם
רצים יצאו. שרי הרכש אשר לו :

היה דברו נחוץ לאמר. כרם חמר
ביום אחד לגמור. בשלשה עשר
באדר החל וגמור.

לא אוסיף עוד עבור לו :

קרע מרדכי בגדיו לפני אל. ויצעק
מר על גולת אריאל. הבנים אין
לישראל.

אם יורש אין לו :

טרוף טורף שאר המוני. מי נתן
למשיסה יעקב למוני. וישראל
לבוזים הלא י"י. זו חטאנו לו :

נערות אסתר הגידוה דבר. שמענו
צעקה כיענים במדבר. ומרדכי
בלבוש שק עבר.

לא ידענו מה היה לו :

בגרים שלחה להלבישו. ולא קבל
פטרירות נפשו. ותשלח להתך
לחקרו ולדרשו.

לדעה מה יעשה לו :

רוחו הוציא להתך וחוה. ופרשת
הכסף לפניו שוה. והפתשגן שלח
ועל אסתר צוה.

לבא אל המלך להתחנן לו :

בתשובתה אמרה להשיבו. דע כי
בן מות אשר לא יקרא ויבא.
לבד מאשר יושיט לו המלך את
שרביט זהבו.

בקרב איש להשתחוות לו :

יקיר בשמעו דברי הרסה. זעק אהה
כי אין מנוסה. זעף י"ו אשא.
כי חטאתי לו :

זבתי בקשות ותחינות שלמים כז

כ י מה חפצי אחר זה הצער. וכלי הקרב שות שתו השער. הישאג אריה ביער.

ל וטרף אין לו :
ה אמר מי הוא זה מכל אנשי. ואי זה הוא בכל מגרשי. או מי מנושי.

מ אשר מכרתי אתכם לו :
ה הרה לענותו המן זה הרע. אשר פרעות בגוי צדיק פרע. אוי לרשע רע.

נ כי גמול ידיו יעשה לו :
נ מלא חמה וקם אל גנו. ובשובו ראהו נופל על כנו. יגלו שמים עונו.

ס וארץ מתקוממה לו :
ס רים אחד גלה חמאתו. הן עין עשה למרדכי בביתו. ויצו המלך לתלותו.

ע על העין אשר הכין לו :
ע מרת אסתר לבקש על עמה. להשיב ספרי האף והחמה. כי נחם י"י על מכה עצומה.

פ ושב ורפא לו :
פ תשגן הכתב להיות היהודים. להרוג בשונאיהם עתידים. כי נפל פחד היהודים על המורדים.

צ ושלום היה לו :
צ וה מרדכי על עם לא אלמן. מושיע ורב ונגיד ונאמן והפקד על בית המן.

כ ועל כל אשר יש לו :
כ דשתי לצוררי מובח ואכין לפניו מטבח. בעון אביהם המרצח. ואלה שמות הילודים לו :

ך וצתי פרשנדתא דלפון אספתא פורתא. אדליא ארירתא

חוקר. בספר הזכרונות והיה בוקר. ויודע י"י את אשר לו :

ב מצאו דבר מרדכי מפורש. מה נעשה יקר וגדולה דרש. ויאמרו כי לא פורש.

ג מה יעשה לו :
ג לה אוון המן בדברו. מה לעשות באיש אשר הפלך חפץ ביקרו. ויען וייקש במאמרו.

ד פי כסיל מוחתה לו :
ד בר לעדותו בעדיי מלכים. וללכת לפניו אחד מהנסיכים. ולבו במחשביו הולך חשכים.

ה ואין כוגה לו :
ה שיבו המלך כן דברת. עשה למרדכי היהודי בכל אשר אמרת. כן משפטך אתה הרצת.

ו כמושפט הזה כן יעשה לו :
ו ישב מרדכי אל משמרתו. והמן נדחף אל ביתו. ויועדו אוהביו וורש אשתו.

ז לבא לגור לו :
ז רע ישורון זכרו נבוניו. אם יש מרדכי אחד מבניו. אשר החילות לנפול לפניו.

ח לא תוכל לו :
ח כמיו עודם מדברים עמו. וסריסי המלך הבהילותו להקימו. ולא ראה כי יבא יומו.

ט וי"י ישחק לו :
ט רם כלות משתה היין. אמר המלך אל יפת העין. שאלי כי הכל לנגדך כאין.

י ותבך ותחנק לו :
י נתן לי נפשי בשאלתי. ועמי אדני המלך בבקשתי. כי נמכרנו לצורך ולא מבריתי.

תאות לבו נתת לו :

זמלש
את
לו :
נושה
מיו.
לו :
ם.
ום.
ם.
לו :
מרו
זכור
לו :
ך.
ויבז
לו :
לתך
אלך
לו :
יצא
לו :
מפר
מך
לו :
ינו
לו :
נת

זבחי בקשות ותחינות שלמים

ה ראנו ידו הנפלאה. על שפת הים נוראה. אשירה ל"י כי גאה גאה. בזמירות נריע לו: דגלים עברו ביבשה. ולפניהם אל נערץ בקדושה. אז שוררו שירה חדשה. מי כמוך באלים י"י:

פזמון שחבר הר"ר יהודה בן שמואל ז"ל.
עת שערי רצון להפתח. יום אהיה כפי לאל שוטח. אנא זכור נא

לי ביום הוכח. עוקד והנעקד והמוזבזב: באחרית נוסה בסוף העשרה. הבן אשר נולד לך משרה. אם נפשך בו עד מאוד נקשרה. קום העלהו לי לעולה ברה. על הר אשר כבוד לך זורח. עוקד: אמר לשרה הן חמוך יצחק. גדל ולא למד עבודת שחק. אלך ואורו אשר לו אל חק. אמרה לך אדון אבל אל תרחק ענה יהי לך באל בוטח. עוקד:

שיחר והשכים להלך בבוקר. ושני נעריו ממתי השקר. יום השלישי נגעו אל חקר. וירא דמות כבוד והוד ויקר: עמד והתבונן להמשח. עוקד:
י דעו נעריו כי קראם לאמר. אור הראיתם צ"ץ בראש הר המור. ויאמרו לא נחזה רק מהמור. ענה שבו עם משולים לחמור. ואני והנער להשתטח. עוקד:

ה לכו שניהם לעשות במלאכה. ויענה יצחק לאביו ככה. אבי ראה אש ועצי מערכה. איה אדוני שה אשר כהלכה. האתה יום זה דתך שוכח. עוקד:

י יענה אביו באל אי מחסה. כי הוא אשר יראה לעולה השה. דע כל אשר

אריסא. פרמשתא אריסי ארידי ויזתא.

גם קבורה לא היתה לו: **ש**וללתי שוללי ואריע ריע. כי עלה משאו ואביון גווע. וימלט עני משוע. ויחוס ואין עוזר לו:

ת כתב זאת לדור אחרון. ולבני בנים תהיה לזכרון. וכל המזכיר אותה ירון.

אשרי העם שככה לו: **א**בלו ריעים שתו ושכרו. וימי הפורים בשמחה שמרו. ועם שמחתכם האביונים זכרו:

ושלחו מנות לאין נכון לו: **נ** סי אל מאז נשאוני. ובנבכי הים העבירוני. ולכן כליותי יסרוני.

דום ל"י והתחולל לו: **י** ום צאת פרעה אחרי. לטרופ כאריה עדרי. נצבו כחומה מימי משברי.

ויהנעשו כי חרה לו: **י** צא צר אחרי עם קדושו. וישלח צור עננו להפרישו. להיות צל על ראשו.

להציל לו: **ה** עבירו ביבשה וצרו הרריד. בינו ובין רודפיו הפריד. ולתחתיות מצולה הוריד.

חוקקי בסלע משכן לו: **י** בשוב הים לאיתנו. נטבע פרעה וכל המונו. כי הים הכביר מרכבות גאונו.

וירא כי לא יכול לו: **ד** הרות אבירים באדירים נפלו. וכעופרת במים רבים צללו. ודורשו י"י שמו יהללו.

בנבל עשור זכרו לו:

ובתי במשות ותחינות שלמים

ראה עניי ועמלי . וכפר רוע מעללי .
 בשרני צור נואלי . אורח ימים
 אשביעהו . משמי :
הלעד אויבי ישלמו . ועל עמך יתחכמו .
 שלח בם חמה ונלחמו . איש באחיו
 ואיש ברעהו . משמי :
כשומם מפני אשמותיו . אפחד לשמע
 קורותיו . קורא לך מצרותיו . ואמר
 אל תשחיתו . משמי :
הרד מיחל נם לעורה . מקדש צום
 וקורא עצרה . עמו אנכי בצרה .
 אחלצהו ואכבדהו . משמי :
זכרני ברצון עמך . ועשה למען שמך .
 ובנה בית אולמך . ותשובב את
 ישראל אל נוהו . משמי :
קולי יבא אל היכלך . קדוש יום
 תשיב גמולך . רצה ה' פעלך .
 בקרב שנים חייהו . משמי :

בקשה נאה וויכוח הנשמה עם הגוף שחבר הגאון
 המובהק כמוהר"ר אליעזר אשכנזי זלה"ה משתי
 תנועות ויחד ושתי תנועות .

אל תשכחי נפשי היי זוכרת . זכה
 אני ברה ואת עוברת . מה יהיה
 כחי ומה גוברת . אחר רצונך הן לבד
 נגרת . ובעוד היותך בי אד נקשרת .
 עולח תני לו זאת ועוד אחרת .
 רוחך ונשמתך בקול ועתה :
למה גווייתי תבקשי יין . שמן ומטעמים
 ומחמד עין . טפה סרוחה דום ואת
 מאין . יום זה ביש נמצא למחר אין .
 את יצרך כבשי ובו נוערת .

קרבן תני כי את לבד סוררת .
 הלב והכבד והיותרת :
 יום אהיה שחת אזי נמשכת . מי לפני
 אל חי לדין הולכת . מה תקשי ערפך ואת
 נחכת .

בקשה שחבר החכם הרב חפזול רבי
 אברהם בן עזרא זלה"ה .
אל בית המלך לבא נקראתי . רעדה
 אחותני כי פיו המרתי .

ה' שמעתי שמועך יראתי :
במה יחירתי להנצל תוכלי . יום על
 כף מאזנים במשפט תעלי . מה תלוני
 ואל בידך שם כלי . להיטיב ואת
 תרשיעי ובהבל תהבילי . ובלבך לא
 תחשבי בשכלך לא תשכלי . לאמר מה
 זה ואיך ולמה נבראתי . ה' :
רצית ללכת אחרי תאותך . תתענני
 פה ולא זכרת אחריתך . יום אל
 יפרידך מעל גוייתך . ואל חיקך ישיב
 תגמול פעולתך . כי בספר רשום חקוקה
 אשמתך . היום לעומתך נתיב תום
 הוריתי . ה' :

הלך דבש ראית בגויית אריה . אכלת
 ותממאי ולא אמרת איה . אלהי
 המשפט יום יאסוף גויי הארצות לדין
 והמתים יחיה . אמרת בלבבך אולי
 לא יהיה אדרוש מאווי לבי ובריתי . ה' :
כראות עיניך בשאול ישליכוך .
 ותאותך לדרך רע ידריכוך . לא
 יועילוך אבל לתופת יוליכוך . מקום
 נחלי כידודי אש יתיכוך . ומאורות
 חלדך במשפט יחשכוך . תנחמי תאמרי
 אוי כי מריתי . ה' :

בקשה להרב הנ"ל זלה"ה .
אשם וזע מזדונהו . צם ומתפלל
 לקונהו .

משמי קדשו יענהו . הלא זה צום אבחרהו : משמי
בבכי יבא ועל שער . דופק וצועק
 מצער . יזכור חוות כי נער .
 ישראל ואוהבהו . משמי :

זבחי בקשות ותחינות שלמים כט

נתת. האש והעצים לך גערכת. על רוב פשעך באש כוערת.

עולה חגי לו זאת ועוד אחרת :
רוחך ונשמתך בקול ועתרת :
עתה גוייתי דעי יום שבר. עת יגחילוך אחוזת קבר. מהם לבשר חי עלי כל אבר. אז תאמרי איכה אני הגבר. שוא תחשוב תתנצלי נקברת.

תודה חגי כי את לבד סוררת :
הלב והכבד והיותרת :
זכרי יחידתי אשר שגגת. מה תהמי עלי בקול שאגת. הן תשתי כוסך לך מזגת. לבשי כתונת לך ביר ארגת. שובי במרם תהיי נגזרת.

עולה חגי לו זאת ועוד אחרת :
רוחך ונשמתך בקול ועתרת :
רב לך גוייתי יציר החומר. כי תחמוד בשר ותשתי חמר. נתמלאה הסאה ונגדש עומר. מה תתני קולך ותוסיף אומר. הן את בגוש עפר אני נשארת.

תודה חגי כי את לבד סוררת :
הלב והכבד והיותרת :
בואי ראי נפשי לטוב לשנינו. אל נא תהי מצה וריב בינינו. פן יחרה אף אל ודן דיננו. שובי ואשובה לאל קוננו. טוב אענה אמן ואת אומרת.

יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
נפשי לחוליך אל תהי צוותת. איך תשאלי מאל מלא כף נחת. הנה אני עיור ואת פוסחת. איכה שחין ירפא והיא פורתת. ננע לבנה היא כמו בהרת.

יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
אדם למי יאסוף להון טורח. הן לא ילוננו והוא קרח. אם לא ברחמי אל היות בוטח. עם הלבב נשבר וכף

שומח. תכון תפלתו כמו נקטרת. יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
לו יקשיב קול יהיה שומע. נפש מרירותה ולב יודע. עת יקרב יומי ולו נוסע. שחת כמו תנין שאול בולע. נחנו כאניה בים סוערת.

יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
יכאב בשרי נפשי נרתעת. לכתי מקום רמה ובית תולעת. הנה נשמה בלתי יודעת. אם תחזור קרבי והיא נושעת. או יגרום החטא והיא נעצרת.

יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
הן נעתיר כי בי תהא חוננת. נשב בזיו האל בראש כותרת. נפתח אוי פינו בשיר גומרת. הלל וקול זמרה לראש עמרת. כי הגדולה לו והתפארת.

יחד לאל נקריב בקול ועתרת :
נפש מאד עם לב ופה דוברת :
פיוט נאה לומר בכוכך מהרב החסיד האלהי כמהור"ר יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה :
מה לך יצרי תמיד הרדפני. ולאויב לך כל יום תחשבני. מה לך :

יום ליום תממון הנם פח יוקשים. עד אשר תוך פח מוקשך תלכדני מה לך :
צר ואויב אתה לי מנעורי. החרוק עלי שן ותשטמני מה לך :
חשבה נפשי לנמות אחריד. כי בצל ירך מצר תצרני. מה לך :

קדמו עיני לבכות באשמורות. כי באף סכות ותרדפני. מה לך :
אם אדמה כי תהיה לי לעזרה. כי ביום צרה אקרא ותעגני. מה לך :
צוף רבש אמרי נועם חכך לי. הן בחבך עד דק תמשכני. מה לך :

עוד

הוא . וסלחת : **מה** לידירי ומלכי יסתר .
ואשפוך עתרת חכי ואין עותר . ואשאל
בעד חלום חשבי ואין פותר . ואומר
לא אוכל כי התום הוא . וסלחת :
עוֹבָה שׁוֹבֵת שארית עם הועם .
ושלח מבשר בברית להודיעם . את
אשר יהיה באחרית הועם . ונוחם
ואם לא עם בינות הוא . וסלחת : **ה**וֹסֵף
יד וציר משנה תשליח . וקרן לנגש
ונענה תצמיח . יגבר ובכל אשר יפנה
יצליח . ויודע כי משיח אלהים הוא .
וסלחת :

עוד בקשה להרב הנ"ל ז"ל :

מִבֵּית מְלוֹנִי . קִמְתִּי בְצוּקִי : ולבית
אֲדוֹנִי . בִּאתִי בְחֻקִּי : ואליו עֵינֵי .
תְּלוּיָה בְצַעֲקִי : בקראי עֲנֵנִי . אֱלֹהֵי צַדִּיק :
יִשְׁרָיִוֹת יִצְרִי . יִשְׁפִּילֵנִי : כהולכי
בְּקִרִי . יִבְהִילֵנִי : וחטאת מרי . יִנְחִילֵנִי :
לֹא יִרְפְּנִי . עַד בְּלַעֲי רֻקִּי . בקראי :
הֶבְאִישׁ רִיחוֹ . כִּי בִי רַדְהָ : המר
רוחי . ועלי הַרְדָּה : הכשיל כחי . ואותי
צַדִּיקָה : שֵׁם לְחִרְדָּה . נִשְׁפָּה חֲשָׁקִי . בקראי :
הֶמֶץ מִשְׁנֵת . יִגוֹנִים חוּזָה : והקריבה
שֵׁנֵת . פְּדוּת לַעַם נִבְזָה : ורצה רַגְתִּי .
כּוֹאֵב ורֹזָה : כִּי אֵתָה מִנֵּת . כּוֹסֵי
וְחֻלְקִי . בקראי :

עוד בקשה להרב הנ"ל ז"ל .

אֵם רֹב עֲוֹנֵי אֲנִשְׁנֹו . ואמרתִי לֹא
אוֹכְרֵנוּ .
מֵה אַעֲשֶׂה כִּי יִקוּם אֵלַי וְכִי יִפְקֹד מֵה אֲשִׁיבֵנוּ :
מֵה לִּי בַתְּבַל אֶהְבְּתִיהוּ . ומחר בְּנִסְעֵי
עֹזְבִתִיהוּ . ומשא כְּבֹד עֲשִׂיתִיהוּ . אֵם
לֹא עַל שְׂכָמִי אֲשִׁאֲנֹו . מֵה אַעֲשֶׂה :
שׁוֹמֵו

עוד פיוט נאה אשר חיבר הרב הנ"ל ז"ל .
יום זה דר במרומי . צור מפין כל נעלם .
שמתו לדין עמים . לפקוד כל מעללם .
אנא זכור לישראל ברית חמים . ושמע
והקשב קולם . העם יאפרו כלם . זה
היום הרת עולם . היום יעמיד במשפט
כל יצורי עולם :

צִדְקַת אִיתָן יוֹם זֶה . ויחיד נַעֲקֵד כְּשֶׁה .
תִּזְכּוֹר לְדָל נִבְזָה . אֵל רֵם וּמִתְנַשֵּׂא .
תּוֹפֵעַ וְהַנִּשְׂאָ . אֵל יִשׁוּב דָּךְ נִכְלָם .

היום הרת עולם וכו' :
המֹל בְּנִים לֵב שׁוֹפְכִים . הַמְשַׁלְתָּם
לְעַפְרִי . בְּכִסָּא רוּם מְמַלִּיכִים . בּוֹכְרוֹנוֹת
וּבְשׁוֹפֵר . בְּרִכּוֹת תִּשַׁע עוֹרֻכִים . תְּקִיעוֹת
כֵּן עַל מִסְפָּר . וְתִיטֵב לָךְ מִשׁוֹר פֶּרִי .
תְּהַלְתָּם וּמִהַלְלָם .

היום הרת עולם וכו' :
הוֹל שׁוֹפֵר בַּהֲשִׁמְעֵי . יַעֲלֶה בְּמַעוֹנֶךָ .
בַּהֲבִיעֵי בַּהֲרִיעֵי . הַמָּה נֹא אֲזַנֶךָ . מִשְׁפָּטֵי
צוֹר יִשְׁעֵי . יִצֵּא מִלְּפָנֶיךָ . מַלְכֵי עֵינֶיךָ
אֵל נֹא תִתְעַלֵּם .

היום הרת עולם וכו'

פזמון להר"ר משה קמחי זלה"ה .

אֵנָא כַּעֵב זְדוֹנֵי תִמְחָהוּ .
וסלחת לעוונני כי רב הוא :
אֵיךְ יִמְחָה וְנִכְתַּב . לְמֹל אֲבִי . כִּי
אֵין בְּלָבוּ מַחֲשָׁב כַּמַּחֲשָׁבִי . לְמַחֲוֹת
מֵאֲשֶׁר כָּתַב לְיוֹם רִיבִי . כִּי הַמְּכַתֵּב
מִכְּתָב אֱלֹהִים הוּא . וסלחת : **נ**ֹא אֵם
תַּחֲקִיד וּתְפַרוֹשׁ צוֹר עֲלוֹמִיו . אֹון בְּלִילוֹ
יִחְרוֹשׁ וּבִימִיו . וְאֵם לְחַטָּאֵי תִדְרוֹשׁ
וְלֵאשְׁמִיו . מִכָּף רִגְלֵי וְעַד רֵאשׁ אִשְׁם
הוּא . וסלחת : **י**ִהְרַסוֹן וּיִבְנוֹן בִּי רַעֲיוֹנֵי .
יוֹם בִּי חֲטָאֵי יַעֲנוֹן וּבְפָנֵי . אֲכֵן סַעֲיִפִּי
יִבְיִנוֹן כִּי ה' . נוֹשֵׂא עוֹן וְחַנּוּן וְרַחֻם

עָזְמוּ פושעים ליום קומו. כי לא
 תוכלון שאת ועמו. כי גדול ורב יומו.
 ונורא הוא מי יכילנו. מה אעשה :
הַלְעוּלְמִים אסור שבר. יהמה אני
 הוא הגבר. נושא מחלת שבר. אך
 זה חולי ואשאנו. מה אעשה : מח
 לידודי יריבני. ומחר כקדם ישיבני.
 נגידי יקריבני. וכמו נגיד אקרבנו.
 מה אעשה : חיש ישעי ועת לשאת.
 עון העדה החוטאת. בעת ההוא
 יבוקש את. עון ישראל ואיננו.
 מה אעשה :

שיר מרובע מיתד ושתי חנועות להחכם
 הרב רבי אליקים זלה"ה י

אלהי עוז תהלתי. רפאני. וארפא :
 ותן מרפא. למחלתי. לבל
 אמות. ואספה : **לך** אודה. בעודי חי.
 בתוך ריעי. וגם אחי. וארבה מהלל
 שיחי. בקול ערב. וניב יפה : ישועתך.
 תבואני. ועל רגלי. תקימני. ושובה
 עוד. אלי בני. לשובתך אני צופה :
כְּשׁוּב כי רב. כאב לבי. כאש בוערי
 בתוך קרבי. ולא נותר. נשמה בי.
 וכחי הוא. מאוד רפה : יהי נא חסדך
 עלי. לסמכני. במעגלי. וכל ימי.
 וכל לילי. אהללך. בנועם פה :
מַחַה פשעי. כמו ענן. היות שקט.
 ושאנן. ואראה חיש. ואתבונן. מקום
 ספיר וגם ישפה :

בקשה לרבי בנימין ז"ל.

בת אהובת אל קמה בשחר. חתלבן
 אודם כתמה כצחר.
 שיר לך מהללת. למוצת על אילת השחר :

נְדָדָה שנת עינה. גוברת. ולבקש על
 עונה. שוחרת. צועקת על חטאתה.
 שופכת בדמעתה. עתרת. שיר :
יֹושֶׁבֶת ברוב פחד כי חטאה. לובשת
 סות חרדה. לך קוראה. עורכת תשובתה.
 אולי ממשוכתה. נרפאה. שיר :
כְּרִי עלותה בית אל. לתפלה. אביר
 גואל ישראל. מחול לה תשא את
 חטאתיה. וברית אבותיה. תזכור
 לה. שיר : **נֹרָא** אתה. שועתה הקשיבה
 את ריבה מצרתה. אל ריבה נחם נא
 את עם אביון. גם ברצונך את ציון.
הַמִּיבָה. שיר : **דָּחַן** תחון על בניך.
 לך שבים. ובפחד לפניך. נצבים.
 יראים עת יקראו. לדין כי על כן
 באו. נכאבים. שיר : **זְכוּר** תזכור
 רחמים. יום הדין. הפר כעס וועמים.
 עת תדין. ליראים ולחושבי. שמך
 המה יושבי. על מדין. שיר : **קָרַב**
 לי שנת גואל. ופדני. על מי מנוחות
 האל תנחני. וזכור לי זכות איש תם.
 על לבך כחותם שימני. שיר : אם
 עוונות תשמור לי למשא. ראה צורי
 גואלי איך אשא. לא אוכל שאת עלי
 אבל רוע מפעלי. אל תשא. שיר :

חַשְׁתִּי ולא התמהמהתי בתנומות.
 ולבית אל הנה קמתי בזממות
 לפניו פי פציתי. לו כי קוה קייתי.
 ה' לישועתך קייתי ה' :
 לראה רעד ואימה. יבא בי. נפלה
 עלי תרדמה. בחובי. אך בסופי
 אתחנן. לאל אולי יחנן. ה' לישועתך :
 יה

(יה)

זבחי בקשות ותחינות שלמים

ירדפני . כאויב מנעורי עד בלותי :
 ומה לי מזמן אם לא רצונך . ואם
 אינך מנתי מה מנתי : אני ממעשים
 שולל וערום . וצדקתך לבדי היא כמותי :
 ועוד מה אאריך לשון ואשאל . יי נגדך
 כל תאותי :

בקשה .

בן אדם מה לך נדרם . קום וקרא
 בתחנונים . שפוך שיחה . דרוש
 סליחה . מאדון האדונים . רחץ ומחר .
 ואל תאחר . במרם ימים פונים . ומתרה
 רוץ לעזרה . לפני שוכן מעונים . ומפשע .
 וגם רשע . ברח ופחד מאסונים . אנא
 שעה שמך יודעי ישראל נאמנים .
 לך יי הצדקה ולנו בושת הפנים :
 עמוד כגבר והתנבר . להתודות על
 חמאי' יה אל דרוש . בכבוד ראש . לכפר
 על פשעים כי לעולם . לא נעלם . ממנו
 נפלאים . וכל מאמר . אשר יאמר
 לפניו הם נקראים . המרחם . הוא
 ירחם עלינו . כרחם אב על בנים .
 לך יי הצדקה ולנו בושת הפנים :

בקשה .

א להי אל תדינני כמעלי . ואל תמוד
 אלי חיקי כפערי .
ב חמלתך גמול עלי ואחיה . ואל נא
 אל תשלם לי גמולי .
ג און נפשי לך אשפיל ואקרע
 במכאובי . אני לבבי לא מעילי .
ד זה לבב ונעצב . עלי פשעי ורוב
 רשעי וסכלי .
ה לום יגון בלי יין כאין . אשורי
 מנתיבתך מט ורגלי .
ו מה אענה ואן אפנה לעזרה . ביום

משפט

יה יודע מסתרי . שמרני . מאזין כל
 אמרי . ענני . מחמאי טהריני . לך
 אני רפאני . ה' לישועתך : **כה** בצע
 כי אתנפל נגדך . אם אוסיף צור
 לחלל . אחריך . העלה מרפא לצירי .
 זכרני ופקדני . ה' לישועתך :

בקשה .

יי נגדך כל תאותי . ואם לא אעלנה
 על שפתי : רצונך אשאלה רגע
 ואנוע . ומי יתן ותבא שאלתי : ואפקיד
 את שאר רוחי בידך . וישנתי וערבה
 לי שנתי : ברחקי ממך מותי בחיי .
 ואם אדבק בך חיי במותי : אבל לא
 אדעה במה אקדם . ומה תהיה עבודתי
 ודתי : דרכיך יי למדני . ושוב ממאסר
 סכלות שבותי : והורני בעוד יש בי
 יכולת . להתענות ואל תבוז ענותי :
 במרם יום אהי עלי למשא . ויום יכבד
 קצתי על קצתי : ואכנע בעל כרחי
 וואכל . עצמי עש ונלאו משאתי :
 ואסע אל מקום נסעו אבותי . ובמקום
 תחנונתם תחנותי : כגר תושב אני ע"ג
 אדמה . ואולם כי בבשנה נחלתי :
 נעורי עד הלום עשו לנפשם . ומתי גם
 אני אעשה לביתי : והעולם אשר נתן
 בלבי . מנעני לבקש אחריתי : ואיכה
 אעבוד ויצרי בעודי . אסור יצרי ועבד
 תאותי : ואיכה מעלה רמה אבקש . ומחר
 תהיה רמה אחותי : ואיך ייטב ביום
 טובה לבבי . ולא אדע הייטב מחרתי :
 והימים והלילות ערבים . לכלות את
 שארי עד בלותי : ולרוח יורון מחציתי .
 ולעפר ישיבון מחציתי : ומה אומר ויצרי

זבחי בקשות ותחינות שלמים לא

ומחלי . ועת תביא יצוריד במשפט .
 אלהי אל תדינני כמעלי :
 מליחה להר"ר שמעיה זל"ה .
אליך ה' אקרא . משגב לעתות
 בלרה : בקרוב עלי מרעים .
 זלעפה אחתני מרשעים : גברו ועלו
 על ראשי . טובה ה' חללה נפשי :
 דוברי שקר בלשונם . חנה עון על
 עונם : הכוני פלעוני בעלי זדון . איש
 חימה יגרה מדון : ואף גם זאת ביהויה
 בלרה . חללים היות לי לעזרה : זכור
 עניי ועמלי . כי אשב בחושך ה' אור
 לי : חמול על גולת אריאל . שה פזורה
 ישראל : מרם יכלוני חנשי דמים . עוזדי
 חלילים חלמים : ישומו יד על פה .
 ואני בה' אלפס : כי עליך הורגנו כל
 פיוס . אל נורא ואיום : לקינו בעול
 גלות ושביה . על חלה חני בוכיה :
 פכרתנו חנם ביד ערלים . חללי אדום
 וישמעלים : נחשכנו כלאן טבחה .
 תשמיטנו ששון ושמחה : סורו טמא
 קראו לנו . ונסי כטמא כלנו : עשה עמנו
 אוח לעובה . אל תרחק ממנו כי נרה
 קרובה : פשעינו חכסה שוקן מעונים .
 רחם עלינו כרחם אב על בנים : צרינו
 בוססו את מקדשנו : הלא למשמע חוץ
 דאבה נפשנו : קנא לשם קדשך ותנקום
 נקם . יבושו הבוגדים ריקם : רוכב
 עקן וערפל . השפלה הגבה והגבוה
 תשפל : שמחנו בבנין אפריון . אחה
 תקום תרחם ציון : תשלם גמול לכל
 אויבי נפשנו . יראו עינינו וישמח לבנו :
 ויבט יהודה בדוחק ובלער . הושאג
 אריה

משפט ולמי אנוס ומי לי .
ז דונותי למול פני ועיני . כלימתי
 לעומתי ואצלי .
ח מאי לו ירחוק בם שכני . אזי ברחו
 ורחקו מגבולי .
ט מא לבב אשר סובב ושובב . לבבי
 בי עלי כל חטא פלילי .
י רעתים בעלותם על לבבי . ראיתים
 על יד ימיני גם שמאלו .
כ קש נדף אני נדף ונהדף . ולא נכנע
 ולא נמנע עמלי .
ך עיני בתחנוני ה' . בהאנחי שמע
 שיחי וקולי .
מ נת חלקי וצור חוקי וחשקי . ומבטחי
 וגם כחי וחילי .
נ חני נא באורח הנכונה . לפניך והבן
 את שבילי .
ס לח חובי וישר את לבבי . אשר
 תועה כמו רועה אוילי .
ע נה נאקי דלתיך בדפקי . ראה צורי
 רפא צירי וחילי .
פ דני מעונוני צור גאוני . אילותי
 בגלותי וחשלי .
צ רי עצבי משוש לבי בקרבי . ושמחתי
 באנחתי ואבלי .
ק דורנית לך אלך שתוח . בלי כח
 פליחתך בשאלי .
ך אה כי זכרך יה תוך לבבי . ובזממי
 במו יומי ולילי .
ש עני נא רצני אל אמונה . ותישב
 לך תשורת מהללי .
ת נהלני ימי מרת צבאי . ותרעני
 ימי חלדי וחללי : חמול עלי וכפר
 מעללי . ושור שירי כשיר מושי

ותי :
 ואם
 ועשים
 נמותי:
 נגדך
 וקרא
 דרוש
 זחר .
 מחרה
 פשע .
 אנא
 פנים :
 על
 לכפר
 ממנו
 אמר
 הוא
 :
 נמור
 נא
 קרע
 רוב
 זורי
 יום

אריה ביער: **ב**קוים ישועתך אבות
 וצנים. העניים והאביונים. **ע**מוד
 בפרץ כל נהיה לשחוק: למה ה'
 העמוד מרחוק: יונתך עד שערי מות
 הגיעה. יושב הכרובים סופיעה: **ה**בה
 לנו עזרה מלך. ה' ה' תקלר: **ה**דש
 ימינו בגלות יסן. עורה למה חישן:
זכור בניך בארץ לא להם. חר לא
 יקרב אליהם: **ה**ן הנחחס גלה לגלמודה.
 ישמח ה' ליון תגלגה בנות יהודה:
 שועתנו תעלה לשמי מרומים. אל מלך
 יושב על כסא רחמים:

אל מלך ויעבור

רבנו של עולם. בהביאך כל יאורי
 עולם. במשפט על כל נעלם:
 כלם נקבצו באו יחד. בלב נימם וגוף
 נכחד. מפני גערת אחד: מפחדך
 חיל יאחזון. ומקול רעמך יחפזון.
 שמעו עמים ירגזון: ואטן ואומר לבי
 לבי כבוד ילך. ובעודך מי דרוש יולך.
 כי כשלת בעוונתך: ואם עתה לא תשים
 לדרכך פעמיוך. מי ידבר בשבילך. ואחר
 תאסף לעמך: שוב אל אל ושמע בקלו.
 התחנן לפניו בקרב סיכלו. דום לה'
 והתחולל לו: ודרך אמונה ה' בוחר.
 ושוב פני לורך השחר. ודמעך לא
 תאחר: קבל בראון תפלתנו. ונשלמה
 פרים שפתינו. אבל חטאנו אכחנו
 ואבותינו: אשמנו בגדנו וכו'

סדר המלקות במנהג חסידי ארץ ישראל חוב"ב
 ואחריהם כל ישרי לב.

הרצועה לריך שחיה של עור
 של עגל ויהיה לה בית
 יד באורך טפח וכו' נקב ויעבירו בו

הרצועה כפולה באופן שיהיו ד' רצועות
 תלויות בו ורוחב הרצועות טפח ואורכן
 כשני שלישי אמה ויעביר נקב הסוף
 ג"כ עוד רצועה אחת של עור של חמור
 רחבה אלבע גודל ואורכה יעדיף על של
 עגל כמו עובי ב' גודלים ויהחוב כל
 הרצועות בנקב הסוף באופן שלא ישלפו
 ממנו. הלוקה יפשיט בגדיו ויהיה ערום
 גבו ולבו עד החגורה. והשליח ב"ד
 יאסור שתי ידיו כפותים על עמוד של
 עץ שהוא נטוי אל הקיר והלוקה יטה
 עלמו ויכוף ראשו בין זרועותיו. המלקה
 יהיה איש משכיל בלתי משחגע ויהיה
 בינוני בגח ויעמוד על אבן אחת ויאחז
 את הרצועה בידו אחת בלעד ובידו השני'
 יחזיק במרפק הזרוע באופן שלא יוכל
 לנטות ידו יותר מדאי ומ"מ כשילקס
 אותו יכה בכל כחו וקודם שיכה יקרא
 עליו מוסר ה' בני אל תמאס וכו' כי
 את אשר ואהב ה' יוכיח וכו' ויעמוד
 דיין ה' בלדו של מלקה ומונה ההכאות
 ע"י שיקרא ג' פעמים וכו' רחום וכו'
 ועוד דיין שני עומד מאחורי המלקה
 ומלווהו ואומר הבה ואז המלקה מכה
 ועומד דיין היותר גדול בלד הלוקה וקורא
 עליו אם לא תשמור לעשות וכו' והפלא
 ה' וכו' ויכוין לסיים עם המלקו'. והלוק'
 קורא ואומר יסרני אך במשפט וכו'
 ומתודה בלחש והמלקה מכה אותו מכה
 אחת לפניו על לבו ושתיים מאחוריו על
 שתי כתפיו ואחר שלקס בא שליח ב"ד
 ומתירו ממאסרו וקורא עליו כל כלי יזר
 עליך לא ילח וכו' ומסיים וסר עונך
 וחטאתך תכופר.

ואין מלקין יותר ממלקות אחד של ל"ט
 הכחות אבל אם נחייב ב' או ג' מלקיות
 לא ילקוהו עד שיאמדוהו אם הוא יכול
 לסבול וכל הלוקה נפטר אפילו מעונש
 כרת ובלבד שיחטטה ושב ורפא לו.

חתימת המדפיס הראשון .

הגדרתי היום כי באחי אל המקום
 אשר הניחו לי להחגדר
 ולסדר עדר אדר יקר תפארת וגדולת
 תהלת התפלה והשייך לה מפי צעלי
 הקבלה ולעמרה בעמרת זהב גדולה רחש
 לבי דבר טוב אשר הטיבו את אשר דברו
 דברי שירים ותושבות ישמעו גדולים
 חקרי לב . ובדף ל"א תחינה אחת מתחלת
 אליך ה' אקרא נוסדה מיסוד עולם
 לדיק תמים היה בדורותיו גדול מרבן
 שמו שמעי"ה אשר זכה למלוא חן
 בעיני אלהים וכל חכמי ארץ ישראל
 הסכימו לאומרה בעשרה בזמן הצרה
 שלא תבא על עם נורא . ונהגו לומר
 אחריה אל מלך ואשמנו ויעבור וקדיש .
 וגם בכל המדרשים והשיבות מיד אחר
 סיום ההלכה נהגו לומר התחינה הזאת

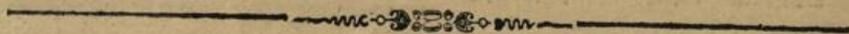
אלה שאין מתחילין רק מהבית שמחמיל
 שבע יהודה ואח"כ אל מלך ואשמנו
 ויעבור ואח"כ מזמור יענך ה' ביום לרה .
 ואח"כ קדיש דהוא עתיד לאיתחדתא וכו'
 ועל ישראל ועל רבן וכו' וכן נהגו
 בהרבה ישיבות אשר בקהלות גדולות
 וקדושות שבארץ תוגרמא . ויהי מה
 לעניינא דיומא האנתי לפניך קתא ווידוים
 מאנשים ראויים עשויים באמת וישר גם
 לא אחסר ענין המלקות ומוסר המאמר
 הנמסר מהמנהג המאושר של חסידי
 ארץ ישראל תוב"ב ואשלים כל קוונות
 תחלטים העולמי בקנה אחד מלאות וטובו'
 מוסבו' ברבות הטובה אשר בימי הפורים
 האלה ובזמניהן ולכן (אחרי בן אחתים)
 בדברי פי חכם חן זמר נאה ומשובח חבר
 גבר הוקם על נעים זמירות ישראל
 הר"ר יהודה הלוי זלה"ה וכלל בו את כל
 חוקף אגרת מגלת החשורוש מראש ועד
 פרשה גדולת מרדכי ישמע חכם ויוס"ף
 לק"ח זבנון תחבולות יקנ"ה נפש בקנין
 כספו וישלח ידו ויקח גם מען החיים
 ואכל וחי לעולם .

תם ונשלם שבה לאל הנעלם .

ביום ג' ה' אדר **שע"ג** לפ"ק לפרט וסימנך כי עם בציון

ישב ירושלים בכה לא תבכה חנן יהנך

למול זעקיך כשמעתו ענך :

ועות
 זרסן
 הסוא
 חמור
 ל של
 כל
 חלפו
 גרוס
 ב"ד
 של
 יטה
 לקה
 היה
 יחזו
 שני'
 יוכל
 לקה
 קרא
 כי
 מוד
 אוח
 וכו'
 לקה
 נכה
 ורא
 שלא
 וק'
 יכו'
 כה
 על
 ד'
 יר
 יך